AVENTURĂ ȘI SEDUCȚIE

CLAIRE DE VEDELLE

O femeie încântătoare

CLAIRE DE VEDELLE

O FEMEIE ÎNCÂNTĂTOARE

— ROMAN —

Traducere de
AURELIA LAST

SCRIPTA
Bucureşti, 1993

• Colecţia:
AVENTURĂ ŞI SEDUCŢIE

Coperta:
LAVINIA DIMA

Tehnoredactare:
DUMITRU DUMITRU

Editura SCRIPTA, 1993
Calea Victoriei 39A, Bucureşti

ISBN 973-96070-4-7

DIMINEAȚA LA ȘAPTE, în drum spre biroul ei, Sussy Lüders mai era, ce-i drept, cam obosită, dar totuși trează de-a binelea și plină de dorința de a vedea și a afla ceva nou și deosebit.

Nimic nu scăpa ochilor săi ageri, de un verde deschis – nici un trecător și nici un vehicul – căci totul i se părea vrednic de luat în seamă.

Nu-i de mirare deci că în loc să-și urmeze drumul cu mersul ei sprinten și elastic, Sussy se opri deodată, spre a privi curioasă la un lucru cu totul neobișnuit, anume o pălărie de damă, culoare maro-ruginie, formă *cloche* – așa cum se purta în vara aceea – care zăcea pe scara ce duce în jos, spre râul Spreea.

– Ia uită-te! – gândi Sussy. Ce bine mi-ar prinde mie pălărioara asta!

Coborî în grabă cele câteva trepte, ca să vadă despre ce-i vorba. Când ridică însă *cloche*-ul, văzu dedesubt o cutioară din lemn de trandafir. În colțul stâng al cutiei era o monogramă de aur, A. Z., iar deasupra o coroană de conte. Sub cutioară se găsea o scrisoare cu următorul conținut:

„Găsitorul este rugat, să predea lucrurile acestea la Prefectura poliției. Drept recompensă va primi 1.000 de mărci, sumă ce i-am rezervat-o prin testament".

Sussy stătu o clipă, încremenită de mirare. Se reculese însă numaidecât, strângând la piept lucrurile găsite și urcă repede treptele spre mal. Era încântată și ochii îi străluceau de bucurie.

– Ce te grăbești așa, mititico?... – strigară în urma ei măturătorii de stradă.

Dar tinerica și îndrăzneața domnișoară Sussy Lüders nu se sinchisi, ci zbură mai mult decât alergă la Prefectura poliției, secția judiciară.

Sussy avea impresia că e un personaj important, cu o misiune oficială, și intră mândră în biroul comisarului Sengestroh.

Comisarul însă o cercetă cu o privire nu tocmai binevoitoare, apoi așeză rând pe rând pălăria, cutia și scrisoarea pe masă. După ce citi cuprinsul scrisorii, clătină capul, neîncrezător.

Deodată se întoarse spre Sussy și îi zise pe un ton aspru:

– D-ta știi că astăzi e 1 aprilie?

– Da! – răspunse Sussy, veselă. Azi căpătăm lefușoara!

– Am accentuat mai mult pe aprilie... 1 aprilie...

– Oh... d-ta crezi că...?

Un vis frumos se spulberase. Nimănui nu-i place să fie victima unei păcăleli de întâi aprilie.

– Da, domnișoară, cred – și comisarul se ridică cu statura înaltă și masivă în fața fetei scunde și drăguțe – cred că ți-ai permis o glumă foarte proastă...

– Eu, domnule? – îl întrerupse Sussy, revoltată.

– Da, dumneata! Te rog să lași comedia asta și să nu mă întrerupi mereu! Azi-dimineața m-a mai tras pe sfoară un țicnit din aceia care nu se gândesc decât la farsele ce le-ar putea juca altora. Acum mai vii și d-ta cu povestea asta neroadă! Ei bine, află de la mine, care am îmbătrânit în slujbă, că nu-ți este îngăduit să-ți bați joc de o instituție ca a noastră și să glumești cu asemenea chestiuni!

– Dar, vă rog, eu...

– Ajunge! I-ați lucrurile de aici! Pune-ți pălărioara d-tale nouă pe cap, înapoiază logodnicului d-tale cutia lui de țigări...

Fata își înălță trupul și privi la comisar cu ochi ce scăpărau de mânie.

– Nu voiu face nimic din tot ce-mi spuneți. Cer, să se dea comunicării mele atențiunea cuvenită și să fiu luată în serios!

– Dar e exclus.

Sussy Lüders îi tăie vorba.

– Și mai departe, cer să mi se ofere un scaun și să se consemneze cele arătate de mine într-un proces-verbal!

Tonul hotărât cu care vorbea Sussy îl făcu pe comisar să șovăie.

– N-oi fi vrând oare să susţii...?

– Ba da! Altminteri n-aş fi aici! Şi mai vreau şi mia de mărci recompensă, făgăduită prin scrisoare.

Sussy îşi luă singură un scaun, din cele ce se găseau lângă perete şi cu un gest majestuos pofti pe Sengestroh să şadă şi el pe scaunul lui, din faţa mesei.

Comisarul se aşeză, ascultător, oftă de necaz şi îşi muiă peniţa în cerneală, în timp ce, cu stânga, trăgea către dânsul o coală ministerială.

– Aşa ceva n-am mai pomenit! – zise el, pe un ton indignat.

– Nici eu! – mărturisi Sussy, ridicându-şi năsucul cârn spre tavan.

Cu asta se insprăviră observaţiile de ordin particular şi acum începu interogatoriul:

– Cum te numeşti? – întrebă comisarul.

– Susanna Lüders.

– Unde locuieşti?

– În strada Oranienburg No. 18, la 7 Schultz.

– Părinţii d-tale?

– Au murit amândoi.

– Ce ocupaţie ai?

– Sunt dactilografă la Casa de transporturi Eduard Sauer-fii.

– Necăsătorită?

– Da... Am şaptesprezece ani.

– Copii?

– Ei asta-i! – se revoltă Sussy. Ai putea să ai şi d-ta ceva mai mult tact!

– Eu nu sunt aici ca să am tact, ci ca să-mi fac datoria.

– Ciudată datorie mai e şi asta!

– Răspunde la întrebarea mea: ai copii, ori ba? – răcni comisarul furios.

– Nu, n-am!

– Păi vezi! N-are – zise el, scriind.

Privi încă o dată scrutător la Sussy, apoi se rezemă de speteaza scaunului şi îşi împreună mâinile deasupra pântecului.

– Ei, acum istoriseşte povestea d-tale romantică.

– Nu-i nici o poveste romantică! Am găsit lucrurile pe scara ce duce la Spreea, pe Kronprinzenufer.

– Şi cum ţi-a dat în gând să cobori treptele acelea? – întrebă comisarul, neîncrezător.

– Iac-aşa! Obişnuiesc să deschid bine ochii.

– M-da, se vede... Mai departe, mă rog!

Sussy povesti încă odată întreaga întâmplare şi, de bine de rău, Sengestroh trebui s-o creadă. În cele din urmă, comisarul îi zise ceva mai domol:

– Aşa sau aşa, tot la o păcăleală se va reduce afacerea asta. Doar atât că d-ta n-ai încercat să păcăleşti, ci ai fost păcălită.

– Asta se va vedea, domnule comisar! Când pot să mai trec pe aici, ca să-mi iau mia de mărci?

Sussy se ridicase de pe scaun şi pe când vorbea îşi încheia mănuşile de aţă. Comisarul se ridică şi el.

– Procedezi cu multă energie, după cum văd, domnişoară – zise Sengestroh, cu o nuanţă de admiraţie în glas.

– Şi d-ta ai proceda la fel, dacă ai fi un şoricel sărac ca mine – răspunse Sussy. O mie de mărci e o sumă frumuşică!

– Te vom înştiinţa noi, domnişoară. Mai întâi trebuie să controlăm, bine înţeles, exactitatea spuselor d-tale.

– Am presimţirea că voi căpăta această mie de mărci – zise fata cu convingere. A trebuit ca o biată fiinţă, pe care nici n-o cunosc, să moară, pentru ca să mă facă fericită, de dincolo de mormânt... Mi-e milă de dânsa, chiar dacă a murit prin propria ei voinţă... Vă mărturisesc însă că mia aceasta de mărci...

Comisarul surâse binevoitor.

– Vom începe numaidecât cercetările şi îndată ce vom fi aflat ceva...

– Pot să trec pe aici mâine după-amiază, cam pe la ora şase? – stărui Sussy privindu-l cu ochii ei rugători de copil.

Sengestroh dădu din cap.

– Da, domnişoară.

Sussy îi întinse radioasă mâna, uitând atât calitatea lui oficială, cât şi purtarea lui nesuferită de adincauri.

– Cred că vom deveni prieteni buni, domnule comisar – zise ea.

– Aşa mi se pare şi mie, ştrengăriţo! – răspunse el, zâmbind.

PESTE OPT ZILE se putea citi în toate ziarele, că frumoasa contesă Zeck, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, dispăruse fără

urmă, în ziua de 1 aprilie. Pe malul râului Spreea fuseseră găsite pălăria contesei, o cutioară de țigarete cu monograma ei și o scrisoare. Înăuntrul cutiei se găsiseră o copie după testamentul dispărutei și două inele cu blazonul familiei, gravat în ele. Era deci de presupus că tânăra contesă, o ființă ciudată și nervoasă – după arătările celor care o cunoscuseră – își pusese capăt zilelor.

Ziarele mai relatau că Ania Zeck era singura fiică a răposatului conte cu același nume; că-și pierduse amândoi părinții încă din fragedă copilărie, în urma unui accident de automobil și că fusese crescută în diferite pensioane americane, unde dusese, printre străini, o viață tristă și singuratică. Contesa Ania își făcuse apariția la Berlin, abia cu o lună înainte. Trăise foarte retrasă, ferindu-se aproape de a veni în contact cu lumea. Reporterii scriau în articole lungi că ceea ce o îndemnase pe sinucigașă să se omoare, era o dragoste nefericită pentru un tânăr violonist, care cânta în „Cafeneaua Elitei" melodiile sale fermecătoare.

În testamentul ei, Ania scria că la *Deutsche Bank* din München se mai afla suma de 3.000 de mărci în numerar, din care lăsa 2.000 unui orfelinat, iar 1.000 persoanei care va găsi cutioara cu testamentul.

La sfârșitul acestuia erau adăugate câteva rânduri:

„Voi părăsi această viață care m-a dezamăgit și m-a plictisit peste măsură. Ca încheiere o scurtă plimbare cu barca pe Marea Nordului. Apoi o barcă părăsită, va pluti stingheră în voia valurilor, iar contesa Ania Zeck nu va mai fi..."

Poliția găsi toate conform arătărilor din scrisoare. Originalul testamentului fusese depus la cunoscutul notar Werner Ritter, iar Deutsche Bank din München, întrebată, confirmă că în contul ei de depuneri se afla suma de 3.000 de mărci pe numele contesei Ania Zeck.

Părea deci probabil că, într-un acces de nervi, tânăra și frumoasa femeie căutase și-și găsise moartea în apele Mării Nordului. Cu toate acestea, organele poliției căutară cu înfrigurare pe o contesă Zeck în viață, căci rămânea, oricum, de neînțeles, de ce pălăria și cutioara fuseseră depuse pe scara ce duce la Spreea, când în scrisoarea ei contesa declara că avea intenția să se înece în Marea Nordului.

De la prima ei vizită la Prefectura de poliţie, Sussy Lüders crescuse mult în ochii ei proprii. Fusese citată în repetate rânduri ca martoră, începea să se familiarizeze cu instituţia poliţiei judiciare şi vedea apropiindu-se clipa când avea să pună mâna pe recompensa făgăduită.

Prietena sa, Karla Lindemann, care se afla abia de câteva zile la Berlin, auzind de la Sussy toate amănuntele acestei întâmplări, se arătă încântată şi era plină de admiraţie pentru un oraş în care ţi se puteau întâmpla lucruri atât de stranii şi de misterioase.

Într-o seară, Karla o aştepta pe Sussy la ceai, în camera ei de pensiune, situată la etajul întâi al aceleeaşi clădiri în care locuia şi dactilografa. Atât numai că locuinţa acesteia din urmă se găsea la mansardă.

– Ce frumos e la tine! – exclamă Sussy, după ce-şi lăsase afară haina şi bascul, muiate de ploaie.

Şi se trânti mulţumită într-un jilţ de piele, cam ros de altfel.

– Vezi – adăugă ea – aşa aş vrea s-o duc şi eu odată!

Karla, înaltă, frumoasă şi foarte blondă, îi turnă ceaiul în ceaşcă şi împinse spre ea farfuria cu sandviciuri foarte gustoase.

– Puţintică răbdare, Sussy dragă! – răspunse prietena. Vor veni şi pentru tine zile mai bune. Aminteşte-ţi că la vârsta ta am dus-o şi eu destul de greu şi că tata n-a fost întotdeauna bogat, ca astăzi. Mi-a scris, de-altfel, şi mi-a trimis bani. Vrea să vin la Sidney cu cel dintâi vapor.

– Dacă ai şti cum te invidiez!

– Du-te atunci tu în locul meu şi ocupă-te cu creşterea porcilor! Delectează-te cu grohăitul şi guiţatul drăguţilor de rămători! Eu mă lipsesc. Vreau să trăiesc ca o europeană civilizată. Drept să-ţi spun, nici nu înţeleg cum de i-a venit tatălui meu o idee atât de ciudată. Un arhitect de interioare! Un artist ca dânsul! Să devină crescător de porci!

– Porcii aduc noroc! Chiar tu eşti cea mai bună dovadă...

– Ai dreptate! – oftă Karla, ciocănind ţigareta, ca s-o mai moaie, în unghia ei trandafirie.

Apoi aprinzându-şi-o, adăugă:

– Acum câţiva ani, tata n-ar fi putut să-mi trimită 6.000 de mărci pentru o călătorie în Australia!... Deocamdată însă prefer să mai rămân aici! Dar cu recompensa ta, Sussy, ce s-aude?

– Trăiesc cu nădejdea că o voi căpăta în curând. Poliţia tot o mai caută pe biata contesă Ania. În săptămânile din urmă au fost multe furtuni pe Marea Nordului şi s-au găsit nenumărate bărci cu pânze cu fundul în sus. Dar cadavrul contesei n-a fost pescuit. Această Ania Zeck pare să fi fost foarte frumoasă. Am văzut astăzi într-un ziar fotografia ei.

Sussy caută în poşetă, apoi întinse prietenei sale o bucată dintr-un ziar, îndoită de mai multe ori.

– Găsesc că-ţi seamănă, Karla – zise ea. Se spune că ar fi fost înaltă şi blondă. Până şi sprâncenele le avea negre ca şi tine.

– Ale mele sunt făcute cu tuş – mărturisi Karla, fără sfială.

– O fi fost şi ale ei la fel – răspunse Sussy.

Se uită pe rând la Karla şi la fotografie. Deodată pufni în râs.

– Dar ce ai? – întrebă Karla.

– Să nu te miri – zise Sussy – dacă într-una din zile te vor opri în stradă şi te vor duce la poliţie. Toate semnalmentele ţi se potrivesc. Ascultă şi tu: o persoană înaltă, frumoasă, cu părul lung, foarte blond, ochi negri, gura mică... Stai! Aici avem o deosebire. Gura ta e cam mărişoară...

– Ştii Sussy că eşti...

– Altminteri semeni leit cu contesa! Dacă n-aş şti că eşti Karla Lindemann, din păcătosul nostru orăşel Lichenfelde, aş crede că am onoarea de a sta în faţa domniei sale contesa Ania Zeck.

– Găseşti, într-adevăr că-i semăn? întrebă Karla, privindu-se curioasă în oglindă.

– Semănaţi ca două picături de apă!

– Sussy! – strigă Karla, încântată. Oh, cum aş vrea să mă numesc Ania Zeck! Contesa Ania Zeck! Ce rol aş juca în societate! Pe când aşa... Cine o ia în seamă pe Karla Lindemann?... Karla Lindemann... Ce nume banal! Un nume care ucide orice simţământ...

– Nu mai vorbi prostii, Karla! – răspunse Sussy, rupând o margaretă galbenă dintr-un vas de pe masă şi aruncând-o prietenei în obraz. Numele Karla Lindemann nu ucide nici un simţământ! Dovadă savantul domn Semmelberg, care te iubeşte cu pasiune.

– Semmelberg! Iată încă un nume frumos, dar cu care nu mă simt de fel ispitită să-l înlocuiesc pe al meu. Şi apoi, Doamne, cât e de urât! Ce statură mică şi slabă! Pare atât de neîngrijit!...

– N-ai decât să-l îngrijeşti tu!

– Mulţumesc, Sussy! Ştiu că tatăl meu ar dori să-l aibă ca ginere, dar în timpul din urmă, tata şi cu mine nu ne prea înţelegem.

– Păcat! Aş fi vrut...

Dar Sussy Lüders nu mai ajunse să spună ce ar fi vrut, căci în clipa aceea se auziră câteva bătăi în uşă. Servitoarea pensiunii intră în odaie, cu un zâmbet şiret pe buze.

– Domnul profesor Semmelberg! – anunţă ea.

În aceeaşi clipă intră şi musafirul, care se înarmase cu un buchet de trandafiri. După ce se înclină stângaci, Semmelberg se repezi spre domnişoara Lindemann. În drum se împiedică de covor, aşa încât fu cât p-aci să cadă. În timp ce se aplecă să sărute mâna adoratei sale, izbuti s-o zgârie la braţ cu ghimpii florilor.

Karla, obişnuită cu stângăciile lui, zâmbi îngăduitor şi îşi şterse cu batista ei de mătase picătura de sânge pricinuită de împunsătură.

– Domnule Semmelberg, e foarte drăguţ din partea d-tale că-mi aduci flori şi-ţi mulţumesc – zise ea –, dar nu înţeleg cărei împrejurări datorez vizita d-tale, la o oră atât de târzie.

Semmelberg, care îşi învinsese sfiala şi încercase chiar să glumească cu Sussy, fu iarăşi încurcat şi băgă repede mâna în buzunar.

– O scrisoare, domnişoară, de la tatăl d-tale! Altfel n-aş fi îndrăznit să te mai deranjez la ora asta!

– Şezi, te rog, domnule profesor şi ia o ceaşcă de ceai cu noi – zise Karla, oferindu-i un scaun. Se vede că tatăl meu vrea cu tot dinadinsul să-mi îngrădească libertatea. Acum te-a mai însărcinat desigur şi pe d-ta, ca să mă îndemni să plec numaidecât în Autralia la porcii lui. Vai, şi cum aş mai rămâne câtăva vreme aici la Berlin!

Semmelberg, care într-adevăr n-ar fi putut lua parte la un concurs de frumuseţe, râse, şi acest râs îl făcu să apară şi mai urât, căci avea nişte dinţi lungi, ca de cal, şi cu pletele lui neîngrijite amintea Karlei pe omul primitiv din pădure. Fata aruncă prietenei sale o privire cu tâlc.

Din fericire, Semmelberg era departe de a bănui aversiunea puternică ce o inspira adoratei sale. Luă o ceaşcă de ceai din mâinile

ei subțiri, se înclină în fața lui Sussy, care îi întinse farfuria cu prăjituri, și după ce se servi, scoase scrisoarea din plic.

– Mă răsfățați, duduilor – zise el, și iarăși îl sluți zâmbetul acela – am primit însă niște vești cam... ciudate.

– Hai, dă-i drumul odată! – strigă Sussy.

Semmelberg se uită la dânsa, șovăind. Apoi privi din nou la scrisoare.

– Nu știu – zise el – dacă...

Karla înțelese numaidecât și punând brațul în jurul umerilor prietenei sale, zise:

– N-am nici un fel de taină față de Sussy. Ne cunoaștem încă din vremea când tata și cu mine flămânzeam în Germania, cu tot meșteșugul lui în arta decorativă. Sussy știe și despre norocul, pe care ni l-au adus porcii australieni. Te rog deci citește-ne ce scrie tata.

Și Semmelberg citi.

O scrisoare lungă, cu fraze întortochiate și umflate – un stil până acum cu totul străin tatălui ei – iar din această scrisoare reieșea că domnul Lindemann avea de gând să se căsătorească în curând cu o doamnă australiană, în ale cărei vine curgea sânge indigen.

După ce Semmelberg isprăvi cu cititul, Karla privi vreme îndelungată în gol. Țigareta ei – nefumată – se mistuia singură în țigaretul lung, de chihlimbar. Chipul fetei, adineaori încă atât de senin, se posomorâse.

– Parcă nu-mi vinde să cred – zise ea în cele din urmă.

Tânărul savant o privi în tăcere. Nici Sussy nu rosti un cuvânt.

După o clipă, Karla urmă:

– Nu mai înțeleg nimic! Mie, tata îmi scrie o scrisoare după alta, pline de dor, iar d-tale îți dezvăluie intenția de a mă ferici cu o mamă vitregă neagră sau arămie...

Și aruncând-și pe spate capul ei frumos și expresiv, Karla privi cu ochii ei negri când la Sussy, când la Semmelberg.

– Acum e sigur că nu mă voi duce în Australia. Rămân aici! – zise ea, hotărâtă. Aventurile și amorurile tatălui meu nu mă privesc și dacă el crede că va fi fericit cu negresa sau mulatra aceea, nu pot și nu vreau să mă pun în calea fericirii lui. Însă, să mă duc acolo și să fiu martoră la... Nu, pentru nimic în lume!... Rămânem împreună,

Sussy... Îmi voi găsi un serviciu aici. O grădinăriţă tânără, destoinică, e întotdeauna căutată! Eu nu sunt pentru porci! Mie îmi plac florile! S-a isprăvit, rămân aci!

Glasul suna foarte energic, dar în ochii fetei luceau lacrimile.

Karla întinse prietenei sale mâna. Sussy Lüders luă această mână şi îşi lipi obrazul de ea, fără să răspundă.

Semmelberg luă cuvântul.

– Dacă îmi dai voie să te sfătuiesc, domnişoară – zise el către Karla – apoi părerea mea e să plecăm numaidecât şi pe calea cea mai scurtă... mai întâi cu avionul până la Genova... apoi cu „Lokana" la Sidney... Joi la amiază, „Lokana" părăseşte portul italian...

– Şi ce scop ar avea această călătorie precipitată?

– Am putea să mai împiedicăm poate prostia – iartă-mă! – pe care tatăl d-tale e pe cale...

– Exclus! – strigă Karla. Niciodată nu l-aş putea împiedica pe tata să facă ce doreşte! Dar de ce vorbeşti d-ta la plural? Ai cumva de gând că pleci şi d-ta într-acolo?

Tânărul era vădit încurcat şi ciocăni nervos cu linguriţa în ceaşcă.

– Vroiam să-mi permit să călătoresc cu acelaşi vapor ca şi d-ta, domnişoară...

– Dar pentru Dumnezeu, domnule Semmelberg! Ce cauţi iarăşi în Australia? – întrebă ea, speriată.

Savantul îngăimă ceva despre fauna şi flora atât de interesante al acestui continent şi despre studierea triburilor de negri care trăiesc pe coasta apuseană. Sussy Lüders zise însă râzând:

– Dar ce-ţi pasă d-tale de ce fac bieţii oameni! Lasă-i să trăiască aşa cum ştiu ei!

Semmelberg îi aruncă o privire plină de compătimire.

– Populaţia indigenă din Australia e cât se poate de interesantă, domnişoară.

– Se poate, dar chiar d-ta ne-ai povestit deunăzi, că te-ai săturat de Australia şi că ai de gând să pleci la iarnă în Africa.

– M-am răzgândit şi voi însoţi pe domnişoara Lindemann, pentru a-mi relua cercetările pe coasta apuseană a Australiei – răspunse el scurt.

– Domnişoara Lindemann renunţă la vizitarea acestui continent interesant! – răspunse Karla, sculându-se în picioare. Îţi mulţumesc

pentru comunicarea d-tale, domnule Semmelberg... Hotărârea mea e luată.

Semmelberg sări în sus speriat. I se cerea să se retragă – fără îndoială.

– Îmi pare nespus de rău că a trebuit să-ţi transmit o ştire atât de neplăcută, dar am crezut de datoria mea, s-o fac... Îmi dai voie să te însoţesc mâine la expoziţia de belle arte? – adăugă el plin de şovăire şi cu privirea devotată a unui câine credincios.

Karla dădu din cap.

– Mâine n-am timp. Telefonează-mi poimâine... Dar ce vroiam să spun...? Arată-mi şi mie scrisoarea, pe care ne-ai citit-o adineauri!

Semmelberg băgă mâna în buzunar şi întinse d-rei Lindemann epistola tatălui ei.

– Tot cu maşina de scris! – zise Karla, cu un ton de dezaprobare. Aşa nu vezi nimic, nu simţi în ce dispoziţie a fost scrisă – e o bucată de hârtie lipsită de orice personalitate. Doar adresa... da, aceasta e scrisul lui drag!

După plecarea lui Semmelberg, Karla se trânti pe sofa şi izbucni în plâns. În zadar încercă Sussy s-o mângâie, căci Karla o respinse nerăbdătoare, sări în sus, şi aşezându-se într-un jilţ, îşi ascunse faţa în palme.

Sussy aşteptă, tăcută, ca prietena ei să se mai liniştească. Când Karla ridică în sfârşit capul, ochii ei întâlniră pe ai lui Sussy, care o privea cu îngrijorare.

– Vestea adusă de Semmelberg m-a uluit, dar mi-a mai întărit încă hotărârea de a nu părăsi Berlinul. Voi proceda după un plan bine întocmit şi voi face aşa ca să dispar pentru tatăl meu, pentru nevasta sa şi mai ales şi pentru plicticosul şi scârbosul ăsta de Semmelberg... Vei vedea că am un plan minunat!

– Contesa Ania Zeck găseşte imitatori! – oftă Sussy. Te văd şi pe tine cum te arunci în valuri şi depui pălării la mal... Se pare că voi avea acum mereu de-a face cu prefectura poliţiei, secţia pentru fete dispărute...

FERMA „Lindemannshöhe" se afla la depărtare de 160 de kilometri de Sidney. Otto Lindemann o cumpărase de la un ofiţer englez.

În cei patru ani de când o stăpînea, Lindemann făcuse din această mică proprietate, care mai înainte nu prea fusese producătoare de venituri, o fermă model și o întreprindere bănoasă – datorită ideii fericite ce avusese de a înființa o crescătorie de porci.

Cu patru ani în urmă, când părăsise țara sa, Lindemann fusese un om sărac, care vroia să-și refacă viața în Australia, cu ajutorul sumei de 10.000 de mărci, ce-i împrumutaseră în acest scop niște rude miloase. Fiica sa Karla, în vârstă de 18 ani, rămase în Germania, la rudele pomenite mai sus, spre a lucra în grădina lor și a se pregăti temeinic pentru Australia.

Otto Lindemann cumpărase o fermă mică, îi dăduse numele mândru de „Lindemannshöhe" și renunțase cu desăvârșire la viața ușoară de până atunci.

Scopul lui era să scape de griji, de datorii, să redevie un om liber, care să nu fie nevoit să ocolească pe nimeni. De aceea, munci fără preget, ca să poată să înapoieze cât mai curând banii împrumutați.

Dar nu ajunge numai să muncești cu râvnă și să duci un trai modest, trebuie să ai și puțin noroc. Și norocul acesta ți-l aduce câteodată o singură idee bună...

Într-o zi, umblând la cele câteva cărți ce le luase cu dânsul, deoarece nu se pututse hotărî să se despartă de ele, Lindemann dădu și de cartea de bucate a răposatei sale mame – de fapt mai mult un caiet gros în care mama își însemnase fel de fel de rețete bune.

Lindemann răsfoi caietul și deodată îi veni în gând că ar putea să încerce să fabrice salamurile și acele „Mettwurst" și „Leberwurst", a căror fabricație era descrisă amănunțit în caietul mamei sale. Își aminti ce bune erau mezelurile de acasă, ce gust fin avea mai ales caltaboșul din ficat de porc, cu fel de fel de mirodenii. Cum să nu placă europenilor emigrați în Australia?... Și ce bine se păstrau produsele acestea alimentare, atât iarna, cât și vara! Aproape inalterabile.

Lindemann angajă pe un măcelar german din Melbourne și cu ajutorul lui începu fabricația după vechile rețete. Apoi plecă la Sidney, împărți pretutindeni mostre gratuite din produsele sale și reveni cu o mulțime de comenzi.

Astfel găsi Otto Lindemann calea spre bogăție, iar averea lui se mărea din an în an.

Avea acum sute de lucrători, creştea porci, avea o fabrică mare de mezeluri, ale cărei produse erau cerute pretutindeni. Deveni un maestru al reclamei şi numele său era rostit cu respect în lumea comercială din cel mai mic continent.

Lindemann fiind văduv, îşi angajase o menajeră germană, doamna Degenhard, care îi conducea gospodăria întocmai aşa cum o dorea el – dându-i un caracter sobru, burghez.

Doamna Degenhard, o femeie divorţată, al cărui soţ fusese funcţionar la stat, avea multă prestanţă şi părea a şti exact ceea ce vrea.

Găsi că domnul Lindemann era un bărbat simpatic şi o partidă excelentă.

Din păcate însă, Otto Lindemann nu-i dădea vreo atenţie deosebită. Nici nu băga de seamă că felul ei de a se îmbrăca devenea din ce în ce mai îndrăzneţ şi mai cochet; că privirile ei erau din ce în ce mai languroase şi că glasul ei suna mai dulce şi mai armonios, când era el în apropiere. Lindemann ştia doar atât: că gospodăria lui era bine condusă şi că avea motiv să fie mulţumit de menajera sa.

– Tot n-o să-mi scape! – gândi doamna Degenhard, care era o femeie de o energie rară.

Lindemann nu prea se interesa de alte femei, aşa încât n-avea a se teme de vreo rivală. Şi odată şi odată chiar şi fortul cel mai bine apărat cade.

Munca, planurile pentru viitor, dragostea caldă şi părintească ce o simţea pentru Karla, singura fiinţă ce o mai avea pe lume, ocupau complet viaţa şi gândurile lui Lindemann. La acestea se mai adăuga acum şi casa cea nouă, ce şi-o clădea pentru dânsul şi fiica sa, cu tot confortul şi luxul pe care şi-l putea îngădui.

Aici, Lindemann se afla cu totul în elementul său. Era propriul său arhitect. Întreg interiorul, tavanurile, pereţii – căptuşeala şi zugrăveala lor –, moblia, toate erau executate după schiţele sale. Artistul dintr-însul se bucura că putea, în sfârşit, să clădească pentru el şi fiica sa dragă un cămin propriu de o frumuseţe rară şi un gust ales.

Palatele de bazalt din Sidney şi Melbourne, prea pompoase, îi displăceau. Lindemann era partizanul stilului sobru, modern. Nu preţuia decât linia pură şi materialul fin.

În așteptare, marele industriaș Lindemann mai locuia încă în căsuța modestă, ce o luase de la fostul proprietar. Această clădire mică nu conținea decât trei odăi de locuit, două săli de baie și o verandă uriașă. Mâncarea o găteau cele două servitoare, într-o încăpere a cantinei pentru lucrători, și o aduceau de acolo în casă.

Clădirile fabricii – abatorul, ghețăria, mezelăria – erau construite dintru început pentru o fabricație în stil mare, având dimensiuni grandioase.

Otto Lindemann se înapoia de la bina. Fluiera vesel – ai fi zis că e un flăcău care mergea cu mâinile în buzunar și pălăria pe ceafă. Hainele albe, de olandă, îi stăteau de minune, căci era înalt și zvelt.

Lindemann avea ținuta mândră a aceluia care biruiește în viață. În figura sa, altă dată tristă și îngrijorată, se oglindea acum energia și încrederea în sine. Doar părul ușor cărunțit la tâmple mai amintea puțin de suferințele și zbuciumul din trecut.

Altminteri, omul acesta, cu înfățișare îngrijită și care străbătea vesel pajiștea ce-l despărțea de căsuța sa, nu semăna de loc cu artistul sărac, hărțuit de griji și înglodat în datorii, care plecase din țara sa spre a-și reface viața aiurea.

Pe verandă, masa era pusă pentru dejun. Pânza cu dungi roșii și albe a marchizei, arunca o umbră plăcută pe locul favorit al stăpânului casei. Totul pe masă îți ațâța pofta de mâncare, jilțurile confortabile de trestie te îmbiau să șezi. Lindemann se duse mai întâi în căutarea menajerei sale, căci îi trebuia cineva cu care să stea de vorbă despre casa ce și-o clădea.

Dintr-o odaie răsună țăcănitul unei mașini de scris. Lindemann deschise mirat ușa și zări pe doamna Degenhard care, la ivirea lui, sări în sus cu un țipăt de spaimă și scoțând iute o hârtie din mașină, o ascunse, vădit tulburată și cu mâini tremurătoare, într-un sertar al măsuței.

Lindemann izbucni într-un râs vesel.

– Dar ce te îngrozește așa madam Degenhard? Nu cumva ți-e teamă de mine? Liniștește-te, că n-am obiceiul să mușc!

Lia Dagenhard își reveni repede. Privi la el cu reproș și zise cu o guriță de copil îmbufnat:

– Vai, ce păcat! Vroiam să-ţi fac o surpriză, domnule Lindemann. Mă exersez de câtva timp la maşina de scris, ca să pot prelua eu corespondenţa d-tale particulară.

– De ce te osteneşti degeaba, dragă madam Dagenhard? – întrebă el mirat. Am destule domnişoare în biroul meu, care pe lângă celelalte se ocupă şi de acest serviciu.

– Sunt anumite lucruri pe care fetele din birou nu trebuie să le ştie.

– Eu n-am nici un fel de secrete – răspunse el. De altfel, când vom începe cu aranjarea şi mobilarea casei, nici nu vei mai avea timp pentru asemenea lucruri. Te-am căutat pe verandă, căci am o foame de lup. Se vede însă că am venit prea de vreme la masă...

– Nicidecum, domnule Lindemann. Totul e gata.

– Ca întotdeauna! Eşti o gospodină bună, madam Dagenhard, asta n-o poate tăgădui nimeni.

Lindemann făcu câţiva paşi, spre a se înapoia la verandă, dar menajera sa nu-l urmă şi când fabricantul se întoarse, o văzu încuiând în grabă maşina de scris.

– Ciudat! – gândi el. E ordonată şi exactă până la prostie!... Parcă-i va da cuiva prin cap să scotocească pe acolo!

După ce Lindemann se îndepărtase, d-na Degenhard se mai pudră puţin în faţa oglinzii şi îşi făcut iute buzele. Găsindu-se îndeajuns de atrăgătoare, se duse înspre veranda unde se găsea stăpânul casei. Când îşi făcu apariţia, servitoarea aducea tocmai cafeaua cu lapte.

Rochia albastră de olandă împodobită cu roz îi stătea de minune şi îi dădea o înfăţişare tinerească ceea ce-l izbi până şi pe Otto Lindemann.

– Ştii, madam Degenhard, că aerul ăsta de la ţară îţi prieşte de minune? – zise el. Ai întinerit parcă şi ai devenit mai frumuşică!

Menajera, care cu mâinile ei albe şi grăsuţe ungea tocmai feliile de pâine cu unt şi miere, râse de acest compliment ciudat.

– Ştii, domnule Lindemann, că nu eşti prea galant? – răspunse ea. Prin urmare, până acum ţi-am părut urâtă?

– Să-ţi spun drept, nu prea m-am uitat la asta. Mie destoinicia şi un caracter frumos îmi impun mai mult. Dar astăzi m-a izbit ce bine arăţi. Buzele d-tale sunt roşii ca cireşile...

Menajera se încruntă ușor, căci se gândi la rujul ce-l întrebuințase... Își bătea oare domnul Lindemann joc de dânsa? Dar nu, părea a vorbi serios.

– Fiica mea, Karla, va găsi în d-ta o tovarășă bună, lucru care mă bucură foarte mult. E atât de drăguță și de deșteaptă! Și ce frumoasă e! Are ochi negri, moșteniți de la o străbunică spaniolă, din partea mamei, și părul blond. Și e veselă ca o păsărică!... Cred că se va minuna, când va vedea ce a făcut tatăl ei aici...

– Cred și eu! – răspunse doamna Degenhard, privind cu mândrie spre clădirea fabricii.

Apoi, uitându-se drept în ochii industriașului, adăugă:

– Ceea ce alții n-au izbutit să facă aici în zeci de ani, d-ta, domnule Lindemann, ai făcut-o în câțiva ani!

– Casa cea nouă va fi o minune! – zise el. De-ar veni numai fiica mea mai curând! Sunt nerăbdător să văd mirarea și bucuria ei, să aud râsul ei vesel, răsunând în odăile ce i le-am rezervat. Pereții dormitorului ei sunt îmbrăcați în mătase verde. Mătase verde și argint!... Efectul e minunat! Și mobila e din arțar cu luciu argintiu...

– Știu – răspunse menajera, cu o expresie cam dureroasă pe fața-i frumușică – o răsfeți pe mica d-tale prințesă!

– Și salonul ei e bleu cu dungi negre, iar mobila căptușită cu stofă de un roșu pompeian. Vai, madam Degenhard, dacă fiica mea ar ști ce-o așteaptă aici, am fi avut-o aci de mult!... Dar vreau să-i fac o surpriză! Nu pomenesc nimic despre asta în scrisorile mele către dânsa. Ea își închipuie că o așteaptă aci o stare modestă de mic burghez înstărit. Desigur că-și reprezintă pe tatăl ei ca pe un crescător de vite, gras și burtos...

Își întinse corpul zvelt în jilțul de trestie și își frecă mâinile mulțumit.

– Karla urăște tot ce e sărăcăcios și prost, tot ce miroase a calicie, a strâmtorare, a mică burghezie. De altminteri, nici nu i-ar sta bine astfel, căci fiica mea are înfățișarea unei aristocrate. Dar are și un pic de aventurieră în ea... Pe vremea când ne mergea încă rău, am făurit împreună niște proiecte fantastice... Karla vroia să mă însoțească în străinătate, deghizată în băiat!... Dar ar fi fost păcat s-o expun la atâtea primejdii și greutăți. Am preferat să mă despart un

timp de ea... Nu-ți închipui, madam Degenhard, ce voioasă și plină de viață e Karla! Când va veni...

– Deocamdată mă îndoiesc că va veni într-adevăr! – zise menajera. Uiți, domnule Lindemann, că o fată tânără și frumoasă ca fiica d-tale, are desigur o mulțime de adoratori!

– Aci va avea și mai mulți adoratori, la Newsouthwales, Thanktown și Lindemannshöhe!

– Dar s-ar putea să și iubească pe cineva!

Lindemann râse întinzând mâna după pipa pe care o aprinse tacticos.

– Karla poate să-mi aducă pe cine vrea! Numai să fie fericită!

– Karla, Karla și iarăși Karla! – își zise doamna Degenhard furioasă, după plecarea lui Lindemann, care fu chemat prin telefon, la birou. Otto nu se gândește decât la fiica lui!

Și se mistuia de dorul acestui bărbat, care abia dacă se uita la ea. Pentru dânsul, Lia nu era femeie – o femee care să-l atragă –, ci doar o persoană pe care o respecta, fiindcă era o gospodină bună și harnică.

Mâinile Liei se crispară, iar ochii săi priveau în gol. Deodată sări în picioare, alergă în odaia de alături și se uită în oglindă.

Ei, dacă n-ar exista această Karla Lindemann!... Dacă ar putea s-o înlăture pe această fiică!

S-ar uita el oare atunci la mine? – gândi ea. Sunt încă tânără... N-am decât treizeci și cinci de ani... Și n-am fost încă niciodată fericită... Și îl iubesc... îl iubesc... Dar pe fata asta, pe care n-am văzut-o niciodată, o urăsc din tot sufletul... Nu vreau să vie aci!... Vreau să fiu luată în seamă de dânsul!... Să fiu frumoasă pentru dânsul!... Vreau să fiu fericită, fericită!...

Lia Degenhard se uită la imaginea sa din oglindă și se găsi frumoasă. Care femeie nu se găsește frumoasă, când iubește și vrea să cucerească pe bărbatul iubit?

Părul ei negru era des și ușor buclat. Pe obrazul ei, pe care fardul îl făcea și mai palid, ardeau și scăpărau doi ochi mari, negri. Nasul era fin și bine modelat, dar ceva în jurul gurii trăda o fire îndărătnică și ambițioasă.

Bine înțeles însă că Lia nu se opri la această trăsătură puțin simpatică...

– Sunt o femeie frumoasă – se linişti ea. Voi izbuti! Numai... fiica asta... nu vreau să vie aci!... Voi termina scrisoarea şi o voi expedia...

În seara aceea, Lia Degenhard puse la cutie scrisoarea adresată domnului Semmelberg şi în care o minţea pe Karla atât de neruşinat cu privire la tatăl ei. Plicul, cu adresa scrisă de mâna tatălui fetei, îl furase menajera de pe biroul lui Otto Lindemann.

DISPARIŢIA MISTERIOASĂ a contesei Ania Zeck, testamentul ei şi cercetările autorităţilor umpleau zilnic coloanele ziarelor din oraş.

Îmbrăcămintea Aniei şi întreaga ei înfăţişare, până şi ţinuta şi mersul fetei erau descrise în chipul cel mai amănunţit. Karla Lindemann urmări cu interesul cel mai viu toate ştirile privitoare la tânăra contesă dispărută, cu care prietena ei, Sussy, susţinea că seamănă atât de mult. Când citi că Ania ar fi purtat o blană de şinşila, Karla merse numaidecât la muntele de pietate şi îşi cumpără, pe un preţ redus, o haină la fel, deşi între timp sosise primăvara şi blănurile nu prea se mai zăreau pe stradă, cele mai multe fiind băgate la naftalină.

Astfel îmbrăcată, Karla se plimba într-o zi în sus şi în jos în faţa prefecturii poliţiei, aşteptând pe prietena Sussy Lüders, care fusese din nou citată ca martoră, în chestiune contesei Zeck.

Aştepta de aproape un ceas şi Karla se plictisea grozav. Se hotărî însă să mai aştepte, fiindcă aşa făgăduise prietenei sale.

Deodată se opri în faţa ei un domn elegant, o privi cu spaimă vădită şi strigă:

– Doamne, Dumnezeule!

Karla îi întoarse, indignată, spatele şi păşi înainte, dar necunoscutul se luă după dânsa.

– Contesă... nu mă înşel... Contesa Zeck... sau poate...

Expresia de indignare pieri numaidecât de pe chipul fetei.

Ce aventură! Ea, Karla, era luată drept Ania Zeck...

Uitându-se la dânsul cu ochi şireţi de ştrengar, fata răspunse doar:

– Sst! Mai încet!... Contesa Zeck a dispărut!

Tânărul răsuflă uşurat.

– Va să zică trăiți? – îngăimă el, emoționat. Nu sunteți o nălucă, un produs al imaginației mele! Din capul locului nu m-am putut împăca cu ideea că d-voastră, contesă...

„Cine-o fi oare?" – gândi Karla, fără să răspundă.

– Nu vreți să fiți recunoscută? – întrebă el.

– Desigur că nu...

– În cazul acesta e mai bine să ne depărtăm de aici. Nu înțeleg însă de ce vă plimbați tocmai în fața prefecturii poliției...

– De ce nu? – răspunse ea. Îmi face o plăcere deosebită.

Străinul râse și o duse într-o stradă lăturalnică.

– Bănuiți, desigur, că toată lumea vă crede moartă, nu-i așa? Dar poliția tot vă mai caută. Chiar adineauri am fost audiat din nou ca martor. Îmi dați voie, contesă, să vă însoțesc, nu este așa?

– Constat că mă și însoțești de o vreme... fără să-mi fi cerut voie – zise ea zâmbind și aruncând o privire spre domnul elegant, a cărui figură slabă, oacheșă nu-i displăcea de loc.

– Sunt fericit că-mi acordați această favoarea, contesă – o încredință el. Cât mă bucur că v-am recunoscut numaidecât! Căci până acum nu vă văzusem din depărtare. Când mi-ați trimis garoafele roșii pentru mica mea compoziție – tangoul „Fiori de dragoste" – am trecut de două ori pe lângă masa d-voastră, putând observa profilul... părul d-voastră blond... și blana!... Mai ales de blană îmi amintesc bine!...

„Prin urmare e violonistul" – gândi Karla, același din pricina căruia se spune că Ania s-ar fi omorât...

Glasul lui răsună din nou:

– Ați râs, desigur, când ați citit în ziare că eu aș fi fost pricina morții d-voastră, cu toate că în realitate n-am schimbat niciodată un singur cuvânt cu d-voastră! Ei! Cu toate acestea, am fost citat astăzi pentru a nouă oară la prefectura poliției deoarece se bănuiește că ar fi existat între noi „relații". Mi s-au cerut stăruitor amănunte. Căci nimeni nu vă cunoaște aci la Berlin. Se vede că ați trăit ca un sihastru, contesă.

– Sunt de foarte puțină vreme în acest oraș.

– Doar gazda d-voastră, bătrâna doamnă Hagedorn, a fost în măsură să dea câteva informații...

„Hagedorn" – repetă Karla în gând.

– Mai e interogată și în momentul de față. Domnișoara Lüders de asemenea...

– Da, Sussy Lüders.

– Care a găsit pălăria și testamentul...

– Sunt în curent cu tot ce se petrece.

– Îmi închipui! Și, desigur, vă amuză când vedeți ce vâlvă a stârnit dispariția contesei Zeck. Dacă ar putea bănui numai domnii comisari ce aproape le sunteți! Dar nu vreți să luăm împreună o ceașcă de cafea, contesă?

Karla chibzui o clipă. Își zise că Sussy avea s-o aștepte. Dar pe de altă parte o ispitea aventura... Violonistul acesta de la cafeneaua Elitei, era un tânăr simpatic, cu maniere distinse. De ce n-ar petrece ea un ceas în tovărășia lui?

Karla primi deci propunerea.

Peste puțin timp cei doi tineri ședeau laolaltă într-o cofetărie mică și discretă. După ce comandară ceva, își reluară convorbirea, pomenind cu acest prilej și de doamna Hagedorn.

– Gazda d-voastră vă iubește mult – zise violonistul, și îi pare foarte rău că ați dispărut. Am întâlnit-o de mai multe ori în biroul comisarului. De altfel, doamna Hagedorn nu vrea să creadă în moartea d-voastră... Am auzit-o spunând că are de gând să plece poimâine la fiul său, din capitala Portugaliei.

– Așa? – întrebă Karla cu interes. Pleacă pentru mai multă vreme?

– Da, și ceea ce o mâhnește e că n-a putut să-și închirieze mai înainte mica ei locuință, cum ar fi vrut.

– O voi închiria eu! – strigă domnișoara Lindemann.

Tânărul o privi mirat, punând jos linguriița, cu care tocmai vroia să-și mănânce prăjitura.

– Prin urmare, vreți și ieșiți din rezerva d-voastră? – întrebă el. Vreți să lămuriți taina acestei dispariții misterioase?... Contesă! Credeți-mă, ar fi lucrul cel mai cuminte pe care l-ați putea face!

Karla plecă ușor capul, chibzuind, apoi luă o hotărâre. Când ridică din nou privirea spre el, ochii fetei sclipeau vesel.

– Sunt dornică de aventuri! – strigă ea.

– Văd! – răspunse el râzând, și te înțeleg! – mărturisi el. Altminteri n-aș trăi nici eu sub numele de Iankos Zéla, lăutarul! Dar omul

trebuie să știe să pună capăt aventurii atunci când trebuie... Urmând acest principiu, mă recomand cu numele meu adevărat: Krafft ten Hoff, fiul lui Arved ten Hoff, Wiesbaden-Biebrich. Fugit de acasă de dragul muzicii... Uleiurile unsuroase ale tatălui meu m-au pus pe fugă. Urăsc uleiurile acestea, pe care le produce tatăl meu!

– Al meu crește porci! – zise Karla râzând.

Dar în aceeași clipă se sperie.

ten Hoff se uită la fata asta blondă, cu statura minunată.

– O, Doamne! – zise el, sărmani ce suntem! Acum înțeleg totul.

Apoi râseră amândoi.

Peste o jumătate de oră, Karla se sculă.

– Unde locuiți, contesă? – întrebă el, ajutând-o să-și îmbrace blana de șinșila.

– Te rog, să nu-mi spui contesă!

– Așa... da, înțeleg... Cer iertare!... Locuiți la Berlin, domnișoară?

– Da.

Tânărul râse, îmbrăcându-și repede haina.

– Bănuiam! Nicăieri nu poți fi mai la adăpost, când ești urmărit, ca la Berlin... Și încotro să-mi îndrept gândurile? În ce stradă?

Karla nu-i răspunse. Dădu numai din umeri și se îndreptă spre ieșire.

– Nu fiți supărată! – o rugă el, deschizându-i ușa. Credeam că am devenit prieteni.

– Da – zise ea, ne cunoaștem însă atât de puțin.

– Tocmai de aceea trebuie să ne revedem și să mai stăm de vorbă. Atunci ne vom cunoaște mai bine.

Karla se întoarse spre el și privirea ochilor ei negri pătrunse drept în inima tânărului.

– Când ne vom revedea? – întrebă el turburat.

Fata clătină capul.

– Atunci să știți că nu vă las să plecați, contesă! – strigă el. Mă voi ține scai de d-voastră...

– Asta n-o vei face! – zise Karla, supărată, și păși iute înainte.

Dar violonistul o ajunse numaidecât.

– Unde vă duceți? – întrebă el cu o privire afectuoasă și totuși aproape amenințătoare.

Karlei îi veni să râdă. Și, întinzând lui ten Hoff mâna îi zise:

– Acum ești Iankos Zéla, lăutarul! Toarnă uleiul fabricii părintești pe valurile agitate ale sufletului d-tale... doar, doar se vor potoli! De azi în două săptămâni, la aceeași oră mă voiu afla în aceeași cofetărie.

SUSSY FU FOARTE DEZAMĂGITĂ când, ieșind de la prefectura poliției, n-o zări nicăieri pe prietena sa, Karla. Ar fi avut tocmai timp pentru o mică hoinăreală de primăvară. În jurul lui Alexanderplatz erau galantare atât de frumoase!

Acum nu-i mai rămânea decât să se ducă direct la serviciu. Sussy lucră până la ora cinci, ca de obicei, apoi se întoarse acasă, unde ajunse destul de obosită.

În odăița ei a cărei fereastră dădea în curte, o aștepta Karla.

– Nu te mai dezbrăca Sussy dragă! – îi zise prietena. Trebuie să te duci numaidecât să-mi închiriezi o locuință.

– O locuință?...

– Da. Geisbergstrasse numărul 12, la doamna Hagedorn.

– Dar asta-i locuința Aniei Zeck!

– Știu! Știu tot! Vino repede, îți voi povesti în drum, ce mi s-a întâmplat. Ceva nostim de tot...

Cele două fete mai aruncară câte o privire în oglindă, ceea ce dură câtva timp, căci părul e uneori rebel, iar pălăria nu șade niciodată cum trebuie.

Apoi, în drum, Sussy Lüders află despre domnul Iankos Zéla și vizita la cofetărie.

– Frumoase pozne îmi faci! – strigă mica birocrată. Te dai drept contesa Zeck. Parcă ai fi o aventurieră! Te și văd în dosul gratiilor!

– Nu mă dau drept nimic, Sussy, ci sunt luată drept contesa Zeck, ceea ce mă amuză... Dar poate că voi juca rolul acesta, ce mi se atribuie fără voia mea, până la sfârșit. Poate că voi ardeia puțin searbăda ciorbă de cartofi, pe care trebuie s-o înghit în fiece zi. Și îndată ce va mirosi a primejdie, șterg putina. Plec la tăticu.

Cele două fete frumoase mergeau braț la braț, urmărite de privirile pline de admirație ale trecătorilor.

– Ascultă Karla, nu fă prostii! – zise Sussy, uitându-se îngrozită la prietena sa.

– Dar dacă simt nevoia să le fac, Sussy? Viața e atât de plicticoasă, draga mea! Ar fi o mică variație. Pe când porcii părintelui mei și logodnica lui, mai mult sau mai puțin neagră, nu mă ispitesc de loc... Îți mărturisesc totuși că mi-e cam dor de tăticu!

– Ești o fire romantică și exaltată, Karla!

– Lasă că-i bine! – zise aceasta râzând. Și acum ascultă. Știu de la Iankos Zéla că facem o faptă bună închiriând casa d-nei Hagedorn, la iuțeală, înainte de plecarea ei. Vei lua locuința pe numele tău.

– Doar n-am înnebunit! – strigă Sussy.

Karla îi închise gura, speriată.

– Taci, te rog! Altfel se strânge lumea în jurul nostru! Toți întorc capul după noi!... Ascultă mai bine, ce-ți spun. Am banii pentru chirie la mine. Îi vei număra doamnei Hagedorn pe masă și vei închiria apartamentul, altfel... ai încetat să mai fii prietena mea.

– Prietenei mele îi lipsește o doagă! De aș ști cel puțin ce aștepți de pe urma acestui joc ciudat...

– Puțină variație, după cum ți-am mai spus.

În cele din urmă, Karla izbuti s-o înduplece pe liniștita și cumpătata Sussy.

În timp ce domnișoara Lindemann ședea la un pahar cu bere, într-un restaurant din Prager Platz, Sussy Lüders se duse în strada Geisberg la doamna Hagedorn, unde spre mulțumirea bătrânei văduve, închiriă de la ea întreaga locuință ce o ocupa, numărându-i pe masă chiria pe un sfert de an.

Doamnei Hagedorn îi tremurară mâinile de bucurie când iscăli contractul și băgă banii în poșetă.

Sussy iscăli suspinând și având senzația nelămurită că face ceva contra legii.

Karla îi fu foarte recunoscătoare când îi aduse contractul, pe baza căruia dispunea de locuința din strada Geisberg numărul 12, etajul întâi, la dreapta.

Domnișoara Lindemann știu apoi să fie îndeajuns de isteață pentru a aranja lucrurile în așa chip, încât – cu toată căldura primăvăratecă – să se afle prin apropiere îmbrăcată cu blana ei de șinșila, în seara când doamna Hagedorn, ajutată de Sussy, se suia în mașină, spre a merge la gară.

Karla își scoase pălăria, ca și cum i-ar fi fost prea cald, și o ținea în mână. Doamna Hagedorn zărind părul ei blond și statura-i înaltă și zveltă, în blana de șinșila, se ridică de pe perne, în mașina deschisă și strigă:

– Contesa!... Contesa Zeck!

Cei puțin zece inși auziră strigătul. Urmând direcția brațului întins de bătrână zăriră statura zveltă și frumoasă a Karlei Lindemann.

Era de față și portarul casei din strada Geisberg, numărul 12. Omul nu prea o văzuse pe contesa Zeck, dar citise în schimb adeseori descrierea înfățișării ei prin ziare.

Sussy Lüders, care însoțea pe văduvă la gară, tremura de spaimă, căutând în același timp s-o liniștească pe doamna Hagedorn, care ședea lângă dânsa în automobil.

– Vom scăpa trenul, doamnă! Nu ne putem pierde vremea cu contesa – îi aminti ea.

Sussy porunci șoferului pe un ton energic:

– Dă-i drumul!

Automobilul porni. Și doamna Hagedorn fu cât p-aci să cadă afară, în surescitarea ei. Privi înapoi, strigă ceva și făcu presupusei contese semn cu mâna...

După acest mic incident, care îi convenea atât de bine, Karla Lindemann intră în noua ei locuință cu o oarecare emoție și în așteptarea unor evenimente tulburătoare și fantastice.

Portarul zgâi ochii la ea, când o văzu scoțând cheia din poșetă și descuind poarta. Omul o urmă, și Karla se întoarse spre el.

– D-ta ești portarul casei, nu-i așa?... Domnișoara Susanne Lüders a închiriat locuința moblilată a doamnei Hagedorn... Domnișoara Lüders e prietena mea.

– Da, sunt informat! Foarte bine! – bolborosi omul, înclinându-se de mai multe ori. Dar mi se pare că...

Domnișoara Lindemann nu se arătă dornică să afle ce i se părea portarului, ci – contesă din creștet până-n tălpi – urcă mândră scările ce duceau la etajul întâi, descuie ușa apartamentului și intră – nu fără un fior de groază – în locuința părăsită.

Totul îți făcea o impresie foarte solidă, foarte cuminte și burgheză, încă din vestibul. În stânga se afla un salonaș neaerisit, cu o

vitrină plină de bibelouri urâte, două fotolii şubrede şi roase şi un palmier artificial, acoperit de praf.

– Ce oroare! – strigă Karla şi închise repede uşa.

Odaia din dreapta dădea în curte. Era sufrageria, care părea oarecum mai elegantă.

– Merge! – constată Karla. Va fi odaia noastră comună.

Pe urmă păşi înainte şi deschise uşa care da în salonaş.

Scoase o exclamaţie de mirare.

Camera aceasta era cu totul altfel decât celelalte încăperi. Mobila destul de modernă, era bine aranjată. Şi pretutindeni se aflau glastre mari cu flori: la fereastră, pe masă, pe birou...

Într-un cadru aurit, Karla zări capul fin de artist al lui Iankos Zéla, care părea a o privi cu ochi gravi.

Se vede că omul acesta devenise totuşi primejdios pentru frumoasa confesă, deşi, după spusele sale, nu vorbise niciodată un cuvânt cu dânsa.

Poate că aici, în camera aceasta, se găsea dezlegarea enigmei acestei dispariţii.

Pe birou se afla un abonament lunar de tramvai, pe numele contesei. În stânga o fotografie a Aniei Zeck.

Karla o privi şi se sperie.

– În fond, nu semănăm noi prea mult – zău că nu!... Câtă durere zace în ochii aceştia negri! Până şi fotografia aceasta aşa proastă cum e te face să-ţi dai seama... Guriţa... şi bărbia.... nu, nu semăn... Părul însă şi statura parcă sunt la fel... Ciudat, că poliţia n-a ridicat scrisorile acestea şi abonamentul!

Karla nu ştia că scrisorile sosiseră de abia în ziua aceea. Doamna Hagedorn le pusese în odaie, pe birou. Iar în ce privea abonamentul pe luna februarie, emis pe numele contesei Ania Zeck, cartonul mic fusese găsit de abia în ajun, printre nişte ziare vechi.

Lângă această odaie se afla dormitorul doamnei Hagedorn. Era modest mobilat, dar foarte curat şi mirosea a levănţică.

„Aici va putea sta Sussy" gândi Karla. Dar eu unde voi dormi?

În odaia Aniei nu se găsea nici pat, nici dulap şi nici lavoar. Sofaua însă, după cum se încredinţă Karla, putea fi uşor transformată în pat, printr-un mecanism foarte simplu.

În baie, Karla descoperi, afară de lavoarul cu apă caldă în permanență, și trei dulapuri în perete.

Era încântată de noua sa locuință. Va sta cu Sussy aici și nimeni nu va putea da de dânsa, mai cu seamă domnul Semmelberg.

Acestuia îi scrisese câteva rânduri, comunicându-i că în urma unei telegrame primite de la tatăl ei, se hotărâse se plece cu vaporul „Quick" din Marsilia la Sidney. În clipa când Semmelberg primea această scrisoare, ea, Karla, s-ar și afla plutind pe Marea Mediterană.

Dar tatăl ei? Pe acesta vroia să-l liniștească cu o scrisoare drăguță, fără a-i indica, firește, noua ei adresă... Încă în aceeași seară se gândi să-i scrie că nu putea veni la dânsul decât în toamnă.

„Tăticu nu va muri de dorul meu – gândi Karla, cu atât mai puțin cu cât o are acum pe femeia aceea neagră... Nu-mi poate pretinde să fiu de față, când își trăiește luna de miere cu australianca lui. Tata are aventurile lui, și eu pe ale mele!"

A doua zi dimineața, Sussy completă, jos la parter, buletinul de mutare. Procedă întocmai după indicațiile primite de la Karla și n-o trecu pe aceasta în buletin, ci se înscrise doar pe ea însăși și pe servitoarea Lina, angajată în grabă.

– Dar contesa Ania Zeck? – întrebă portarul – să n-o anunțăm și pe dânsa?

– Ai anunțat d-ta plecarea ei de aici? – se informă Sussy.

Și o roșeață ușoară îi acoperi fața, fiindu-i rușine de jocul la care o îndemna prietenia ei pentru Karla.

– Nu – răspunse portarul îngândurat – că doară n-am știut nimic sigur... Trebuia să așteptăm mai întâi.

Sussy era atât de încurcată, încât își încheie și descheie pentru a cincea oară mănușile. Gândi cu amărăciune:

„Numai de n-am fi prinse!... Ne și vedem așezate în duba poliției și duse la închisoare!"

– Dacă zici că a rămas înscrisă... începu ea, șovăitor.

– Da, domnișoară! – răspunse omul.

– Aveți dreptate, nu mai e nevoie.

Sussy răsuflă ușurată și plecă la serviciu.

A DOUA ZI, Karla Lindemann se duse ea însăși la portar.

– Domnule Marschand – zise ea cu glasul ei cald și zâmbetul cel mai amabil din lume – am să-ți fac o rugăminte.

Domnul Marschand nu era dispus să împlinească rugămințile chiriașilor decât sub anumite rezerve.

Karla îi puse în mână o piesă de cinci mărci și fața portarului se înseninā numaidecât.

– Stau la dispoziția d-voastră, domnișoară contesă.

Karla zâmbi, ridicând mâna ca și cum ar fi vrut să se apere.

– Mai întâi... nu mă numi niciodată contesă! Doresc să mi se spună domnișoara Karla Lindemann... Lindemann, ai înțeles? Dacă vine cineva și întreabă de „contesă", vei răspunde întotdeauna: „Contesa e plecată" – oricine ar fi persoana care întreabă. Vreau să fiu Karla Lindemann și nimic altceva...

– Da... dar nu înțeleg. Nu-i nici o rușine să fii contesă. Omul clătină capul, mirat. Dimpotrivă – adăugă el – o contesă e întotdeauna ceva deosebit.

– Nu vreau să par nimic deosebit!... Gândește-te numai, câte persoane ar veni să se intereseze de contesa Ania Zeck, despre care se credea că a murit. Ziariști, agenți de poliție și o mulțime de curioși... N-ai mai ști cum să scapi de ei!... Contesa vroia doar să dispară... Ei bine, a dispărut!... N-a rămas decât Karla Lindemann.

Fata băgă mâinile în buzunarele hainei sale și zâmbi domnului Marschand.

– Am înțeles... Vreți să fiți lăsată în pace – zise portarul.

– Așa e... Văd că ești om inteligent, domnule Marschand! Dacă vei face așa cum ți-am spus, cruțându-mi astfel multe neplăceri, vei căpăta de la mine în fiecare lună câte 30 de mărci...

– Drace! – exclamă portarul, copleșit, și holbă ochii spre Karla.

– Ne-am înțeles? – întrebă ea cu același zâmbet fermecător ca și adineauri.

Și întinse domnului Marschand mâna, pe care acesta o apucă și o strânse cu putere.

– Vă puteți bizui pe mine, domnișoară contesă... adică... scuzați, vă rog... domnișoară Lindemann. Așa vă numiți doară acum: domnișoară Karla Lindemann.

Portarul clipi șiret din ochi și „contesa" îl bătu pe umăr.

– Prin urmare ne-am înțeles, domnule Marschand: treizeci de mărci pe lună pentru... „discreție garantată".

– Garantez de toată discreția, pentru 30 de mărci garantate! – răspunse el vesel, petrecându-o până la ușă, cu plecăciuni adânci...

Sus o aștepta Sussy.

– Ei? întrebă dactilografa, încruntând sprâncenele, când dădu cu ochii de prietena sa.

KARLA SE TRÂNTI ÎNTR-UN JILȚ și își aprinse o țigară. Nu răspunse, zâmbi doar ca pentru sine.

– S-a isprăvit? – strigă Sussy, pe care tăcerea aceasta o enerva. Te-a prins? Vei intra în pușcărie?

– Fricoaso! – râse Karla.

Trase apoi încă un fum din țigară.

– Totul merge de minune. Portarul nici n-a cunoscut-o pe Ania Zeck și ar fi gata să jure că eu sunt contesa. Pe semne că Ania n-a vorbit niciodată cu dânsul și că a trecut întotdeauna iute prin gang. Portarul nu știe despre contesă decât că a fost înaltă și blondă și așa sunt și eu. Bine că mi-am cumpărat blana de șinșila – pe care toți au remarcat-o, mai ales la ea.

Karla întinse prietenei o țigară, pe care Sussy o primi oftând.

– Venerabilul tău tată te-ar omorî, dacă ar ști ceea ce faci! – strigă Sussy.

– Nu fii atât de dramatică, draga mea!

– Nu înțeleg ce urmărești cu toate astea! Dacă scopul ar fi să-ți procuri bani pe căi nepermise, m-aș feri bineînțeles să te ajut, dar lucrul ar avea cel puțin un rost! Dacă ai dori să joci un rol în societate...

– Caut aventura de dragul aventurii! Și sunt eu însumi curioasă să văd ce-o să iasă din asta – zise Karla, urmărind cu un zâmbet rotocoalele de fum.

– Dar dacă vine poliția?

– Va veni, de asta nu mă îndoiesc! Cred însă că Ania Zeck nu s-a prezentat la poliție, cu prilejul înscrierii sale la biroul populației. Sengestroh și ceilalți o cunosc tot atât de puțin ca și portarul casei noastre...

– Dar pentru ce toate acestea?...

Karla râse.

– Vom vizita teatre, concerte, reprezentații de gală. Lumea mă va întâmpina cu priviri curioase și va șopti în urma mea. Bărbați spirituali...

– Nu există! – zise Sussy cu dispreț. Dacă ai veni în contact cu atâția bărbați ca mine, la birou, nu ți-ai mai face nici o iluzie în această privință.

– Două fete tinere, pe care le cheamă Karla Lindemann și Sussy Lüders, vor părea întotdeauna banale și lipsite de interes, pe când o contesă, al cărei nume a fost pomenit de toate ziarele... Și o femeie frumoasă are nevoie de reclamă, ca să se facă remarcată... Vezi tu, ceea ce mă ispitește este succesul în societate. Trebuie să fii puțin excentrică! Două fete atât de drăguțe ca noi...

– Te rog să vorbești la singular – o întrerupse Sussy. Eu nu sunt excentrică! Și nici frumoasă...

– Atât de drăguțe ca noi! – repetă Karla râzând, care au trecut prin atâtea necazuri și n-au nici o nădejde că se vor trezi sărutate de către un prinț, ca mândra din pădurea vrăjită. Asemenea fete, vezi tu, sunt însetate de puțin romantism...

– Uiți că ești așteptată în Australia! Ce poate fi mai romantic? Numai călătoria minunată până acolo...

– Nu-mi aminti de tata și de rătăcirile sale! Îl iubesc din suflet, dar ai văzut ce mi-a făcut! Cu porcii săi aș fi încercat eu să mă obișnuiesc... Sunt sigură că m-aș fi obișnuit!... I-aș fi hrănit și săpunit și frecat... I-aș fi păzit și i-aș fi dus la pășunat... sau la târg... Toate le-aș fi făcut, tot ce mi-ar fi cerut tata. Și mi s-ar fi părut că sunt Falada, porcărcasa... dar asta mi se pare că a fost angajată pentru paza gâștelor...

– Da, pentru gâște! – confirmă Sussy.

– Ei vezi, ce cultă sunt eu? Și dacă tata ținea neapărat să se mai însoare odată, n-aș fi avut nimic împotrivă. Îl privește! M-aș fi împrietenit cu orice femeie simpatică, care ar fi devenit mama mea vitregă... Dar o cucoană cu pielea de culoarea șocolatei! Cu parfum de fiară... o negresă australiană... Nu draga mea! Mai bine rămânea în țară și ne hărțuiam amândoi mai departe cu grijile și nevoile noastre, cu datorii și creditori...

– Desigur că vezi și tu lucrurile mai negre decât sunt în realitate...

– Dimpotrivă! Nu-mi pot închipui ca tata s-o iubească pe negresa asta, așa că totul se reduce probabil la un târg. Ea îi aduce ca zestre o turmă întreagă de grohăitoare. Se vede că porcii sunt acolo la modă! Sau că reprezintă moneda curentă!... Și eu, care am muncit ani de zile în grădinile mătușii Mally, cu râvnă și sârguință, ca să mă pregătesc pentru rolul de fiică a unui fermier!... Dar o negresă la masă... O negresă în brațele tatălui meu... Asta nu! e peste puterile mele! Mai bine rămân aici și mă distrez cum știu eu!

Karla sări în picioare, se redresă și-i întinse râzând brațele.

– Vai, oiță cuminte și sfioasă! Ființă gingașă, veșnic tremurătoare! Viața e atât de interesantă! De altfel, să știi, mâine dau drumul acestei jupânese tâmpite și-mi iau un fecior de casă. Livreaua o voiu împrumuta de la Trensart, magazinul pentru haine cu împrumut... Să vezi ce efect o să facem atunci!

Sussy o ascultase cu ochii plini de groază. Își stinse țigara în scrumieră, cu oarecare violență și zise oftând:

– Văd că ești incorigibilă! Ne vei nenoroci pe amândouă...

PESTE TREI ZILE, domnișoara Lindemann se întoarse acasă triumfătoare, însoțită de servitorul Friedrich Lenz. Friedrich era bătrân, plin de demnitate și foarte ceremonios.

– Aceasta e camera d-tale, Friedrich – zise Karla, arătându-i odăița, în care până acum dormise Lina. E foarte mică, dar îți pun la dispoziție și salonașul din față.

Friedrich, servitorul, se înclină adânc.

– Bine, doamnă contesă.

– Domnișoară Lindemann, te rog!

– Bine, domnișoară... Lindemann.

Friedrich zâmbi discret și îngăduitor, înclinându-se din nou.

– Îmi dați voie să-mi aranjez odaia?

Karla dădu din cap.

– Desigur. Numai să nu cheltuiești bani pentru mobilă, deoarece, după cum știi, noi n-am închiriat locuința decât pentru trei luni.

– N-am mai stat niciodată într-o odaie din față – răspunse el, pe un ton de scuză. De la contele Heinersbach am moștenit ceva mobilă veche foarte frumoasă și câteva tablouri. Aș fi fericit să mă pot bucura de aceste lucruri, fie numai timp de trei luni.

– Nimic nu-ţi stă în cale, Friedrich. Aranjează-ţi totul după plac.

Karla zâmbi şi dădu uşor din cap, apoi se duse în odaia ei.

Dar abia se aşezase la birou, spre a termina o scrisoare începută, când auzi sunând.

Karla auzi paşii înceţi ai bătrânului servitor, îndreptându-se spre uşă. După câteva clipe, Friedrich se întoarse şi ciocăni în uşarei. Intră apoi, ţinând în mână un buchet mare de garoafe albe şi anunţă:

– Domnul ten Hoff doreşte să facă domişoarelor o vizită.

– Domnul ten Hoff? Iankos Zéla? – întrebă Karla speriată.

Friedrich cunoştea numele violonistului.

– Să spun că nu-l puteţi primi? – întrebă el.

„După părerea acestui fecior de casă boierească nu se cuvine să-l primesc" – gândi Karla, amuzată.

– Spune domnului ten Hoff că-i mulţumesc pentru florile acestea minunate şi că-l aştept luni după-amiază la ceai.

Dar peste câteva minute Friedrich reveni.

– Domnul ten Hoff doreşte să vorbească neapărat cu domnişoara Lindemann. Numai o clipă, e ceva urgent.

– A spus el... domnişoara Lindemann? – întrebă Karla mirată.

– Da. Domnul ten Hoff a întrebat mai întâi de contesa Zeck. Când am răspuns – potrivit ordinului primit – că domnia sa nu-i acasă, domnul ten Hoff a cerut să vorbească cu domnişoara Lindemann. O fi aflat numele acesta de la portar.

– Să poftească atunci.

Când tânărul violonist intră în odaie şi o zări pe Karla, se opri o clipă speriat.

– Va să zică tot sunteţi acasă, contesă? – întrebă el mirat. Credeam că va trebui să mă mulţumesc cu societatea prietenei d-voastră.

Ten Hoff îi sărută mâna şi o privi cu strălucire în ochi.

– Eu sunt domnişoara Karla Lindemann! – zise Karla, accentuând fiecare cuvânt.

Ten Hoff se înclină.

– Credeam că gluma s-a isprăvit, contesă.

– Nu-mi spune contesă, te rog! Ca s-o ştii: mă numesc Karla Lindemann şi atât.

Karla îi oferi un scaun și se așeză ea însăși într-un jilț scund, cu dungi albastre și roz. Pe urmă aranjă florile într-un vas înalt și subțire de cristal, pe care Friedrich îl adusese în acest scop.

După ce servitorul părăsi odaia, ten Hoff zise:

– Voi ține seamă de dorința dv., deși nu prea înțeleg ce urmăriți cu jocul acesta.

Karla nu răspunse. Îi împinse mai aproape cutia cu țigări și chibritelnița.

– Fumezi?

– Nu, mulțumesc! Nu sunt fumător – zise el, examinând cutioara de argint, cu gravura fină, artistică. Văd că nu-i din lemn de trandafir și că n-are gravată în colțul stâng monograma A. Z. și coroana de conte...

– Ai venit aici, ca să mă superi? – întrebă Karla mâniată. Nu vreau cu nici un chip să mi se aducă aminte de lucrurile acelea!

– Cer iertare.

„Ce ochi minunați are!" – gândi Karla, când întâlni privirea lui speriată. Cu toate acestea, rămase foarte rezervată.

– De ce ai venit aici? Asta nu se poate... Trebuie s-o înțelegi... Era vorba să ne întâlnim peste două săptămâni în cofetăria aceea mică...

– Vin din partea cântăreței Maria Tablad...

– Ah... marea artistă de la Opera de Stat! – zise Karla cu vădit interes.

Krafft ten Hoff dădu din cap.

– Da. E căsătorită cu contele Königslerch și primește multă lume. I-ar fi foarte plăcut să introducă pe contesa Ania Zeck în societatea berlineză.

Ochii Karlei străluceau de bucurie.

– Dar pe domnișoara Karla Lindemann?

Krafft ten Hoff șovăi o clipă, apoi răspunse zâmbind:

– Cum de nu! Capriciile unei femei frumoase trebuiesc respectate, căci n-ai încotro! Prezentarea celebrei contese Zeck ca domnișoară Lindemann va avea un farmec deosebit. La auzul acestor cuvinte inima tinerei aventuriere zvâcni furtunos. Dar Karla știu să-și ascundă tulburarea. Ridică semeț capul și zise:

– Ai dreptate, domnule ten Hoff, va fi foarte amuzant.

– Luni, Maria Tablad dă o mare seară. Vreţi să-i faceţi plăcerea să veniţi şi d-voastră, contesă... iertare!... domnişoară Lindemann?

– Bucuros, domnule ten Hoff! Pot s-o aduc şi pe Sussy Lüders?

– Domnişoara Lüders?... Bruncta aceea drăguţă, care a găsit pe chei...

– Da. Locuieşte acum la mine în casă. Ne-am împrietenit şi ieşim împreună.

– Cum aţi făcut cunoştinţa ei, domnişoară?

– Ţi-o voi povesti cu alt prilej – zise Karla, înroşindu-se. E o fată atât de simpatică şi îmi trebuia cineva ca însoţitoare şi camaradă, de vreme ce doamna Hagedorn a plecat de aici... În felul acesta, domnişoara Lüders e despăgubită de mia de mărci, pe care n-a primit-o încă până astăzi!

„Ce bine ştiu să mă descurc şi să ocolesc un răspuns direct" – gândi Karla, pe jumătate bucuroasă, pe jumătate speriată.

Sub stăpânirea acestui gând, zise către tânărul violonist:

– Ce nostim e să fii altcineva decât pari!

– Senzaţia asta o cunosc şi eu după cum ştiţi! Iankos Zéla! Deşi trebuie să mărturisesc că jocul d-voastră e o enigmă, pe care nu pot s-o dezleg.

Krafft ten Hoff se sculase spre a-şi lua rămas bun. Karla se ridică de asemenea de pe scaun şi – amândoi aproape de aceeaşi înălţime – se priviră drept în ochi.

Tânărul simţi că era pe cale să se îndrăgostească de fata aceasta frumoasă şi bizară. Karla băgă de seamă simpatia lui, dar rămase calmă şi nepăsătoare.

– Prin urmare pot comunica Mariei Tablad că-i primiţi invitaţia?... D-şoara Lüders e firişte de asemenea poftită.

– Da, vom veni.

– Maria Tablad va fi încântată.

– E prietena d-tale?

– Prietena?... Depinde de înţelesul ce-l dai acestui cuvânt. Dacă îl întrebuinţezi aşa cum l-au întrebuinţat părinţii noştri, fără nici un echivoc, apoi da, suntem prieteni. Facem muzică împreună. Îmi dăruieşte astfel clipe frumoase ce nu se pot uita.

Karla sună pe furiş. Friedrich apăru şi deschise uşa, spre a lăsa să treacă musafirul tânăr şi elegant. Karla îl petrecu pe ten Hoff până-n

prag. În drum spre ieşire, violonistul zări fotografia sa pe biroul mare, lângă fereastră.

Tresări de bucurie şi privi întrebător la Karla, cu ochi ce sclipeau şăgalnic.

Karla băgă de seamă uimirea lui şi în dorinţa de a pune capăt cu o clipă mai devreme oricărei speranţe deşarte, zise, cu o uşoară mişcare a mâinii spre birou:

– Fotografia?... Te miri, nu-i aşa?... Dar acesta nu-i domnul ten Hoff, ci Iankos Zéla!... Gazda mea te admiră mult...

„Pe mine nu mă poţi înşela, femeie adorabilă ce eşti – gândi violonistul. Faci pe mândra şi nesimţitoarea, dar fotografia mea stă pe biroul tău... Odată mi-ai trimis chiar garoafe roşii – florile dragostei şi ale bucuriei..."

– DOMNIŞOARA LINDEMANN, domnişoara Lüders! – anunţă servitorul în seara recepţiei dată de Maria Tablad.

Şi lăsă să intre două fete tinere, zvelte şi foarte elegante, a căror bucurie şi emoţie de a-şi face intrarea în societatea înaltă, se traducea printr-o oarecare sfială, ceea ce le dădea un farmec deosebit.

Amândouă se prezentau minunat de bine.

Karla purta o rochie cu trenă, de mătase gri, completată cu o jacheţică nostimă din brocat de argint. Prietena ei brună, mică şi subţirică, îmbrăcase o rochie de mătase verde deschis...

– Cine-i? – auzi Karla şoptind pe un domn distins, în vârstă, căruia, de entuziasm, îi căzu monoclul din ochi, în clipa când cele două prietene trecură pe lângă el.

Karlei nu-i scăpă nici răspunsul:

– Contesa Zeck... o femeie încântătoare!... Ţine însă să i se spună domnişoară Lindemann.

Iată aventura! Karla era foarte radioasă. Privi sfidător la Sussy, care mai adineaori, pe când se îmbrăcau, făcuse mii de obiecţii şi, de frică, era cât pe aci să rămână acasă.

Sussy Lüders se uită speriată la bătrânul elegant, care cu o strâmbătură oribilă îşi prinse iarăşi monoclul în ochi.

– Asta era de prevăzut, – şopti ea îngrozită.

Dar Karla nu răspunse, deoarece Iankos Zéla veni ca să le sărute mâna şi să le prezinte stăpânei casei.

Maria Tablad avea o înfățișare impunătoare. Fără a fi frumoasă, poseda farmecul ce-l dă o cultură aleasă, intelectuală. Bruna aceasta interesantă, ai cărei ochi priveau atât de prevenitor, veni în întâmpinarea celor două fete tinere și, întinzându-le amândouă mâinile, zise zâmbind:

– Mă bucur foarte mult, domnișoară Lindemann și domnișoară Lüders, că contribuiți prin prezența d-voastră la reușita seratei de astăzi...

– Sunteți prea amabilă, contesă – răspunse Karla, încurajată de privirea caldă a artistei. Niciodată n-aș fi îndrăznit să sper că voi avea cinstea... V-am auzit în *Tosca*... Mi-ați făcut o impresie adâncă... E ceva ce nu se poate uita...

– Prea multă laudă pentru puțin cântat – zise Maria Tablad zâmbind. Acum urmați-mă, domnișoarelor, vreau să vă prezint câteva personaje interesante...

O mulțime de nume cunoscute răsunară la urechile Karlei și ale lui Sussy. Artiști și savanți, miniștri și bancheri înclinară capul în fața frumuseții, pe care toți o luau drept contesa Zeck – tânăra aceasta, cam romantică și bizară, care depusese un testament în împrejurări dramatice, spre a dispare din lume, și care apoi tot nu dispăruse...

Bătrânul prinț Sassenfeld, foarte înalt și zvelt, se redresă în momentul când Karla trecu pe lângă el, însoțită de secretarul de legație von Bülow și de Maria Tablad.

– Drace! Dar e frumoasă ca o zână! – zise el entuziasmat către contele de Arnim. Și eu care mă așteptam la o persoană cu înfățișarea palidă și bolnăvicioasă de femeie neurastenică! Trebuie să vorbesc puțin cu ea, să-i iau un interviu psihologic.

Prințul Sassenfeld căută să se apropie de Karla și când izbuti în sfârșit să fie lângă ea în salonul de muzică, ochii lui erau plini de vlagă și de un foc tineresc.

Karla Lindemann ședea calmă și rece în jilțul ei. Nimeni nu i-ar fi putut citi pe față bucuria că se vedea înconjurată de o seamă de admiratori, ale căror nume aveau răsunet în societate.

Când Maria Tablad cântă musafirilor ei un cântec, domnii se așezară la spatele jilțului în care ședea Karla, spre a nu-i acoperi ei vederea spre cântăreață. Prințul Sassenfeld se apropie și mai mult de dânsa și sfârși prin a se așeza chiar lângă tânăra fată.

Un domn grăsuliu și rumen la față adusese Karlei un pahar d șampanie și sandviciuri cu icre negre, dar prințul știu s-o izoleze d ceilalți admiratori și s-o atragă într-o convorbire mai intimă.

Era un *causeur* strălucit. La orice subiect însă atingea, – cai, golf bridge, muzică, femei frumoase – Karla răspundea calm, amuzant sigură de sine... În toiul unei discuții despre expoziția de tablouri a unui pictor tânăr, necunoscut, care era pe punctul de a stârni vâlvă, prințul Sassenfeld, uitându-se țintă la Karla, cu ochii săi adânci, de culoarea oțelului, o întrebă pe neașteptate:

– D-ta ești fiica lui Erasmus Zeck?

Fata frumoasă să înroși tare, dar nu-și pierdu cumpătul.

– N-ar trebui să-mi puneți atâtea întrebări prințe! Eu tot nu voi răspunde niciodată la ele.

– Și... de ce nu?

– Doresc să fiu Karla Lindemann și nimic altceva – zise ea și ochii ei negri îl priveau rece și mustrători.

Bătrânul aristocrat zâmbi.

– Știi să te înconjuri de mister, domnișoară – răspunse el. Capriciile unei femei frumoase trebuiesc întotdeauna respectate – așa au poruncit zeii. D-ta însă n-ai mai avea nevoie să recurgi la puterea de atracțiune a misterului, căci farmecul dumitale personal e și așa destul de puternic. De altminteri, nu ți-am pus întrebarea aceea din curiozitate, ci fiindcă l-am cunoscut pe contele Zeck.

– Eu nu.

– Așa? D-ta nu?... Scuză-mă, domnișoară... Bineînțeles că n-am să te mai supăr niciodată cu întrebările mele...

Karla se întoarse spre el și îl privi țintă.

– Nu credeți, prințe, că Ania Zeck a avut motive serioase să dispară?

Prințul Sassenfeld râse.

– Ca să reapară apoi după scurt timp, sub alt nume! Și încă în aceeași locuință unde a stat și mai înainte, după câte mi se spune.

Karla se afla într-o situația destul de critică, dar interogatoriul acesta o amuza.

– Cine v-a vpus asta, prințe?... Eu *sunt* Karla Lindemann! – zise ea, accentuând fiecare cuvânt.

Sassenfeld o privi, dând din cap.

– Nu mai înțeleg nimic! Vrei să te ascunzi sub un nume străin, dar procedezi greșit. Fiecare ins aici în sală știe că ești contesa Ania Zeck.

Karla se sculă și prințul se ridică și el în picioare.

– Aș vrea s-o caut pe prietena mea Sussy Lüders – zise ea, strângându-și jacheta de brocat în jurul taliei.

Și aruncând bătrânului aristocrat o privire strengărească:

– Credeți-mă, prințe – sunt Karla Lindemann! – repetă ea.

Prințul o crezu încă și mai puțin, dar o găsi încântătoare și îi oferi brațul, spre a o conduce la domnișoara Lüders.

O găsiră pe Sussy într-un grup de fete tinere și de cavaleri. Iankos Zéla ședea lângă dânsa. Păreau a fi foarte bine dispuși, căci în momentul când Karla se apropie, Sussy râdea cu poftă. Dar buna dispoziție a micii dactilografe pieri numaidecât când îi fu prezentat prințul.

– Adineauri am făcut cunoștința prefectului de poliție – șopti Sussy Lüders prietenei sale, într-o clipă când se simți neobservată. Închipue-ți, Karla, a prefectului de poliție!

– Ei și! – râse Karla. Cu toată funcția lui, poate să fie un om drăguț și interesant!

– Tu, cu ușurința și nesocotința ta, nu mai cunoști nici o sfială – se supără Sussy. Ne și vedem băgate la răcoare!

– Taci din gură! – răspunse Karla, privind speriată în juru-i. Parcă n-ai fi în toate mințile!

– Ce să fac, dacă mi-e frică!

– Totuși văd că petreci foarte bine! Adineaori te-am auzit râzând..

Chipul lui Sussy se însenină.

– Iankos Zéla e atât de vesel și de glumeț! Un adevărat țigan! Ne-a povestit fel de fel de istorioare din viața lui de muzicant răsfățat. Nici nu-ți închipui ce nostim era!

– Bine, mititico, îți doresc petrecere bună! – zise Karla, cu un ton părintesc.

Și depărtându-se aruncă o privire către grupul de fete și băieți, care tocmai izbucneau din nou într-un hohot de râs.

De data aceasta, râdea și prințul Sassenfeld cu dânșii. Dar cum întâlni privirea Karlei, bătrânul aristocrat se desprinse din grupul

tineretului vesel pentru a se pune la dispoziția aceleia căreia îi plăcea să se numească domnișoara Karla Lindemann, și care după părerea lui nu era alta decât contesa Ania Zeck.

În aceeași clipă sosi și prefectul de poliție Siebom, încărcat cu dulciuri.

Fu numaidecât asediat și împărți râzând bunătățile aduse.

Karla, auzindu-i titlul și numele, ar fi vrut s-o șteargă prudent. Nu reuși, însă, și fu silită să facă cunoștința lui.

Prefectul de poliție Bernd Siebom era un holtei cu înfățișarea îngrijită, un sportiv pasionat și foarte bine văzut în societate.

Când fu prezentat Karlei, o privi scrutător și repetă cu ton întrebător:

– Domnișoară Lindemann?

– Da, așa mă numesc – până una alta! – zise Karla curajos, dar cu oare care palpitații.

Cei doi domni râseră. Siebom, privind-o amuzat, zise:

– Să sperăm atunci, domnișoară, că nu vă veți mai numi așa vreme prea îndelungată, și că vi se va da prilej să schimbați numele acesta frumos pentru un altul și mai frumos.

– Cum asta? – întrebă Karla nedumerită.

– Unei domnișoare atât de frumoase căsnicia îi dă repede prilejul să-și schimbe numele – răspunse prefectul de poliție. Karla Lindemann răsuflă ușurată.

– Oh, la asta v-ați gândit, domnule prefect?

– La ce altceva aș fi putut să mă gândesc? – întrebă Siebom cu un zâmbet șiret.

Și din nou ochii lui, care aveau un luciu atât de straniu, o examinară pe Karla din cap până-n picioare.

– Dar numele meu îmi place încă destul de mult.

– Cel de acum? – întrebă el.

– Desigur, cel de acum! – răspunse ea, cu un zâmbet ironic.

Karla nu se simțea de fel la largul ei.

– N-ați putea să-mi procurați un pahar de apă de la gheață, domnule prefect? Mi-e grozav de cald...

– Cu cea mai mare plăcere, domnișoară – răspunse Siebom.

Nu se duse însă el însuși, după cum nădăjduise ea – căci grozav ar fi vrut să scape de dânsul și de întrebările lui – ci zărind pe

Iankos Zéla, care trecea tocmai pe acolo, Siebom îi făcu semn să se apropie.

– Domnule prefect? întrebă violonistul, înclinându-se ușor.

– Domnule magician, Paganini reînviat, maestru în ale sunetelor – n-ai putea d-ta să procuri o băutură răcoritoare unei domnișoare, care se topește de sete?

Karla, spre care arăta, se întoarse tocmai către prințul Sassenfeld. Ochii ageri ai polițistului observară pe cei doi tineri cu oarecare curiozitate. Nu era însă nimic deosebit în purtarea Karlei și a lui Iankos Zéla, deși se zvonea că ar fi îndrăgostiți unul de altul...

Tânărul violonist reveni cu băutura răcoritoare cerută și Karla primi paharul cu un „mulțumesc" distrat, și după ce sorbi o singură înghițitură îl așeză pe o măsuță.

Nu se uită și nu spuse nici un cuvânt lui Iankos, pe care prefectul de poliție Siebom îl numea în sinea lui un biet scripcar, muritor de foame.

Când Iankos Zéla vroi însă să treacă în odaia de alături, Siebom îl urmă.

– Ia spune-mi, domnule Iankos, d-ta care o cunoști mai de aproape de această contesă Zeck... o persoană încântătoare, de altminteri!

– N-o cunosc de fapt nici eu mai bine ca d-voastră, domnule prefect – răspunse violonistul, rău impresionat de tonul cu care îi vorbea Siebom.

În aceeași clipă Iankos, speriat, schimbă fețe-fețe și îngăimă:

– Vorbiți, desigur, despre domnișoara Lindemann, pe care toți o iau drept contesa Zeck...

– Pe care toți o iau drept contesa Zeck... exact! – zise râzând omul cărunt și slab, care îngrijea de ordinea în capitală. Și d-ta cel dintâi! Pun rămășag zece contra unu, că nouăzeci la sută din musafirii Maricei Tablad știu cine e, cu adevărat, această domnișoară Lindemann. Îi place însă, să ne ducă de nas!... Unei femei frumoase îi ierți multe... Ce vroiam însă să spun?... Ah da!... D-ta ai cunoscut-o când se numea încă Ania Zeck, nu-i așa, domnule Iankos?

Zâmbetul său pierise și privirea sa deveni scrutătoare și rece.

Iankos Zéla avu o senzație neplăcută.

– N-am vorbit niciodată cu dânsa... mai înainte...

– Cum!?... Afirmi că ai văzut-o astă-seară pentru întâia oară?

– Nu. Dar de vorbit, am vorbit cu ea pentru întâia oară, când se numea tot Karla Lindemann...

Prefectul de poliţie trăsese pe tânăr în salonul de bridge, unde nu se afla nimeni-şi îl poftí să şadă. El însuşi se aşeză într-un jilţ şi începu să se joace cu o scrumieră de alamă.

– Dragă domnule Iankos – zise el deodată pe un ton părintesc – mi s-a povestit doar că...

Dar Iankos Zéla se enervă şi nu-l lăsă să isprăvească.

– Domnule prefect, ştiu ce vreţi să spuneţi. Contesa Zeck mi-a trimis odată un buchet de flori. Şi afurisitul acela de picolo a brodat un roman întreg pe această temă! Totul se reduce însă la următoarele: am primit câteva garoafe roşii şi o carte de vizită pe care scria: „Contesa Ania Zeck... distinsului violonist şi compozitor Iankos Zéla". Atâta tot. N-am vorbit niciodată cu dânsa.

– Zău?

– Pe cuvântul meu de cinste!

Cuvântul de cinste al unui ţigan scripcar, oare cât o fi cântărind?

– Bine, dar trebuie s-o fi văzut cel-puţin! O femeie atât de frumoasă n-o puteai trece cu vederea, când venea mereu la cafeneaua în care cânţi!... Şi mai ales, când ţi-a mai trimis şi flori!

– Am văzut-o şi n-am văzut-o! Vin acolo atâtea femei frumoase că nu poţi lua în seamă pe fiecare din ele. Contesa purta o pălărie mare, care îi ascundea o parte din obraz, şi o blană gri, de preţ. Avea părul blond şi o statură înaltă, frumoasă...

– Întocmai ca şi domnişoara Karla Lindemann – zise prefectul de poliţie zâmbind.

Deodată însă se redresă, privi ţintă la Iankos Zéla şi întrebă pe un ton energic:

– Contesa Ania Zeck şi Karla Lindemann sunt una şi aceeaşi persoană?

– Cred că da, domnule prefect!

– Şi după părerea d-tale, din ce cauză joacă comedia?

– Asta zău că nu ştiu – mărturisi violonistul, blestemând în gând pe Siebom, care îi strica o seară plăcută cu întrebările sale indiscrete.

– În cazul acesta n-avem ce face! – zise Siebom resemnat. Credeam că vei putea să mă lămureşti! Căci femeia asta frumoasă

mă interesează foarte mult. Nu numai ca enigmă psihologică, ci și personal. Asta cred că o vei înțelege, vechi cuceritor de inimi ce ești!

– Cum de nu! – răspunse Iankos, cu un zâmbet silit. D-voastră, domnule prefect, sunteți doar singurul dintre musafirii Mariei Tablad care se interesează de contesa Zeck...

A DOUA ZI DIMINEAȚA, Karla și Sussy luau cafeaua cu lapte pe balconașul lor, împodobit cu flori.

Servitorul Friedrich le servea tăcut și cu multă demnitate, iar cele două prietene, care din pricina căldurii de vară, purtau costume de plajă, încântătoare, ședeau fericite în jilțurile lor de trestie.

– Karla dragă, seara de ieri a fost minunată – zise Sussy, după ce Friedrich se retrase. Niciodată n-aș fi crezut că există bărbați atât de interesanți și de drăguți! Când mă gândesc la șefii mei de la „Sauer-fii" – niște mojici nesuferiți, care în ochii mei însă erau eleganța personificată... Ai dreptate, zău, Karla... Face să arunci o privire în lumea acelora, despre care ziarele pomenesc mereu.

– Prin urmare ți-a plăcut! – răspunse Karla mulțumită. Și după cum vezi, n-am fost arestați și duși la poliție, cum ți-a fost ție teamă, ci, dimpotrivă, toți au fost drăguți cu noi...

– Și tu, aventurieră de rasă ce ești, începuseși să flirtezi cu prefectul de poliție în persoană! Iankos Zéfi era disperat.

– Întâlnirea cu Siebom a fost într-adevăr nostimă! Cât despre Iankos... mă întâlnesc cu dânsul mâine într-o cofetărie mică...

Karla luă o înghițitură de cafea și privi pe furiș, peste marginea ceștii, spre Sussy care reacționă în felul la care se aștepta.

– Ei, asta-i!... Nu mai știu ce să cred!... Karla, găsesc că purtarea ta e revoltătoare!... Să te joci așa cu inimile bărbaților!

– Care te pomenești să sunt încărcate și explodează!

– Dar așa ești tu! – se mânie Sussy din nou. Trebuie să-ți satisfaci toate capriciile...

– Sssst! – făcut cealaltă, punându-i mâna pe braț, ca s-o liniștească. Nu țipa așa, mititico! Acum ești doar o doamnă din lumea mare! Ai dansat *slow-fox* cu un prinț și ai mâncat *pêche melba* din aceeași cupă de cristal ca și tenorul cel mai răsfățat al Operei de Stat... Am văzut-o cu ochii mei!

Karla râse, dar Sussy o lovi cu șervețelul colorat.

– Ce vrei? Dacă n-a mai fost decât o singură porţie! Şi Alberos m-a poftit atât de drăguţ, că nu puteam să-l refuz... – se răsti ea. Dar pentru asta nu trebuie să... Bietul Iankos Zéla! Cântă de altfel minunat. Nu găseşti? „Cântecul primăverii"... ieri...

Privi visătoare la muşcatele ce împodobeau balconul şi tresări când auzi pe Karla strigând:

– Eşti îndrăgostită, mititico!

Sussy îşi strânse umerii subţiri şi aruncă prietenei o privire speriată. Deodată îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă amarnic, udând şerveţelul colorat cu lacrimile sale.

O clipă, Karla rămase încremenită. Apoi se sculă, ocoli măsuţa cu băgare se seamă şi îşi trase un scăunel aproape de Sussy. Şezu jos lângă ea şi, cu un zâmbet duios pe buze, îi mângâie tot timpul căpşorul brun, care tot se mai ascundea, plângând.

– Dar puiule! – zise ea, cu glas mângâietor. E chiar atât de grav?

Sussy dădu din cap, sughiţând. Karla zâmbi

– Prostuţo... Pentru asta nu trebuie să plângi şi să deznădăjduieşti! Ianko e foarte drăguţ cu tine. Te simpatizează...

– Dar pe tine te iubeşte – strigă Sussy, încercând să se stăpânească. Îmi caută societatea numai ca să poată vorbi de tine... Eu nu sunt nimic pentru dânsul... O fetiţă oarecare... E drăguţ cu mine, aşa cum eşti drăguţ cu un căţel... Pe tine te iubeşte, nu pe mine!

Şi era gata să izbucnească din nou în plâns.

– Să ştii că mi-e perfect indiferent, acest Iankos!

– Aşa?... Indiferent?... Dar fotografia lui, pe biroul tău?

– Doamne sfinte! Dar fotografia a pus-o Ania Zeck acolo, nu eu. Şi de ce aş îndepărta-o? Iankos are un cap frumos, interesant. Oricine se uită la el cu plăcere.

– Şi mâine vrei să te întâlneşti cu el într-o cofetărie! – se văită Sussy din nou.

– Ne-am dat întâlnire acum două săptămâni, când ne-am văzut pentru întâia oară. De altfel, poţi să vii cu mine, dacă vrei!

Izvorul de lacrimi al tinerei dactilografe secă numaidecât. Ochii ei începură să strălucească.

– Desigur că vreau! – zise ea încântată.

– Vezi, Karla, Iankos e... îl găsesc foarte bine. E un mare artist. Felul lui de a cânta din vioară... și ochii lui frumoși, melancolici... Cred că trebuie să fi suferit foarte mult.

– Nu, draga mea, te înșeli – răspunse Karla liniștit. Sunt sigură că nici nu știe încă ce e suferința. A fost un băiat răsfățat. Și a fugit de acasă, de dragul muzicii. Și a aventurii, pe care o îndrăgește întocmai ca și mine. Dar un violonist... Vezi, puicuțo, un violonist trebuie să pară că are în suflet toată durerea lumii. De aceea și Iankos pare așa.

– Mofturi! Eu simt prea bine că a suferit, suferă și va suferi...

– Trecutul, prezentul și viitorul... Ești tare în gramatică, mititico! Îți propun însă să-i cercetezi stările sufletești mâine după amiază în cofetărie. Eu voi avea grijă să vă las singuri câtva timp.

– Nu-i frumos să-ți bați joc de mine, – zise Sussy cu tristețe în glas și cu o privire plină de reproș. Se vede că n-ai iubit încă niciodată.

– Nu! – râse Karla. Până acum n-am avut prilej să mă îndrăgostesc! Toată viața mea n-a fost decât muncă și iarăși muncă! În casa mare și grădinile uriașe ale mătușii Mally era destul de lucru și n-aveai timp și nici prilej să cauți vreo dragoste. Și apoi, când trebuie abia s-o cauți... multumesc! Dragostea trebuie să vie de la sine, pe neașteptate. „El" trebuie să stea în fața ta și inima să-ți spună: Iată-l!...

– Ca în cazul meu... – șopti Sussy.

Karla luă pe prietena ei mai mică în brațe și o legănă încetișor.

– Vreau să devii fericită, mititico... Lasă că am eu grijă!

Servitorul intră și puse capăt acestei idile frumoase. Veni să anunțe că prefectura poliției telefonase, cerând să vorbească cu domnișoara Karla Lindemann.

Sussy îngălbeni de spaimă.

– S-a isprăvit! – zise ea cu buzele tremurătoare. Flirtul tău de ieri cu prefectul poliției... Zău, Karla, ai mers prea departe...

Dar domnișoara Lindemann râse zburdalnic, mângâiă părul prietenei și se duse la telefon.

Un domn comisar Schettéler o ruga politicos să se prezinte la ora 11 la domnul prefect de poliție, în localul prefecturii de poliție, camera 21.

Karla înştiinţă în grabă pe Sussy, apoi începu să se pregătească pentru această vizită. Simţea o emoţie plăcută, ca şi cum ar aştepta-o ceva frumos.

– Nu vrei să te însoţesc? – întrebă Sussy pe un ton plângător şi plin de presimţiri lugubre.

Karla râse, coborî într-un suflet scările şi se sui în cel dintâi automobil de piaţă. La 11 fără cinci, Karla se afla în anticamera prefectului de poliţie.

Se îmbrăcase cu grijă. Rochia vaporoasă, gălbuie, peste care purta o jacheţică albastră de mătase, şi pălăria mare, albastră, garnisită cu un trandafir galben, îi stăteau de minune.

După faţa ei îmbujorată, care începuse să se rumenească de soare, nu puteai ghici că dansase toată noaptea.

Ochii ei negri, ce contrastau atât de frumos cu părul blond, străluceau atât de veseli şi voioşi, încât frumuseţea Karlei izbi până şi pe gravii funcţionari ai acestei instituţii severe, stârnind printre ei o adevărată senzaţie.

Cinci funcţionari galonaţi, unul după altul, avură numaidecât treabă urgentă în camera în care se găsea tânăra aventurieră. Şi fiecare din ei, înapoindu-se la biroul său trist şi auster, ducea cu dânsul amintirea unui chip fermecător de fată.

Karla băgă de seamă ce se petrecea în jurul ei şi, firește, lucrul o bucură. Fu deci în dispoziţia cea mai bună când trecu pragul cabinetului de lucru al prefectului de poliţie.

Siebom o primi însă foarte ceremonios, se făcu că n-o cunoaşte şi fără să deschidă gura, cu un gest simplu, o pofti să ia loc.

Karla se aşeză pe un scaun, tăcută, dar dezmeticită.

Prefectul de poliţie începu să răsfoiască un teanc de acte şi fata avu prilej să contemple craniul lui energic şi viguros, cu părul uşor rărit, mâinile lui mari şi îngrijite.

Tăcerea lui Siebom n-o tulbură câtuşi de puţin.

„Dacă şeful poliţiei avea chef astăzi să sublinieze calitatea lui oficială, apoi n-avea decât s-o facă! Aşa sunt bărbaţii. Cu ei, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Parcă tata nu era şi el la fel, şi unchiul Paul, ba chiar şi grădinarii mătuşii Mally!"

În sfârşit, domnul Siebom părea a fi găsit ceea ce căuta. Aruncă un dosar subţire pe masă şi îşi puse mâna albă şi viguroasă pe acest dosar.

Apoi se uită la Karla şi se lovi de privirea ei îndrăzneaţă, nerăbdătoare, şi de acel zâmbet, care îl urmărise până şi în somn.

Ochii lui severi pierdură numaidecât din energia lor, căpătară o expresie aproape duioasă, apoi, cu o hotărâre subită, fixară călimara uriaşă, ce se afla în faţa lui.

– E vorba da... Te-am poftit la mine, domnişoară, – îngăimă Siebom, căruia altădată îi veneau cuvintele atât de uşor.

– Oh... am venit cu plăcere – îl ajută Karla, cu un zâmbet drăguţ, căci îi era milă de dânsul.

Nu putea să fie tocmai uşor să vorbeşti deodată în calitate oficială cu o fată tânără, cu care ai petrecut câteva ore plăcute în ajun.

La observaţia ei, Siebom se înclină uşor, fără să se uite însă la dânsa. Mută doar dosarul din loc, până ce îşi regăsi, în sfârşit, cumpătul.

– Te-am poftit la mine, domnişoară, fiindcă trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări.

– Întrebaţi, domnule prefect – zise ea –, vă voi răspunde fără înconjur.

– E vorba de sinuciderea simulată, din ziua de 1 aprilie. Ce ai urmărit d-ta cu asta?

– N-am simulat niciodată o sinucidere, domnule prefect. Iubesc prea mult viaţa, pentru a mă gândi măcar la un asemenea gest.

Fruntea înaltului demnitar se încruntă.

– Atunci să începem altfel – zise el să începem cu purtarea nejustificată a numelui d-tale actual.

– Mă numesc din naştere Karla Lindemann, domnule prefect de poliţie.

Siebom încruntă şi mai tare sprâncenele şi zise pe un ton cam supărat:

– Prin urmare, d-ta susţii că ai purtat numele „contesa Ania Zeck" pe nedrept?

– Nu m-am numit niciodată contesă Ania Zeck.

Siebom deschise dosarul cu mâini nervoase şi se uită la Karla aproape ameninţător.

– Aş vrea să te rog, să-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Te afli în faţa prefectului de poliţie al capitalei, domnişoară.

– Îmi dau perfect de bine seama.

– Te rog atunci să-mi răspunzi corect şi adevărat!

– Asta şi fac!

– Domnişoară Lindemann – zise el grav şi căutând parcă s-o înduplece – te-am chemat la mine, fiindcă am vrut să-ţi atrag luarea aminte asupra faptului că jocul acesta e foarte primejdios. Te-ai angajat într-o aventură...

Siebom văzu că fata blondă, sigură de sine, se înroşea. Se opri deci o clipă, pentru a lăsa cuvintelor sale timpul să-şi facă efectul.

– Ieri ţi-am făcut cunoştinţa, iar astăzi am cerut dosarul d-tale – urmă el apoi, lovind uşor cu mâna pe cartonul din faţa sa. – Afacerea asta trebuie pusă la punct. Contesa Ania Zeck trebuie să-şi facă reapariţia printre cei vii. E timpul să închidem dosarul acesta...

– Bine, dar ea trăieşte, domnule prefect?... Aveţi vreo ştire de la dânsa – întrebă Karla cu o căutătură nevinovată.

Siebom o privi uluit.

„Îşi joacă rolul cu un talent desăvârşit" – gândi el.

– Nu vrei să fim sinceri, domnişoară? – căută el din nou s-o înduplece. N-ai fi vrând să-ţi baţi joc de mine!

– Nu – răspunse Karla, cu o privire drăguţă –, asta ar fi foarte urât din partea mea. Vă asigur că spun adevărul curat.

De astă dată însă Siebom se înfurie. Mâinile, cu care muta mereu călimara, briceagul şi sugativa din loc, tremurau de mânie.

– Tăgăduieşti prin urmare de a fi contesa Ania Zeck?

– Da. Sunt Karla Lindemann. M-am născut la Lichenfelde, ca fiică a lui Otto Lindemann, pe vremea aceea arhitect de interioare...

Prefectul de poliţie ridică mâna.

– Ai învăţat pe din afară starea civilă a acelei domnişoare – lucru pe care l-am mai constatat şi cu prilejul unui alt interogator –, Karla Lindemann însă şi-a anunţat plecarea la Sidney, a primit paşaportul în regulă pentru străinătate şi în clipa de faţă se află pe bordul unui vapor, în largul mării.

Karlei îi veni să râdă, căci în adevăr, cu câteva săptămâni înainte, îşi anunţase plecarea în străinătate, neavând atunci de gând să stea la Berlin decât numai vreo două, trei zile.

– Dar vă asigur... – începu ea.

Prefectul de poliţie îi tăie vorba din nou cu un gest.

– Ştii că atât violonistul Iankos Zéla cât şi Marschand, portarul casei în care locuieşti, te-au cunoscut pe când îţi ziceai contesă Zeck şi ar fi gata să jure că Ania Zeck şi Karla Lindemann sunt una şi aceeaşi persoană?

– În cazul acesta, s-ar face vinovaţi de sperjur, domnule prefect. Sunt...

Siebom ridică mâna şi se sculă în picioare.

– Să punem mai bine capăt convorbirii – zise el. Am intervenit numai în interesul d-tale. Vroiam să te ajut... n-am izbutit. Să sperăm că nu vei avea de suferit neplăceri, domnişoară Lindemann. Acum fii aşa de bună şi du-te în camera 168.

Siebom o petrecu până la uşă, cu o figură gravă. Se cunoştea că era tare contrariat. Nici nu se mai uită la fata tânără şi elegantă, de care fusese atât de încântat în ajun.

Înainte însă de a deschide uşa, Karla se apropiă de dânsul atât de mult, încât vrăjit de această apropiere, fu silit să se mai uite odată la dânsa.

–Nu fiţi supărat pe mine, domnule prefect – zise ea rugător. V-aş face bucuros plăcerea de a fi contesa Ania Zeck, însă, vedeţi, nu se poate...

Karla îi zâmbi drăguţ şi Siebom o găsi din nou încântătoare.

– Dacă ţii neapărat să fii numită Karla Lindemann – murmură el –, am putea la urma urmei să propunem o schimbare de nume...

Karla pufni de râs, iar râsul acesta avea ceva aţâţător.

– Nu mai e nevoie de nici o schimbare, domnule prefect! Aşa mă numesc din naştere. Spre părerea mea de rău căci Ania Zeck sună mult mai bine! Acum însă mă duc la camera 168, căci văd alţi nori de furtună ivindu-se pe fruntea d-voastră. Vă rog încă odată, să nu fiţi supărat... Ieri aţi fost atât de drăguţ cu mine!

Şi ieşi pe uşă afară, râzând. Siebom o urmări cu privirea. O văzu păşind, zveltă şi frumoasă, prin coridor, fără să privească o singură dată îndărăt.

Când se înapoie din nou la biroul său, prefectul de poliţie băgă mâinile în buzunar, jucându-se cu cheile.

– Tare aş vrea să ştiu ce poznă a făcut că ţine atât de morţiş s dispară din lume, ca Ania Zeck! – îşi zise el.

Apoi ceru legătura telefonică cu căpitanul Walter de la camer 168...

DUPĂ[illegible]MIAZĂ, Karla se afla singură acasă.

Sussy mai lucra câteva ore pe zi la firma „Sauer-fii", iar Fridric făcea comisioane. Deodată cineva sună la intrare.

Cu un suspin, Karla puse la o parte cartea sa interesantă despr arta australiană şi se duse să deschidă uşa.

O doamnă înaltă, voalată, stătea afară şi ciocănea încet da stăruitor în uşă, pe când Karla se mai uită încă o dată prudent pri ferestruică.

După ce i se deschise, străina murmură un nume, pe care Karl nu-l înţelese, adăugând:

– Trebuie să vorbesc cu d-voastră, cu d-voastră personal, dom nişoară Lindemann.

Karla, care nu era fricoasă din fire, dădu din cap.

– Bucuros – răspunse ea, conducând-o pe necunoscută în camer sa.

Acolo îi oferi un scaun.

– Cu ce vă pot servi? – o întrebă ea apoi.

Străina, care rămăsese în picioare, în faţa ei, dădu vălul înapoi şi Karla zări un chip de fată palid, slab, cu ochii melancolici, care o priveau grav şi calm.

– Sunt Ania Zeck, – zise vizitatoarea, cu un glas tineresc şi cam aspru.

Karla se dădu înapoi, îngrozită şi holbă ochii la ea, ca şi cum ar zări o stafie.

– D-ta eşti?... Dar pentru Dumnezeu! de unde vii? Nu înţeleg...

– Oh, asta-i o poveste lungă şi îmi trebuie timp ca s-o povestesc.

Întoarse capul şi privi, cu un zâmbet trist, afară pe fereastră, apoi se uită din nou la Karla.

– Dar mai înainte de toate trebuie să-mi făgăduieşti discreţie absolută. Poţi s-o faci? Eşti o persoană pe care se poate bizui cineva?

Străina întinse mâna şi, cu ochii ei mari, privi scrutător la Karla. Aceasta apucă mâna tinerei vizitatoare.

– Nu voi spune nici un cuvânt din ceea ce îmi vei destăinui – o încredință ea. Poți să ai încredere în mine, contesă...

Cele două fete tinere se așezară apoi față în față, în jilțurile confortabile de trestie și Ania zise:

– Am de gând să mă dau complet pe mâna dumitale, domnișoară Lindemann. O vorbă indiscretă din partea d-tale și aș redeveni iarăși ceea ce nu vreau să mai fiu. A trebuit însă să vin, ca să întreb de niște scrisori, a căror sosire o aștept de săptămâni de zile. Mai întâi, voiam să mă destăinuiesc doamnei Hagedorn, căci ținea la mine. Dar am aflat că fosta mea gazdă plecase în străinătate, la fiul său, și că înainte de plecare, închiriase locuința sa pe trei luni contesei Zeck. Și de vreme ce *eu* n-o închiriasem, era limpede că altcineva juca mai departe rolul meu pe scena vieții...

– Iartă-mă, contesă, – o rugă Karla, cu spaimă și căință în glas. A fost o nebunie din partea mea și o prostie totodată. Te rog, nu fii supărată pe mine!

– Îți fac eu impresia că sunt supărată? – întrebă străina cu un zâmbet trist. Dimpotrivă!... Îți mulțumesc!... Dacă ai ști, ce serviciu îmi faci...

– Eu, d-tale?

– Da, d-ta mie, domnișoară Lindemann! Afară de aceasta ai un fel încântător de a te înconjura de mister! Chiar fără să te fi folosit pe nedrept de numele meu, toată lumea ar jura că ești contesa Zeck... Vezi dar că sunt la curent...

– Și mă disprețuiești...

Glasul tinerei Karla Lindemann suna schimbat. Mâinile ei, care neteziseră tot timpul cuvertura de pe masă, se împreunară deodată și ochii ei negri priviră rușinați spre contesa Zeck.

– Abia acum... îmi dau seama... ce nesocotită am fost...

Ania zâmbi cu tristețe.

– Ți-am mai spus că, [illegible] astfel, îmi faci un serviciu. Prin urmare poți juca rolul mai departe...

– Să... Nu! Asta nu se poate.

– Te rog!... Fii contesa Zeckk încă două, sau mai bine trei săptămâni.

– Pentru ce dorești aceasta, contesă?

– Înainte de toate trebuie să părăsesc această țară.

Ania Zeck lăsă capul în jos și tăcu. Karla nu știu ce să răspundă la ultima ei observație. Se uită la vizitatoare cu compătimire, dar și cu puțină curiozitate.

Nu. Ania Zeck nu era frumoasă. Karla nu înțelegea cum ziarele ajunseseră să afirme acest lucru despre dispărută.

De asemenea, constată că Ania n-avea nici cea mai mică asemănare cu dânsa. Atât era doar adevărat, că amândouă aveau aceeași statură înaltă și zveltă. Părul Aniei însă nu era blond, ci roșu! Și încă un roșu țipător, bătător la ochi, care nu se potrivea deloc cu fața palidă, posomorâtă și cu ochii ei atât de triști.

Ania Zeck părea a fi foarte nenorocită. Avea un zâmbet obosit, melancolic.

„Numai de-aș putea să-i fiu de folos", gândi Karla Lindemann.

Și se bucură la ideea că poate, prin comedia pe care o jucase, făcuse într-adevăr un serviciu acestei tinere nefericite.

– Locuiești la Berlin? – o întrebă ea.

Contesa ridică ochii.

– Asta n-aș vrea să ți-o spun, domnișoară Lindemann. S-ar putea ca cineva să se informeze la d-ta despre domiciliul meu și în cazul acesta, e mai bine să poți răspunde sincer, că nu-l cunoști.

Privirea Aniei rătăci prin odaie. Deodată, contesa descoperi fotografia lui Iankos Zéla.

– Oh... fotografia lui...

Ania se sculă în picioare, își sprijini mâinile de birou și fără a rosti un cuvânt, se uită țintă câtăva vreme la chipul violonistului.

Apoi luă fotografia în mână și se așeză din nou lângă Karla. Figura contesei avea acum o expresie mai mulțumită și mai calmă.

– De n-ar fi fost el – zise ea încet, mângâind rama de bronz – cred că în momentul de față n-aș mai trăi. Cu arta sa minunată a redat bietei mele inimi puțină pace și o brumă de curaj... Ai făcut cunoștința lui, domnișoară?

Karla dădu din cap. Fără a ști pentru ce, i se părea că vorbele Aniei sună fals.

– Da, mă ia drept contesa Zeck – zise ea.

Ania zâmbi trist.

– Te confundă cu mine, – răspunse îngândurată. Impresia pe care i-am făcut-o n-a fost deci atât de profundă, ca aceea a artei sale divine asupra inimii mele zbuciumate...

Karla îi povesti cum făcuse cunoștința lui Iankos Zéla și ceea ce îi spusese violonistul despre contesă.

– E adevărat că m-am ascuns întotdeauna de dânsul – zise Ania. În fiecare după-amiază ședeam în același colț al cafenelei, în dosul unui stâlp, și-l ascultam cântând din vioară... Deveneam mai calmă, mai senină, apropape veselă, chiar... Ariile sale mi-au dăruit o clipă uitarea... Îmi închipuiam însă că și eu trezisem într-însul oarecare interes. Iankos Zéla a privit descori spre masa mea...

Ania se uită visătoare la fotografia din mâna ei.

– Așa am crezut. Dar vezi că noi, femeile, suntem pline de iluzii, chiar și atunci când suntem nenorocite... pe când el nu știa despre mine decât că purtam o blană de preț și că sunt blondă.

– Da, a spus blondă – zise Karla, cu o privire spre părul roșu al vizitatoarei. Aceasta făcu o mișcare pentru a-l ascunde cât mai bine sub pălărie.

– După cum știi, părul roșu e la modă. Și când vrei să te ascunzi, e bine să nu te deosebești prea mult de ceilalți. Trebuie să ai o înfățișare cât mai banală. Acum, domnișoară, te-aș ruga să-mi spui, dacă știi ceva despre niște scrisori ce au sosit pentru mine.

Karla sări în sus.

– Cum de nu! – strigă ea.

Deschise dulapul și scoase trei scrisori.

– Le-am găsit aici, în momentul mutării. Poftim, contesă.

Îi înmână cele trei plicuri închise cu adresa scrisă de aceeași mână, și îi dădu și abonamentul de tramvai.

Ania Zeck îngălbeni și băgă repede scrisorile în poșetă, apoi privi întrebător la Karla.

– Zici că le-ai găsit? – întrebă ea, vădit agitată. Și pe urmă... n-a mai sosit nimic?

– Nu, nimic.

Ania lăsă capul în jos.

– Nimic – zise ea încet, nimic!... nimic! Și tocmai aceste trei scrisori n-ar fi trebuit să soseasca... Totul a fost deci zadarnic!

Karla privi cu ochi înspăimântați la tânăra ei vizitatoare, dar nu zise nici un cuvânt. Întinse mâna după o cupă de porțelan cu țigări și o împinse mai aproape de contesă.

– Îmi dai voie? – o întrebă ea cu un zâmbet drăguț și aprinse un chibrit.

– Da, mulțumesc! – răspunse Ania, zmulgându-se gândurilor sale și luând repede o țigară. Ai dreptate, domnișoară Lindemann, fumul împrăștie orice teamă și orice tristețe.

După câteva momente, contesa se întoarse iarăși spre Karla și o privi, cu o expresie gravă în ochi. De pe chipul ei pierise orice tristețe.

– Ai nervi tari, domnișoară Lindemann? întrebă ea liniștit.

– Cred că da.

Contesa dădu mulțumită din cap.

– Te rog atunci, să mă asculți. Și să nu te sperii... Te rog, să nu te sperii, domnișoară Lindemann!

Karla fu cuprinsă de nelinişte. Privirea acestor ochi negri, adânciți în orbite, glasul acesta grav, rugător, începură s-o enerveze.

– Nu mă voi speria – afirmă ea totuși pe un ton hotărât.

– Așa, domnișoară, căci trebuie să-ți fac o mărturisire...

– Ne cunoaștem atât de puțin – răspunse Karla, încercând în chipul acesta să oprească o spovedanie nedorită.

Dar Ania făcu un gest, ca și cum ar fi vrut să spună „nu face nimic" și privi la Karla cu ochi întunecați.

– Am împușcat pe cineva – zise ea încet.

Karla sări în sus și holbă înspăimântată ochii spre aceea care vorbea cu atâta calm despre o crimă grozavă, ce o săvârșise.

– Nu – îngăimă dânsa – nu nu... asta nu se poate!

Ania strivi mucul țigaretei în scrumieră și puse mâinile împreunate pe masă.

– Nu știu dacă vrei să mă mai asculți, după această mărturisire. O fată ca d-ta va găsi desigur fapta mea de neiertat... Totuși, domnișoară Lindemann, poate că în locul meu ai fi făcut și d-ta la fel...

– Doamne ferește! – strigă Karla îngrozită.

Ania aruncă iute o privire scrutătoare spre tânăra fată și o sili, prin zâmbetul ei trist și disperat, să se așeze iarăși lângă dânsa.

– Am fost în legitimă apărare – începu să povestească vizitatoarea, cu jumătate de glas. Fusesem atacată... Când o femeie trage în cineva, întotdeauna e vorba de un gest disperat...

– Nici chiar atunci... contesă... O, Doamne, nici chiar atunci... nu! – strigă Karla, tremurând de emoţie.

Ania Zeck dădu din umeri resemnată.

– Am tras – urmă ea cu glas aspru, şi m-am salvat. Ar trebui să-mi spun: o fiară mai puţin pe lume! Şi totuşi...

Sări în picioare şi îşi frânse mâinile.

– După faptă a urmat căinţa – strigă ea deodată.

Şi cu glasul răguşit, în şoapte, lipindu-şi mâinile de tâmple, Ania zise încă odată:

– Căinţa!

Cele două fete tăcură o vreme, apoi Ania urmă, cu un calm ciudat:

– Când am văzut pe omul acela prăbuşindu-se am rupt-o la fugă. Totul se petrecuse într-un loc pustiu, în cursul uneia din plimbările, ce obişnuiam să le fac neînsoţită prin împrejurimile oraşului Realstown. Aceasta se întâmplă tocmai cu o zi înainte de plecarea mea din New York... Realstown e o localitate mică. Se ştia acolo că aveam de gând să plec a doua zi în Europa cu vaporul „Bremen". Omul acela o fi bănuit poate că am bani la mine. Sau poate că urmărea altceva. În orice caz, m-a atacat. Nicăieri ţipenie de om. Aveam o armă la mine, căci aşa obişnuiam noi, femeile, în America. Şi iată cum se făcu că a trebuit să dobor un om cu un foc de revolver.

Karla, care-şi acoperise ochii cu mâna o lăsă în jos şi privi cu multă compătimire la contesa Zeck.

În fond totuşi, fu cuprinsă de groază. Ania Zeck îşi dădu seama.

– Te temi de mine – zise ea trist.

– Deplâng soarta d-tale.

– E şi demnă de deplâns – zise Ania, râzând cu amărăciune. Nu-i uşor să fii contesa Ania Zeck!

– Te-ai lepădat, prin urmare, de numele dumitale, pentru a te putea ascunde?

– Nu. Eu nu sunt laşă. Pentru ceea ce am făcut, sunt gata să primesc pedeapsa. Aşteptam chiar, să găsesc aici vreo ştire de la prietenii mei din Statele Unite, comunicându-mi că sunt căutată de

autorităţile americane. Mă temeam însă că voi găsi ziare, care să pomenească întâmplarea aceea grozavă... în loc de asta...

Contesa Zeck privi la cele trei scrisori, toate expediate de aceeaşi persoană.

– În schimb, îmi scrie el. El, singurul om de pe lume, care e cu adevărat drag inimii mele zbuciumate. Îmi scrie el, omul de care îmi aminteşte arta acestui violonist frumos. Când îl aud cântând pe Iankos Zéla, chipul lui îmi răsare în suflet. De dânsul, de logodnicul meu, mă ascund. Vreau să creadă că am murit pentru a nu-i întuneca viaţa cu fapta şi remuşcările mele. Vreau să redau logodnicului meu libertatea...

– Dar el te caută, – zise Karla, arătând cu mâna spre scrisori?

– Da, mă caută... Dar nu trebuie să mă găsească!... Îmi dai voie să citesc aceste scrisori?

Karla dădu din cap şi contesa deschise plicurile.

Deodată, se rezemă de speteaza jilţului, cu o expresie de spaimă pe chip, şi zise aproape fără glas:

– Vine.

– Lucrul cel mai cuminte pe care îl poate face – răspunse domnişoara Lindemann. Logodnicul d-tale va descurca totul. Va înţelege poate fapta aceea şi o va ierta.

– Nu ştiu de unde a aflat el adresa mea. Peste câteva zile sau săptămâni va fi la Berlin. Va veni aici, la adresa asta şi te va găsi pe d-ta, domnişoară Lindemann! Dacă vrei să-mi faci un bine, nu-i spune că am fost aici. Logodnicul meu nu trebuie să ştie că mai trăiesc. Niciodată nu trebuie să afle fapta care mi-a otrăvit viaţa...

– Dar nu mi-ai spus chiar d-ta, că a fost vorba de un act de legitimă apărare? Oriunde ai fi judecată ai fi achitată.

– Am văzut bine însă cum ai tresărit, când ţi-am povestit dumitale groaznica întâmplare – răspunse Ania Zeck cu amărăciune. Recunosc din asta că inspir groază oricărei persoane delicate şi sensibile.

– Groază?... Nu!

– Ba da! – strigă contesa Zeck. Mi-am dat seama după faţa d-tale! Şi ceilalţi mă vor judeca la fel. Mă vor ocoli ca pe un câine răios.

– Nu spune aşa ceva! – zise Karla, înduioşată de glasul acesta tare şi agitat, de ochii ei mari, cu privirea rătăcitoare. Am fost şi eu puţin speriată... Cum poţi să crezi...

– Eu însumi sunt îngrozită de mine – urmă Ania (și tot felul ei de a vorbi păru din nou Karlei ciudat și prea puțin firesc) –, și mă căiesc de ceea ce am făcut. Zbuciumul acesta continuu îmi distruge puterile, energia, viața mea întreagă. Căința mă face să rătăcesc prin lume... Și totuși știu că în aceleași împrejurări, aș proceda la fel... aș fi *nevoită* să procedez la fel...

– Nu te mai chinui așa, contesă – o rugă Karla afectuos. Toată frământarea asta nu folosește la nimic. Logodnicul d-tale, pe care îl iubești, va veni și te va scăpa de gândurile acestea triste!... Spune-mi, omul acela a murit numaidecât sau mai trăiește?

– E mort!... Așa nu se prăbușește decât cine e lovit mortal... Eu am fugit...

– Și nu te-ai întors, să vezi dacă victima nu-i cumva numai grav rănită?

– Nu. A doua zi eram la New York și mă îmbarcam pentru Europa. Dar blestemul faptei mele m-a urmărit. M-a făcut să rătăcesc prin țara aceasta, unde s-a născut tatăl meu și care trebuia să ne devină și nouă, logodnicului meu și mie, o a doua patrie. Blestemul acela mi-a amărât zilele și mi-a răpit odihna nopții... Mi-am dat atunci seama că trebuia să scap pe logodnicul meu de ființa chinuită, căreia i se spunea Ania Zeck. Și acum el are de gând să vină aici...

Ania își sprijini brațele de masă și-și ascunse fața sub pumnii încleștați.

Karla fu adânc mișcată de soarta tristă a nefericitei contese și se întrebă ce ar fi făcut în locul Aniei.

Se văzu în pustietatea stepei, simți două mâini care o strângeau de gât și deodată, își dădu seama că și ea ar fi scos arma și ar fi tras în agresor.

„Dar n-aș fi fugit apoi și în orice caz nu m-aș fi chinuit cu regrete zadarnice – gândi ea –, ci m-aș fi dus la primul comisariat de poliție și aș fi povestit întreaga întâmplare. Să mă judece și să mă pedepsească, dacă mă găseau vinovată cu ceva! Prin acceptarea pedepsei, mi-aș fi ispășit vina, iar în caz de achitare, conștiința mea era liberă de orice povară... Biata fată!" – gândi Karla.

Și, apucând mâinile încleștate ale contesei, zise pe un ton prietenos:

– Vreau să fac totul pentru d-ta, ca să-ţi redobândeşti liniştea sufletului, dar dă-mi voie cel puţin să spun logodnicului d-tale, atunci când va veni la mine, că te afli încă în viaţă!

– Nu. Vreau să fiu moartă pentru el şi pentru toată lumea. Logodnicul meu vine în Germania cu gândul să se stabilească aici. Intenţionam să ne căsătorim în curând şi trebuia să locuim la Stuttgart. Acolo trebuie să-l aştept. Dar am fugit la Berlin, ca să mă ascund de el. Acum văd că logodnicul meu mi-a aflat adresa de aici. Scrie că tăcerea mea îl neliniteşte... Peste câteva zile mă voi înapoia în America... Nu mai e nevoie să aştept încă două, trei săptămâni, de vreme ce logodnicul meu şi-a grăbit plecarea din Statele Unite... Se şi află în drum spre Europa. În curând va fi aici...

– Şi d-ta nu vrei să i urezi bun sosit? Să-i mărturiseşti sincer totul?

– Niciodată!

– Oare nu-l iubeşti?

Chipul palid al Aniei se îmbujoră şi în ochii ei ardea flacăra dragostei pătimaşe.

– Mă întrebi dacă nu-l iubesc! Dar el e pentru mine raiul şi iadul, afurisenia şi fericirea cerească!... Nu mai sunt însă demnă să-i fiu tovarăşă de viaţă, eu, o fiinţă chinuită de remuşcări... Vreau să-i redau libertatea, să poată fi fericit!

Contesa Ania Zeck se sculă din jilţ, luă scrisorile şi mănuşile negre, ce le pusese pe o măsuţă. Apoi întinse Karlei mâna.

– Îţi mulţumesc că m-ai ascultat cu atâta bunăvoinţă şi că vrei să păstrezi tăcerea despre cele ce ţi-am destăinuit. Nu vreau să fiu urmărită de autorităţi. Mă înapoiez în America şi mă pun la dispoziţia parchetului din Realstown. Asta ţi-o făgăduiesc atât d-tale, cât şi mie însumi. Poate că astfel sufletul meu îşi va redobândi liniştea...

– Îţi mulţumesc şi eu contesă pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Şi poţi fi fără grijă. Nu voi spune nimănui nimic.

Ania privi drept în ochii frumoasei Karla Lindemann. Apoi zise, cu un zâmbet melancolic:

– Eşti o femeie încântătoare, contesă Zeck!

– Nu-mi da numele d-tale! Îţi baţi joc de mine! Niciodată să nu mai spui aşa! – strigă Karla ruşinată.

Dar Ania îi atinse uşor braţul şi zise cu o privire rugătoare:

– Domnişoară Lindemann! mai joacă rolul acesta două săptămâni încă! O femeie nenorocită te roagă din suflet, să-i faci acest serviciu!

NICI SUSSY LÜDERS şi nici altcineva nu află despre această vizită a Aniei.

Viaţa celor două prietene începu să devie foarte plăcută, căci Maria Tablad avea o simpatie deosebită pentru Karla şi Sussy, poftindu-le mereu la dânsa şi fiind aproape zilnic împreună cu ele.

Cele două prietene o însoţeau în toate plimbările ei cu automobilul prin împrejurimile Berlinului şi luau parte la toate recepţiile şi seratele ei. Iar când începură vacanţele şi primadona se retrase la ţară, în castelul ei, situat pe marginea unui lac frumos, trebuia ca cel puţin presupusa contesă Zeck să petreacă o zi din două în tovărăşia ei.

Maria Tablad îi trimitea dis-de-dimineaţă maşina. Când şoferul cântăreţei oprea „Mercedes"-ul elegant în faţa porţii, făcând să răsune clacsonul în întreaga stradă Geisberg, de obicei atât de liniştită, Friedrich Lenz apărea la fereastră şi spunea şoferului că va înştiinţa pe stăpânele sale.

Apoi nu dura mult, şi cele două fete tinere şi drăguţe coborau scările în rochiile lor lungi, vaporoase, de culoare deschisă, se suiau în automobil, şi plecau flecărind şi râzând.

Vecinii luau toţi parte la aceste mici evenimente zilnice.

Portarul Marschand stătea în poartă, cu un zâmbet binevoitor pe buze. Îşi legase un şorţ verde peste burta lui voluminoasă, şi făcea semn cu mâna, până la dispariţia automobilului. Karla şi Sussy răspundeau întotdeauna la acest salut, râzând, iar Marschand spunea cu foarte mult respect în glas către nevasta lui:

– Vezi, Linken – astea sunt cucoane fine! Cu adevărat! Aşa ceva se cunoaşte... şi se simte numaidecât! Nimeni din clădire nu este la înălţimea lor.

Şi domnul Marschand arunca o privire plină de dispreţ spre mărunta şi gârbova doamnă consilier Meyer de la etajul doi sau la domnul profesor de liceu Müller de la parter, care amândoi împreună n- ar fi fost în măsură să plătească treizeci de mărci pe lună pentru „discreţiune garantată".

ÎN „CASTELUL VESELIEI" al Mariei Tablad – prinţul Sassenfeld îl botezase așa – se mai aflau, afară de acest bătrân aristocrat și de contele Königslerch, soțul Mariei, și un mare număr de mușafiri.

Iankos Zéla, ori de câte ori venea la castel, o acompania la vioară pe marea cântăreață, iar Sussy suferea toate chinurile geloziei când îl vedea pe violonist uitându-se cu ochii săi frumoși la buna și blajina „coană Maria".

Căci tânărul violonist îi cucerise inima cu totul și Sussy, care cu cei 17 anișori ai săi, fusese până atunci atât de veselă și de zglobie, se mistuia acum de dor, iar sentimentalitatea ei o exaspera pe Karla.

– Te faci de râs, draga mea, și, mai mult, îți faci rău cu purtarea asta neroadă de fetișcană îndrăgostită! Nu cumva îți închipui că așa ceva place bărbaților de astăzi... Îndată ce apare Krafft ten Hoff încetezi să mai fii nostimă și amuzantă și abia dacă mai poți îngăima câteva cuvinte.

– Ființă rece și fără suflet ce ești, veșnic dornică de aventuri, tu nu știi ce înseamnă a iubi! – răspunse Sussy oftând adânc. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că dragostea e ceva atât de cumplit și de chinuitor. Și dacă nu voi izbuti să cuceresc inima acestui om divin, gazul aerian îmi va fi ultima hrană...

– Poftă bună! – zise Karla râzând. Te-ai cam tâmpit, draga mea, de când ți-ai restrâns activitatea la birou lăsând așa-zisa dragoste să pună stăpânire pe inima ta! Să știi însă că bărbatul de astăzi își bate joc de găște sentimentale ca tine.

– Nu, nu-i adevărat! – strigă Sussy. Iankos nu râde de mine. Bănuiește însă desigur că noi jucăm comedie și asta îi displace! Pe mine mă chinuiește grozav că nu pot să fiu sinceră cu el și că trebuie să joc un rol stupid de prietenă a unei false contese Zeck.

– Nimeni nu te silește să joci comedie, draga mea!... N-ai decât să-i spui adevărul drăguțului tău de Iankos!

– Degeaba, că nu mă va crede.

– Păi vezi! – râse Karla. Încearcă odată. Spune-i: prietena mea este o șarlatancă, o impostoare, și eu o ajut să înșele lumea. Am vrut numai să dovedim cât de ușor poți să prostești lumea.

– Cu tine nu se poate discuta!

Așa se sfârșeau toate convorbirile între ele.

Așa se isprăvi și într-o dimineață când Karla o lăsă pe Sussy să plece singură la „Castelul veseliei", ca fiind din nou invitată pentru ora trei, de către prefectul poliției.

– Petrecere bună! – strigă Karla de pe balcon prietenei sale, care ședea, cu o ținută firească, ca și cum așa fusese obișnuită de totdeauna, pe pernele de piele gri ale automobilului Mariei Tablad.

Apoi, când mașina dispăruse cu Sussy, Karla se așeză suspinând într-un colț al balconului, pentru a-și țese ciorapii de mătase.

În același moment veni servitorul și aduse corespondența. Karla puse numaidecât deoparte lucrul și se uită să vadă ce-i adusese factorul.

Deschise un plic cu stema Sassenfeld. Era adresat domnișoarei Karla Lindemann, dar scrisoarea începea cu cuvintele: „Scumpă contesă Ania!"

– Doamne! O propunere de căsătorie! – constată Karla după citirea primelor rânduri. O propunere de căsătorie în toată regula, din partea simpaticului holtei, bătrânul prinț Sassenfeld. Propunerea era adresată contesei Zeck, pe care prințul tot o mai bănuia că se ascunde în Karla, cu toată tăgada ei.

Karla vru un moment să facă o glumă și să trimită scrisoarea Aniei Zeck la adresa ce-i indicase contesa: post restant New York.

O clipă vanitatea ei de fată se joacă cu gândul de a deveni prințesa Sassenfeld, soția unui cavaler desăvârșit, a unui bărbat destul de simpatic altminteri, dar mai bătrân decât tatăl ei.

Scrisoarea era plină de afecțiune...

Și ce frumos trebuie să fie să poți juca, în calitate de tânără prințesă, un rol în societatea internațională! Karla știa că unele misiuni oficiale, deși secrete, îl duceau pe Sassenfeld la curtea regelui Angliei și câteodată și la curtea regelui Victor Emanuel...

Dar în inima ei, ca în orice inimă de fată, trăia dorul ascuns de a cunoaște dragostea cea mare și adevărată, și fericirea pe care numai aceasta ți-o poate da.

Karla întinse mâna după a doua scrisoare adusă de Friedrich și pe când o citea, deschise ochii mari:

„Ania – stătea scris acolo – *un asemenea lucru n-ar fi trebuit să-mi faci! Dacă vroiai să mă părăsești, dacă te săturasesi de mine, un singur*

cuvânt din partea ta, ar fi fost de ajuns și ai fi fost liberă... Am aflat de la prietenul Tom Sulkrey, care se află de câteva săptămâni la Berlin, pentru studii, despre sinuciderea ta simulată, și faptul că ai reapărut sub numele de Karla Lindemann. Nu mi-ai răspuns la scrisorile mele din urmă. De ce, Ania? De ce nu mai dai semne de viață?... Ce ți-am făcut?

Ești datoare să-mi răspunzi la toate aceste întrebări.

Voi veni sâmbătă după-amiază și îmi voi lua singur răspunsul. Dacă o vei cere, mă voi supune și voi pleca de lângă tine. Dar jocul acesta de-a v-ați ascunselea nu-i demn nici de tine și nici de mine. Cer să-mi vorbești sincer și fără înconjur. Nu înțeleg de ce te-ai ascuns sub un alt nume!

Nu te mai recunosc, Ania...

Știi doară prea bine că nu-mi place să am de-a face decât cu oameni liberi, sinceri și curajoși,

Dan."

Karla lăsă scrisoarea să-i cadă din mână și-și pironi privirea pe plantele cățărătoare, ce împodobeau balconul.

Sărmana Ania! – gândi ea. Acesta nu era limbajul dragostei... În rândurile acelea vorbea poate amorul propriu jignit, sau durerea de a fi pierdut o prietenă bună... Dragostea însă ar fi găsit desigur alte accente. S-ar fi jeluit, s-ar fi mâniat, ar fi căutat să înduioșeze sau să jignească... Biata Ania!

Și acest Dan trebuie să vină sâmbătă... Dan!... Ce fel de nume o mai fi? Poate american,în orice caz nu german. Și Ania îi spusese doar că logodnicul ei e german.

Oricum, era nostim să faci cunoștința unui bărbat, pe care îl chema Dan, și [illegible] mutra unui [illegible] bat, care se aștepta să întâlnească pe cu totul alt[illegible] ă va face el oare?...

Sâmbăt[illegible] grijă să nu rămână acasă decât [illegible] i Friedric[illegible] lu f[illegible] or să scape de Sussy, care, în gelozia ei p[illegible] ui numaidecât că prietena ei avea o întâlnire secretă cu violonistul.

În zadar își bătu joc Karla de dânsa. Abia când îi propuse să-și ia cafeaua la „Cafeneaua Elitei" și să asculte cântecele divine ale lui Iankos, Sussy se potoli, găsind propunerea foarte bună.

După plecarea prietenei sale, Karla Lindemann se îmbrăcă frumos cu o grijă deosebită, și când își văzu în oglindă mutrișoara obraznică și strengărească de aventurieră, dădu din cap, ceea ce însemna că era mulțumită.

Și plăcu grozav și tânărului înalt și zvelt, care – un ceas mai târziu – înmânase servitorului cartea sa de vizită, înainte de a intra.

Karla avusese timp să-i citească numele de pe carte: Daniel Sendart.

Tânărul stătea în fața ei și după ce își aținti o clipă privirea asupra fetei blonde, frumoasă, îmbrăcată în mătase albastră, făcu un pas înapoi, mirat.

– Iertați-mă vă rog – zise el –, vroiam să vorbesc cu domnișoara Karla Lindemann.

– Eu sunt Karla Lindemann...

– D-voastră?... Nu... Scuzați-mă, dar e cu neputință să mă înșel. Cunosc personal pe domnișoara care își zice Karla Lindemann.

– Adevărat? – întrebă Karla, aruncându-i o privire strengărească. Ne-am mai întâlnit noi undeva?

Daniel Stendart zâmbi politicos. Apoi, redresându-se, zise cu răceală:

– Vă înșelați domnișoară... Eu n-am venit aici ca să aprob capriciile bizare ale contesei Zeck. Presupun că ești prietena necunoscută a Aniei, cu care locuiești acum împreună aici și căreia i-a dat însărcinarea s[illegible] loc de mine.

Karla se uită zâmbind liniștită la tânărul care începuse să se enerveze.

– D-ta te înșeli, domnule... sunt Karla Lindemann.

– Atunci nu mai înțeleg nimic, răspunse supărat vizitatorul, cu o privire aproape amenințătoare.

Karla zâmbi din nou și îl pofti să ia loc.

Tânărul se înclină și se așeză în fața ei.

– D-ta ești Dan? – întrebă Karla drăguț.

– Da, Daniel Sendart – răspunse el scurt.

– Am primit scrisoarea d-tale, care m-a uimit întrucâtva. D-ta mă iei drept contesa Zeck?

– Ai citit scrisoarea mea? – întrebă el la rândul său, mirat.

Și fața i se înroși ușor, de necaz.

– Îmi era doar adresată mie!

– D-tale?

– De vreme ce eu sunt Karla Lindemann.

– D-ta ești într-adevăr... Scuzați-mă, domnișoară, dar nu-mi dau încă bine seama... Am scris, de fapt, logodnicei mele, contesei Ania Zeck. Fusesem informat că ar locui la vechea ei adresă sub numele de Karla Lindemann.

– Aici ai fost foarte greșit informat, domnule Sendart. Îți repet că mă numesc Lindemann de când m-am născut.

Daniel Sendart se uită la ea și dădu din cap.

– Nu înțeleg atunci, cum mi s-a putut spune că sub numele d-tale s-ar ascunde logodnica mea. Atunci unde se află contesa Zeck?

– Asta n-o știu – îl încredință Karla.

Și era bucuroasă că într-adevăr nu știa unde se găsea Ania și că nu trebuia să mintă.

– Dar... cum a putut lumea să te ia pe d-ta drept contesa Zeck?

– Se zice că i-aș semăna, și apoi a contribuit și faptul că m-am mutat în locuința ei...

– Fiindcă te-ai mutat în locuința Aniei?... Dar asta nu-i un motiv să te confunde cu dânsa!

Karla se înroși și lăsă capul în jos.

– Se poate să fiu și eu puțin vinovată – mărturisi ea fără voie, sub privirea lui mirată. M-a amuzat să fiu luată drept contesa Ania Zeck, al cărei testament fusese găsit, în timp ce persoana ei dispăruse fără urmă...

– Am auzit și despre așa ceva. Cunosc întrega chestiune... Dar mi s-a spus că Ania mai trăiește... O, Doamne!... Cum ar putea o ființă tânără și sănătoasă să-și pună capăt vieții, fără nici un motiv serios!... Ania era excentrică. Fugea de oameni... Era sfioasă și uneori abătută, ba chiar îngrijorată, fără să fi putut înțelege de ce... Dar de aici până la a-ți curma singur zilele... Era independentă, cu o stare materială destul de bună... Ce-a putut-o împinge la un act de disperare?

Dan, foarte agitat, sări în picioare și se apropie de fereastră. Își lipi fruntea de geamul rece.

– Ania trăiește! – răspunse deodată glasul tânăr al Karlei.

Dan se întoarse repede.

– O cunoşti? – întrebă el.

Karla se sculă din jilţ şi apăru în faţa tânărului american în întreaga ei splendoare.

Şovăi o clipă, căci îşi aminti de rugămintea Aniei de a nu spune nimănui nimic despre vizita ce i-o făcuse. Dar îi fu cu neputinţă să mintă pe tânărul acesta, atât de adânc zguduit.

– Ania trăieşte – zise ea încă odată, hotărât.

Ridică ochii şi întâlni privirea ochilor lui de culoarea oţelului, aţintiţi întrebători spre ea.

– O cunosc, deşi numai puţin.

– Aţi văzut-o după dispariţia ei misterioasă?

– Da.

– Unde v-aţi întâlni? Aici, în locuinţa aceasta?

– Da... aici... la mine.

– Şi când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva zile, domnule Sendart.

Dan scoase un suspin de uşurare.

– Trăieşte! – zise el, şi chipul i se însenină.

Apoi, trântindu-se din nou în jilţ, Dan întrebă:

– Domnişoară Lindemann: aţi putea să-mi spuneţi acum de ce a înscenat Ania această întreagă comedie, care mi-a pricinuit momente atât de grele?

– Asta nu ţi-o pot spune, domnule Sendart. Am făgăduit contesei Zeck că nu voi divulga nimic.

– Şi trebuie numaidecât să-ţi ţii făgăduiala? Chiar când e vorba de mine?

– Neapărat.

Karla şedea drept în faţa lui. Dan o privi ţintă.

– D-ta ştii că ai ameţit o lume întreagă? Că toţi bărbaţii din Berlin sunt fermecaţi de contesa Zeck, această femeie încântătoare, pe care o reprezinţi *dumneata*?

Karla făcu un gest afirmativ.

– Ştiu. Şi mă amuză grozav. Până şi o societate cinematografică mi-a făcut propuneri, susţinând că soarta mea ar interesa grozav pe marele public. Adică soarta contesei Ania Zeck, care vroia să moară, pentru a continua să trăiască sub numele de domnişoara Karla

Lindemann – așa cum crede lumea. Soarta mea personală, în schimb nu interesează pe nimeni.

– Serios? – se miră el, privind mirat spre Karla, care dădu afirmativ din cap.

– E atât de lipsită de interes, încât mi-a venit gândul fantastic să joc rolul unei contese tinere și frumoase, care a părăsit de bună voie scena vieții. Nimeni aici n-a cunoscut-o prea de aproape, așa că încercarea mea îndrăzneață a reușit de minune, pe când altădată Karla Lindemann – o fetiță destul de drăguță – nu era deloc luată în seamă...

– Asta n-a mai înțeleg domnișoară! O fată ca d-ta!... Au orbit oare bărbații aici în Germania? Să nu vadă ei atâta frumusețe și farmec...

– Găsesc că ești foarte generos în complimente – îl dojeni Karla, cu ochi ce străluceau de bucurie.

„E încântătoare! – gândi Dan... E în stare să scoată din minți pe un american cumpătat".

– Ania se află în Germania? – întrebă el.

– Asta... n-o știu – răspunse ea, precum era și adevărat. – N-am văzut-o pe contesa Zeck decât o singură dată.

– Ei, și cum îți place, domnișoară Lindemann?

Karla îl privi mirată.

– Întrebarea d-tale e cam ciudată, domnule Sendart.

– Și nu vrei să răspunzi la ea?

– De ce nu? O găsesc... cu totul deosebită. Nu seamănă deloc cu alte fete tinere. Contesa Ania Zeck e o persoană care merită să devină fericită.

– Crezi dar, că Ania nu-i fericită?

– Ba chiar e foarte nenorocită, domnule Sendart.

Americanul dădu din umerii săi lați și își vârî mâinile împreunate între genunchi.

– Pentru ce?... Nu știu ce are! De când o cunosc, Ania e veșnic agitată și posomorâtă!... Ai observat-o și d-ta numaidecât... Și eu nu mă simt atras decât de oamenii veseli. Tristețea și melancolia logodnicei mele îmi apasă pe suflet, și nu știu dacă voi fi în stare s-o fac fericită pe biata mea Ania!

– Dar... mă rog!

Karla Lindemann îl privi indignată.

– Ceartă-mă, dacă vrei! – zise el supus – dar o femeie isterică mă înspăimântă. Și purtarea Aniei te face să te gândești la așa ceva.

– Ești crud și nedrept!

– Cum vrei să calific gestul acela bizar! – strigă el, apucând furios un scaun și încleștându-și mâinile de spetează. Acea dispariție misterioasă! Nu pot suferi o asemenea purtare!

Karla se rezemă de jilțul ei. În rochia ei de mătase albastru deschis, fără mâneci, lăsând să se vadă brațele ei superbe, fata era frumoasă ca o zână și demnă de penelul unui mare artist.

– Și purtarea mea este bizară, la urma urmei – zise ca, privindu- l îngândurată –, așa că reproșul d-tale se îndreaptă și împotriva mea...

– De loc, domnișoară! D-ta ești o fire veselă și-ți bați joc de toată lumea. D-ta nu cauți decât să te distrezi, pe când Ania face spontan lucrurile cele mai absurde, apoi se căiește...

– Știi și d-ta? știi...? îl întrerupse Karla.

Apoi tăcu speriată și se înroși.

– Ce să știu? – întrebă el mirat.

Neprimind nici un răspuns, Dan continuă:

– D-ta nu poți fi comparată cu Ania, domnișoară Lindemann! Ești ca o rază de soare, aduci lumină și căldură! Ania... vai, biata mea Ania, veșnic necăjită și zbuciumată, te indispune ca o zi cu ceață.

– Cât de rece și de nepăsător vorbești despre logodnica d-tale – zise Karla cu un aer de reproș.

Și se gândi cu milă la ochii triști ai contesei.

– Ania ar trebui să se schimbe mult, înainte de a deveni soția mea! Noi, bărbații, trebuie să rămânem reci și nepăsători față de femei – zise el zâmbind –, altminteri e vai de noi!... Tare aș vrea ca Ania să-ți semene, domnișoară!

– Să nu spui asta! – zise Karla cu asprime.

– Și de ce nu? Ania ar avea multe de învățat de la d-ta...

– Logodnica d-tale mi-a devenit dragă și nu vreau să vorbești urât despre dânsa.

– Urât?... Dar mă rog...

– Mi-e milă de ea...

– Ei vezi! Ţi-e milă!... Şi mie mi-e milă de dânsa! Dar cine se căsătoreşte cu o femeie, de care îi e milă? Şi cine iubeşte pe o femeie, a cărei purtare şi fapte nu le poate înţelege?

– În orice caz nu trebuie să vorbeşti în chipul acesta faţă de o persoană străină! – îl mustră Karla.

Şi se sculă, deoarece dorea să pună capăt convorbirii.

Dan luă mâna fetei şi o duse respectuos la gură, privind adânc în ochii ei.

– Pentru mine, d-ta nu eşti o străină. Parcă te-aş fi cunoscut de când lumea – zise el pe un ton grav.

Karla nu răspunse, ci întoarse privirea, speriată. Dan îşi luă mănuşile de pe masă şi se înclină politicos.

– Îţi mulţumesc pentru lămuririle date, domnişoară. Sper că nu ne-am văzut pentru cea din urmă oară.

Karla voi să-i răspundă ceva, să-i spună că trebuiau să se mai vadă, dar Dan Sendart părăsi odaia înainte ca ea să fi putut deschide gura.

Fata lăsă capul în jos. Şi inima ei spunea: „ne vom revedea!"

CA ÎN TOŢI ANII, de ziua Mariei Tablad – care se născuse în luna rozelor – în sălile „Castelului veseliei" se adunase un mare număr de admiratori şi admiratoare entuziaste, încărcaţi cu tot felul de daruri – flori, obiecte de artă şi alte lucruri frumoase, spre a-şi exprima simţămintele de admiraţie faţă de marea artistă.

Pe toate culoarele castelului, prin toate aleele parcului chiar şi prin cele mai ascunse, era viaţă, mişcare şi voioşie. Lumea râdea şi cânta. Până şi din bucătăria situată în subsol, răsunau glasuri vesele, porunci şi protestări comice.

Aici îşi făcuse intrarea triumfală Iankos Zéla, cu un stat major de fete tinere, căci tocmai în acea zi importantă, bucătăreasa – această perlă a „Castelului veseliei" – se îmbolnăvise. Violonistul sărise numaidecât în ajutorul gazdei, spunând că el va înlocui pe bolnavă, fiind un maestru în arta gastronomică.

– Lăsaţi pe mine – zise el –, voi duce eu grijă de toate. În menajul contelui Königslerch mâncarea nu stătea pe primul plan al preocupărilor zilnice, dar Maria Tablad ştia că are obligaţii faţă de atâta

lume invitată. De aceea răsuflă ușurată, primind bucuroasă serviciile pe care i le oferea Iankos Zéla.

În timp ce violonistul, urmat de suită, porni zgomotos spre bucătărie, Maria luă de braț pe Karla îndreptându-se împreună cu soțul ei spre un alt grup de oaspeți ce se găsea în grădină.

Bineînțeles, din grupul de tinere harnice, care ciripeau în jurul lui Iankos, făcea parte și Sussy Lüders.

– Faceți ce vreți, numai să iasă bine – le strigă gazda, înainte de a se îndepărta.

Iar acum, Iankos Zéla, îmbrăcat cu cel mai elegant costum de vară, stătea în mijlocul ajutoarelor sale, în încăperea, strălucitoare de curățenie, unde de obicei bătrâna Helene își exercita atrăgătoarea ei meserie. Își sprijini mâinile în șolduri și întrebă râzând:

– Ia spuneți-mi acum, copilașilor, cum se gătesc bucatele?

O furtună de indignare izbucni.

– Credeam că știi să gătești!

– Dar bine maestre, chiar adineori te lăudai cu arta d-tale gastronomică...

– Vă mărturisesc că habar n-am. M-am bizuit, ca toți guvernanții, pe eminenții mei colaboratori.

Indignarea „colaboratorilor" fu fără margini. Doar Sussy râse mulțumită.

Sussy se afla în elementul ei.

De câteva săptămâni conducea gospodăria Karlei Lindemann. Gătea ea însăși, fiind ajutată de servitorul Friedrich. Acum avea prilejul cel mai bun să-și arate cunoștințele proaspăt căpătate.

– Liniștiți-vă! – zise ea calm.

Și ochii ei pierdură acea expresie languroasă, care începuse să-l enerveze pe Iankos Zéla.

– Lăsați că vom găti noi ceva! – adăugă ea, dar mai întâi să vedem de ce dispunem.

Violonistul-bucătar și ajutoarele sale se uitară în toate oalele, inspectară pivnița și cămările, și în curând Sussy își întocmi meniul.

Fosta dactilografă comanda ca un ostaş. Toţi însă o ascultau voioşi şi cu dragă inimă, căci vroiau să se arate la înălţime în arta culinară.

– Primul fel: bulion fără grăsime, de la gheaţă – propuse Sussy. Al doilea fel: roşii umplute, ouă *á la russe*, salată de crevete. Al treilea fel: muşchi de vacă cu salată italiană. Ca desert: fructe, unt brânzeturi, *petits fours*...

Toţi erau încântaţi de bunătăţile în perspectivă şi Iankos Zéla întrebă, covârşit:

– Cum, ştii să gătești toate astea? Cu mănuţele astea de păpuşă?

– Dacă îmi vei da concursul d-tale, desigur – zise ea cu ochi scânteietori în timp ce mâinile ei harnice împinseră spre el strachina pentru amestecat maioneza. Ia munceşte şi d-ta, domnule muzicant! Dar allegro, allegretto! Să fim gata la timp!

Celelalte ajutoare fură îndemnate să-şi facă întreaga datorie.

O tânără actriţă de cinema trebui să fiarbă zarzavaturile, o stea abia răsărită pe cerul teatrului, geniala Lora Klett, să amestece salata de crevete, o tânără poetă să cojească ouăle tari şi să taie mărunt pătrunjelul.

Sussy însăşi fripse cele două muşchiuri de vacă uriaşe, cu o îndemânare care stârni entuziasmul lui Iankos Zéla, aşa că acesta nici nu se mai mişcă de lângă ea.

Violonistul trebuia să guste mereu, şi când privirile lor se întâlneau deasupra ligurii de argint, Iankos era fericit citind tandreţea din ochii fetei, în timp ce Sussy simţea cum inima îi svâcneşte furtunos.

– Eşti fata cea mai drăguţă pe care o cunosc – îi şopti el la ureche.

Sussy îi aruncă o privire plină de indignare, deşi se înroşi de bucurie.

– Nu te afli aici într-un bar, dragul meu! Vorbeşti cu o bucătăreasă onorabilă. Ia umple mai bine roşiile astea cu salată italiană! Vezi să nu pui prea puţin!

Când Iankos vru să-i sărute mâna, Sussy îl lovi peste gură cu lingura de salată şi violonistul alergă, văicărindu-se, la robinet, ca să şteargă urmele pedepsei primite.

Ceilalți începură să strige din pricină că Iankos îi împroșca fără voie cu apă. Prințul Sassenfeld, îngrozit de gălăgia ce-o făceau, băgă capul prin deschizătura ușii.

– Frumoase lucruri se mai petrec pe aici! Bine că n-ați ajuns încă la cuțite! Voi telefona, din prudență, oamenilor lui Siebom. Tot n-are prea multă treabă poliția!... Ia spuneți-mi, cine e șef aici?

– Cea mai crudă și nesimțitoare fată din lume! – răcni violonistul, îndepărtând prosopul de la gură. Pentru o săturare de mână, sfioasă și nevinovată, șefoaica asta m-a aranjat ca pe un clown de la circ!

– Are dreptate – o lăudă Sassenfeld pe Sussy. Acolo, unde se află o guriță roșie atât de ispititoare, sărutările de mână sunt cu totul deplasate.

Prințul se retrase, iar Iankos zvârli prosopul într-un colț și se îndreaptă în grabă spre Sussy.

– Are dreptate! – strigă el entuziasmat apropiindu-se cu totul de dânsa.

Dar Sussy îl privi cu ochi scăpărători.

– Dacă nu te cumințești, te dau afară din bucătărie! – se răsti ea energic.

– Aici avem treabă, și cine vrea să facă prostii, să plece!

Sussy ridică amenințător polonicul, pe care îl avea tocmai în mână. Îi stătea atât de bine cu fața aprinsă, mânioasă și cu ochii scânteietori, încât lui Iankos îi veni s-o strângă în brațe.

– După câte văd, ți-ai luat rolul în serios, domnișoară balaur – zise el râzând. Mi-e frică de mânia d-tale. Și când mă gândesc la fetița dulce, dar plicticoasă, ce erai abia acum un ceas!

Sussy se făcu roșie ca focul.

– N-ai să începi odată să faci și d-ta ceva? – întrebă ea severă, întinzându-i tava cu roșiile scobite și strachina cu salată italiană. Sau găsești poate că așa se cuvine: d-ta să stai numai și să privești și alții să muncească?

O vreme domni liniștea în bucătărie. Toți munceau de zor.

Iankos Zéla aruncă priviri înflăcărate spre Sussy, care turna mereu zeamă și unt peste fripturile ei.

„Așa trebuie să te porți cu el, ca să-i placi! – gândi ea indignată. M-a găsit plicticoasă, prea dulce... o fetiță... Karla avea dreptate!...

Dar lasă că acum cunosc şi eu metoda. Uite ce drăguţ e acum... Ce frumos umple roşiile..."

Totul reuşi de minune.

Friptura fu pusă la gheaţă, în răcitor, căci totul trebuia să fie servit rece. Mâinile dibace ale Lorei Klett şi ale lui Sussy aranjară toate mâncările atât de frumos şi de atrăgător pe tăvile de argint şi în vasele de porţelan, încât lipsa bucătăresei nu fu deloc simţită.

Cele două servitoare şi şoferul duseră totul la masă. Când plecară cu ultimile platouri şi tăvi spre cămara de lângă sufragerie, Sussy şi Iankos rămaseră întâmplător o clipă singuri.

Violonistul vru atunci să profite de prilej şi să facă ceea ce îl sfătuise prinţul Sassenfeld. Dar Sussy îl respinse energic şi strigă indignată:

– Nu fii obraznic, te rog!

„Uite colo – gândi Iankos speriat –, ce drac de fată! Mai că nu-mi vine să cred! Părea că nu are altă dorinţă mai vie, şi acum... Cu muieruştele astea nu ştii niciodată ce vor..."

Din clipa aceea însă, se trezise într-însul un interes deosebit pentru bruna şi zvelta Sussy Lüders.

Karla Lindemann era, de asemenea, delicioasă în rochia ei vaporoasă, verde deschis – rochie ce o cumpărase ieftin de tot la o desfacere, şi care îi stătea de minune.

La masă, prinţul Sassenfeld şedea lângă ea.

Era grav şi tăcut, întorcându-se mai mult spre stânga, către contesa Königslerch. Abia după ce ţinuse o cuvântare plină de spirit în cinstea sărbătoritei, după ce toţi închinaseră, adânc mişcaţi, paharul în sănătatea marii cântăreţe, prinţul se întoarse spre Karla.

Ridică paharul şi, înclinându-se uşor, zise:

– Îmi dai voie, domnişoară, să beau în sănătatea d-tale?

Şi când Karla îi mulţumi zâmbind, ochii lui rămaseră aţintiţi spre dânsa.

– N-ai găsit de cuviinţă să răspunzi scrisorii mele – îi zise el încet, cu o urmă de amărăciune în glas.

– Scrisoarea nu-mi era adresată mie, prinţe, ci contesei Zeck.

– Aşadar, tot nu vrei să pui capăt comediei pe care o joci? – întrebă el, cu oarecare ironie.

Karla se făcu că nu aude.

– Din păcate n-am putut expedia scrisoarea destinatarei, deoarece nu-i cunosc adresa – zise ea.

– Așa? Nu cunoști adresa contesei Zeck, domnișoară? Dar n-ai citit scrisoarea?

– Ba da.

– Ei vezi! – replică el râzând. Prin urmare tot te identifici cu contesa Zeck.

– Cum așa? – întrebă Karla mirată. Plicul îmi era adresat mie – domnișoarei Lindemann –, era deci natural să-l deschid. Scrisoarea însă începea cu cuvintele: „Scumpă contesă..."

– Îți închipui desigur că țin foarte mult la un răspuns – zise prințul cu gravitate.

– Doriți un răspuns de la Karla Lindemann?

– De la d-ta... Numele n-are importanță.

– Vă voi răspunde mâine – zise Karla cu inima strânsă.

Sassenfeld tăcu o clipă. Karla îl privi cu coada ochiului și văzu că bătrânul îngălbenise și că nările și buzele îi tremurau ușor.

– Nu... nu mai e nevoie, domnișoară – zise el, cu un ton prevenitor ca întotdeauna.

Karla nu știu ce să răspundă. O durea nespus că trebuia să jignească un om pe care îl prețuia.

– Îmi sunteți foarte simpatic – zise ea în sfârșit, cu jumătate de glas.

Dar Sassenfeld îi tăie vorba cu un gest.

– Nu vreau pomană... Trebuie să mă împac cu lucrurile, așa cum sunt, să mă resemnez...

Apoi urmă, ca și cum ar fi fost întrerupt într-o convorbire oarecare, fără nici o importanță:

– Ai văzut ce cadouri frumoase a primit Maria Tablad? Bustul lui Beethoven de profesorul Link e o capodoperă...

Karlei nu-i fu atât de lesne să regăsească tonul ușor de conversație mondenă, dar Maria Tablad, fără să vrea, îi veni în ajutor.

– Ce plicticoși sunteți astăzi! – îi tachină cântărețata pe amândoi. N-aș putea să iau și eu parte la dezlegarea problemelor grele care vă preocupă?

– Cum de nu, contesă! – zise prințul, cu un zâmbet amabil. Tocmai ne întrebam, ce ar deveni lumea, dacă din fiecare dragoste nefericită s-ar naște o *Comedie Divină*.

– La urma urmei, orice dragoste nefericită – pentru ceilalţi – e o comedie, deşi nu întotdeauna divină! – constată Maria Tablad. E înduioşător să mai vezi astăzi oameni care îşi bat capul cu astfel de chestiuni!... Sunt însă de părere că e momentul să ciocnim paharele noastre pentru dragostea fericită...

– O idee minunată! – strigă Iankos Zéla, sărind în sus şi ridicând cupa de şampanie spre tânăra care şedea în faţa lui. Domnişoara Sussy, să ciocnim paharele noastre în cinstea dragostei fericite!... Cine ne urmează pilda?!

ÎNTR-O ZI FURTUNOASĂ DE IULIE, vaporul „Queen Mary" atinse portul Sidney. Pasagerii debarcară. Bagajele şi coletele fură descărcate.

Din vapor coborî şi profesorul Semmelberg. Ochii săi mărunţi şi vioi căutară prin lumea venită la debarcader, în întâmpinarea rudelor, pe Otto Lindemann, căruia îi anunţase sosirea sa.

Doamna Degenhard, menajera lui Lindemann, cu care acesta ajunsese în timpul din urmă la relaţii din ce în ce mai cordiale, încercă să-l împiedice de a merge în întâmpinarea lui Semmelberg, dar Otto Lindemann nu era omul care să lase pe un altul să se amestece în treburile lui.

Salută pe prietenul său mai tânăr cu o bucurie sinceră şi-l întrebă numaidecât:

– Dar Karla? Când vine?...

Semmelberg, care se aplecase tocmai pentru a-şi ridica geamantanaşul, se ridică brusc şi privi îngrozit spre Lindemann.

– Cum ea n-a sosit încă?... A plecat doar acum trei săptămâni din Marsilia, cu vaporul „Quick". Aşa mi-a scris... Trebuie să fie aici... la tine...

Otto Lindemann se sili să-şi păstreze cumpătul. Se dădu puţin înapoi şi privi la grupurile de noi sosiţi pe care îi îmbrăţişau şi salutau rudele lor fericite, precum şi prietenii veniţi întru întâmpinarea lor. Privirea lui rătăci spre punţile mobile, ce legau vaporul de uscat şi pe care se mai zărcau câţiva pasageri întârziaţi.

Dar nu zări nicăieri statura înaltă şi zveltă a fiicei sale şi nici nu era chip s-o zărească, devreme ce cu vaporul acela nu sosise decât Semmelberg.

– Fiica mea n-a sosit încă – zise el în sfârșit.

Glasul său nu tremura și totuși se vedea că Lindemann era emoționat.

– Nici cu „Quick" n-a venit... De luni de zile cercetez listele de pasageri ale tuturor vapoarelor, căci de mai bine de două luni n-am mai primit nici o veste de la fiica mea.

– Vino – răspunse Semmelberg, apucându-și prietenul de braț. Vom vorbi despre asta la hotel. Când am văzut-o ultima oară, fiica ta era perfect sănătoasă.

După ce se așezară la o masă sub pânza vărgată din fața hotelului Nord, profesorul povesti prietenului său despre întâlnirile sale cu Karla. Îi vorbi și despre seara în care o văzuse pentru cea din urmă oară.

– Scrisoarea ta, cu vestea logodirii tale, a impresionat-o adânc.

– Cu ce fel de veste?... Nu înțeleg!

Semmelberg, încurcat, își trecu mâna prin părul său negru, zbârlit.

– Da – zise el, scrisoarea aceea. Știi tu... Spune, te-ai căsătorit cu doamna aceea, sau mai ești încă văduv?

– Cu care doamnă?

– Apoi... nu știu... Aveai de gând să te căsătorești cu mai multe?... Pare că era vorba de... de...

– De... de... repetă Lindemann înciudat. La dracu! Spune odată, cu cine credeai că aveam de gând să mă căsătoresc? Poate ai înțeles greșit...

– Ai scris despre o negresă...

– Doamne sfinte! – exclamă Lindemann furios, scoțându-și pălăria din cap și azvârlind-o cu un gest de mânie pe scaunul alăturat. Unul din noi doi trebuie să fie beat... Ți-am scris eu așa ceva?... Semmelberg, nu mai înțeleg nimic!

– Va să zică, nu te-ai căsătorit încă?... Slavă Domnului!

– Nu m-am căsătorit cu nimeni și nu m-am gândit nici măcar o singură clipă să mă căsătoresc cu vreo gâscă neagră sau smeadă.

– Nu mai pricep nimic! De altiminteri, scrisoarea aceea trebuie să se găsească prin corespondența pe care o am în cufăr.

– Fii bun și arată-mi-o! Ca s-o fi scris ar fi trebuit să fiu în stare de completă ebrietate, și cum nu obișnuiesc să beau...

– Îţi jur totuşi că am primit o scrisoare, prin care îmi comunicai...
Otto dădu din cap, uitându-se ţintă la prietenul său.
– Şi ce a spus Karla, când i-ai comunicat această ştire? Cred că n-a crezut...
– Ba a crezut-o. Şi a spus că nu mai vine la tine, că vrea să rămână cu prietena sa Sussy la Berlin. Apoi dispăru deodată de la pensiunea la care locuia şi o dată cu dânsa se mută şi domnişoara Lüders în altă parte. Adresa acesteia din urmă mi-am notat-o undeva... Mi se pare că s-a mutat în Geisbergstrasse... După două sau trei zile, am primit o scrisoare de la fiica ta, în care mă informa că se răzgândise şi că pleacă la Sidney cu vaporul „Quick", care a părăsit Marsilia în ziua de 23 aprilie.
– Şi n-ai găsit nimerit să te informezi dacă ceea ce-ţi scria Karla corespundea adevărului...?
– De ce m-aş fi îndoit, Otto? Hârtiile ei erau în regulă, nimic n-o oprea să plece numaidecât pentru a împiedica această căsătorie nesăbuită. Eu însumi îi făcusem propunerea s-o însoţesc. A preferat, însă, să plece singură... Înţelesei lucrul acesta cu atât mai mult, cu cât ştiam că fiica ta este o fire independentă şi mândră. Crezui că vrea să aibă o explicaţie între patru ochi privitor la această chestiune.
– Acum adu-mi scrisoarea. Sunt foarte grăbit s-o citesc! Nu mă mai mir acum că fiica mea n-a venit, şi sunt încredinţat că nici nu va veni aşa curând, cât timp nu voi dezminţi vestea pretinsei mele căsătorii. Înţeleg, de asemenea, că vrea să călătorească singură şi sunt sigur că o va face, atunci când îi va conveni. Aşa sunt fetele din ziua de astăzi. N-ai ce face.
– Şi nu ţi-e teamă că i s-ar putea întâmpla ceva?! Eu sunt mai neliniştit decât tine, Otto! – strigă Semmelberg.
– La început mă speriam, dar acum nu mai am nici o teamă. O cunosc pe Karla. Nu i s-a întâmplat nimic şi nici nu i se va întâmpla ceva. Deocamdată trăieşte bine din cele 6 000 de mărci, ce i-am trimis pentru cheltuieli de drum. Voi telegrafia imediat la Berlin şi mă voi informa de adresa fetiţei mele romantice. Înainte însă vreau să văd scrisoarea buclucaşă.
Semmelberg se ridică ascultător şi se sui în camera sa de hotel, ca să caute în cufăr printre lucrurile sale. Găsi ce căuta, într-o

servietă mare de piele. Savantul profesor se înapoie triumfător la prietenul său și îi întinse scrisoarea zicând:

– Citește, te rog!

Și Otto citi. Dar pe măsură ce înaintă în lectură, chipul i se întunecă din ce în ce mai mult. Deodată lovi furios în măsuța de marmură și se întoarse spre Semmelberg.

– E o ticăloșie nemaipomenită! Scrisoarea asta n-am scris-o eu. Și nici nu pot bănui cine e autorul și ce a urmărit cu dânsa. Dar totul e numai minciună.

– Nu înțeleg – zise Semmelberg, în ai cărui ochi se oglindeau mirare și îndoială – cine să fi avut vreun interes să-ți joace o festă atât de murdară.

– Nu știu, dar lasă că vom afla noi în curând. Vinovatul poate să se felicite!

Otto Lindemann avea totuși o ușoară bănuială împotriva cuiva. Lucrul i se păru însă atât de monstruos, de imposibil, încât tot mai încerca să creadă că se înșeală. Pentru nimic în lume n-ar fi vorbit despre asta, nici măcar cu Semmelberg.

Peste un sfert de oră, Lindemann telegrafie biroului populației din Berlin, rugând să i se comunice noua adresă a fiicei sale. Era calm și fără griji, fiind sigur că fiica sa e sănătoasă și nu i se întâmplase nimic.

Profesorul Semmelberg însă nu-i împărtășea optimismul. Biata lui inimă de îndrăgostit tremura. Acum nu mai înțelegea nici dânsul, cum de o crezuse așa de ușor pe Karla și nu încercase s-o mai vadă, sau cel puțin să afle de la Sussy Lüders, ceea ce avea de gând să facă prietena ei.

Știrea însă despre plecarea subită a Karlei îl uluise într-atât, încât nu mai avusese decât un singur gând și o singură țintă: să plece după fiica prietenului său la Sidney, cu cel dintâi și mai rapid vapor. S-o revadă cât mai curând pe Karla lui adorată!

Și acum el, Semmelberg, se găsea în Australia și îi venea aproape să plângă. La ce-i foloseau toți negrii de pe glob, dacă ea era departe, în Berlin, Babilonul acela modern, pe care începea să-l urască din toată inima! Prea era plin de primejdii pentru o ființă tânără, frumoasă, cu o inimă romantică și dornică de aventuri. În imaginația

lui Semmelberg o vedea pe biata fată, lipsită de apărare, hărțuită de bărbații care o urmăreau...

A doua zi, Otto Lindemann fu foarte ocupat. Semmelberg, care avea de gând să țină o serie de conferințe la Universitate, se duse să vadă câteva notabilități. Fu întâmpinat cu interes și bunăvoință.

Seara, cei doi prieteni se întâlniră din nou la hotel. Cea dintâi întrebare a lui Semmelberg fu:

– Ai vreo știre de la dânsa?

Otto Lindemann scoase zâmbind o telegramă din buzunar și zise:

– Biroul populației nu mi-a comunicat decât noua ei adresă, Geisbergstrasse 12, dar eu telegrafiasem și colonelului Kollart, un vechi cunoscut din vremea războiului – un fel de Sherlock Holmes al Berlinului. De la acest Kollart am primit o telegramă mai amănunțită: „Karla Lindemann Geisbergstrasse doisprezece. Stop. Frecventează cea mai bună societate. Stop. Locuință proprie împreună cu Susanne Lüders, servitor Friedrich Lenz. Stop. Kollart".

Semmelberg se uită îngrozit la prietenul său.

– Frecventează cea mai bună societate?... Pe cine frecventează ea?... Și... are un servitor? Și... dispune de bani... Dar de unde are bani?

– Ei, asta-i acum! – zise Otto Lindemann râzând, și bătându-l pe umăr. Sper că nu-ți închipui cumva că fiica mea ar fi apucat-o pe căi greșite! Nu i-am trimis eu 6 000 de mărci pentru cheltuieli de drum? După cum o cunosc, toacă mai întâi bănișorii ăștia...

– Atunci nu-i va mai rămâne bani de drum...

– Ei și! După ce-i va fi păpat, va telegrafia după o ediție nouă. Tata are doar de unde!

– Pare-se că-ți merge foarte bine!

– După cum vezi! – zise Lindemann.

Și, cu mâinile în buzunare, își legănă statura zveltă și mlădioasă, ridicându-se în vârful picioarelor și lăsându-se iarăși în jos.

– Fiica ta îți seamănă mult – zise profesorul Semmelberg, clătinând capul său inteligent și urât, în semn de dezaprobare. Ușurința cu care privește viața de la tine a moștenit-o.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! – răspunse Lindemann mândru. Vei recunoaște și tu că-i stă foarte bine! Ei, ce zici despre asta, dragul

meu? Fata mea trăiește ca o cucoană din lumea mare. Are servitor, și pe Sussy ca damă de companie! Nu mă mirā că e căutată și că persoane din din cea mai înaltă societate se bat pentru a fi în tovărășia ei... Parcă știe cineva că tatăl ei a fugit, ruinat, în Australia?... Semmelberg, mi se pare că ți-o va sufla un altul pe Karla...

Profesorul lăsă capul în jos.

– De n-ar fi primit scrisoarea aceea tâmpită, fiica ta s-ar afla acum în mijlocul nostru – zise el trist. De altminteri, să nu crezi, Otto, că mai am o nădejde cât de slabă, de a-i cuceri vreodată inima... Nu sunt destul de frumos... Și nici îndeajuns de bogat. Și toată făptura mea, pusă în slujba științei pozitive, nu poate să-i exalte imaginația... Ei! dacă aș fi vreun actor de cinema sau boxer celebru sau mai știu cu ce paiață!... dar așa?... Fata modernă nu știe să prețuiască o inimă caldă, umilă, care nu bate decât pentru dânsa...

– Mai ia un cocktail, dragul meu – îl îndemnă Otto – și lasă sentimentalismul la o parte. Umilința nu prea impune tinerilor de astăzi! Articolul acesta n-a fost niciodată prea cerut, dar astăzi e și mai puțin ca oricând. Nu zic, se întâmplă câteodată și poți cuceri o femeie și prin politețe și drăgălășenie. Dar în cele mai multe cazuri – asta o știau și bunicii noștri – ajungi mai repede la rezultat fiind întreprinzător și chiar îndrăzneț.

Profesorul dădu din cap și-și aprinse melancolic țigara de foi, care nici nu-i plăcea, nici nu-i stătea bine. Dar Otto Lindemann privea fumatul țigărilor de foi drept o virtute bărbătească și Semmelberg nu îndrăznea să-l contrazică.

– Cată să-ți iasă renumele că ești îndrăzneț, Semmelberg – îl sfătui Otto.

Profesorul zâmbi cu tristețe.

– Sunt îndeajuns de cunoscut.

– Da, în lumea savanților și a acelora ce se interesează de problemele culturale , ai o mulțime de admiratori. Și eu fac parte din acești... Trebuie să fii însă cunoscut de toată lumea...

– Dragă Otto... eu doar nu fabric salamuri delicioase ca tine...

– Omule! Nu deveni răutăcios! Lasă-mi mezelurile mele bune și bănoase! Te sfătuiesc să-ți pui meritele în adevărata lor lumină, să ieși puțin din rezerva ta de savant... Caută de te pune bine cu presa... chiar de-ar fi să te coste ceva parale – face, dragul meu!

Semmelberg, care şedea abătut în jilţ, se ridică.

– Rămân aşa cum sunt, şi rămân ceea ce sunt; iar cui nu-i plac, acela n-are decât să-mi întoarcă spatele...

– Mie îmi placi! Eu nu-ţi întorc spatele! – zise Otto Lindemann, bine dispus. Sfatul acela ţi l-am dat numai pentru cucoane.

– Cucoanele nu mă interesează. Pentru mine nu e decât o singură femeie pe lume... Dragostea ei tot n-o voi dobândi niciodată...

Peste trei zile, Otto Lindemann şi profesorul Semmelberg sosiră la „Lindemannshöhe", şi abia acum prietenul, care lipsise timp de doi ani, putu să se încredinţeze ce izbutise să facă industriaşul din ferma şi întreprinderea sa.

Otto îi arătă totul, cu o mândrie îndreptăţită. Construcţiile şi instalaţiile fabricii, ferma model, locuinţele lucrătorilor albi şi în sfârşit minunata casă din bazalt, care semăna cu un castel, trezură admiraţia profesorului.

După terminarea inspecţiei, cei doi domni se înapoiară în casa cea veche, unde Lindemann invitase pe câţiva cunoscuţi, în cinstea prietenului său. Vroia să-l găzduiască la el câteva săptămâni, până ce Semmelberg avea să facă toate pregătirile necesare expediţiei, întreprinsă aşa în pripă.

Totul în casă era aranjat, ca întotdeauna, cu gust. Când se aşezară însă la masă, servitoarea veni să anunţe pe stăpânul casei că doamna Degenhard zăcea bolnavă în pat, şi cu tot regretul, nu putea să ia parte la cină.

Semmelberg îşi exprimă părerea de rău şi trimise menajerei, pe care o cunoştea de la ultima sa vizită, prin servitoare, salutul şi urările sale de însănătoşire. Otto Lindemann zâmbi şi zise:

– Spune doamnei Degenhard că ţin foarte mult ca mâine la prânz să fie bine şi să ia masa cu noi. Am invitat câteva persoane influente.

A doua zi la amiază, doamna Degenhard, complet însănătoşită şi drăguţ îmbrăcată, primi pe invitaţi. Cu un zâmbet amabil strânse mâna lui Semmelberg, îl întrebă dacă avusese o călătorie plăcută şi înspre care parte vroia să-şi îndrepte de această dată cercetările lui ştiinţifice – într-un cuvânt, îi vorbi ca unei persoane pe care o cunoşti de aproape.

Invitaţii – oameni de afaceri – fură tot atât de încântaţi de amabilitatea doamnei, cât şi de felul cum ştia să gătească. Toată

lumea îl felicită pe stăpânul casei pentru menajera frumuşică şi simpatică ce-i conducea gospodăria.

Semmelberg nu putu înţelege de ce Lindemann era aşa de rezervat, de rece şi de tăcut faţă de doamna Degenhard. O asemenea purtare nu corespundea de loc firii vesele şi comunicative a fabricantului...

– Am să-ţi fac o mare rugăminte, madam Degenhard – zise Lindemann, a doua zi dimineaţă, menajerei sale pe când îşi luau dejunul. Desigur că acum scrii perfect la maşină...

– Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Lindemann? – întrebă ea, îngălbenind.

– Te-am surprins, acum câteva luni, pe când scriai la maşină. Mi-ai spus atunci că vroiai să te exersezi, ca să poţi prelua corespondenţa mea particulară... Nu-ţi mai aminteşti?

O privi ţintă cu ochii săi limpezi, iar doamna Degenhard lăsă privirea în jos şi începu să aranjeze, cu mâini tremurătoare, florile ce împodobeau masa.

– Da, domnule Lindemann. Desigur îmi amintesc. Spuneai însă atunci că pentru asta aveai dactilografele de la birou...

– Ei... şi?

– De aceea nu am mai exersat.

– Vei fi totuşi atât de bună şi vei încerca să-mi scrii această scrisoare. E tocmai cazul pe care-l prevăzuseşi dumneata... E vorba de o scrisoare particulară, despre care dactilografele mele nu trebuie să afle nimic.

Doamna Degenhard mută farfuriile din loc, ridică încet privirea spre el, dar faţa lui nemişcată o linişti.

– Bucuros, domnule Lindemann. Vă stau la dispoziţie.

Semmelberg şi cei doi directori, care luau adeseori dejunul cu şeful lor, se retraseră, şi Otto o urmă pe doamna Degenhard în camera de alături.

Menajera pregăti totul pentru scris, cu mişcări graţioase, introduse o coală în maşină şi privi la stăpânul său, aşteptând să-i dicteze.

„E destul de nostimă, gândi el. Ochii negri, privirea languroasă şi pătimaşă, iar pielea ei exhală un miros plăcut. Din păcate însă femeia aceasta este o intrigantă primejdioasă..."

– Scrisoarea este pentru fiica mea – începu dânsul. Scrie te rog:

„Dragă Karla! De săptămâni de zile sunt fără veşti de la tine. Nădăjduiam să aflu de la profesorul Semmelberg ceva amănunte despre tine, cât şi data sosirii tale. Prietenul meu mi-a comunicat însă că nici nu te gândeşti să să vii încoace, în patria ta nouă. Pricina schimbării hotărârii tale pare a fi o scrisoare, în care ţi s-a comunicat..."

Doamna Degenhard retrase deodată mâinile de pe clape şi sări în picioare.

– Scuzaţi, domnule Lindemann... o clipă... mi-e... tare cald... Aş vrea să beau un pahar cu apă.

– Mă rog! – zise Otto şi îşi aprinse nepăsător o ţigară.

După un timp, văzând că noua sa dactilografă nu mai revine, industriaşul deschise uşa camerei de alături, spre a vedea ce e cu doamna Degenhard. O găsi scăldată în lacrimi, cu batista mototolită şi udă în mână.

Lindemann se făcu că nu bagă nimic de seamă.

– Nu vrei să continuăm? – întrebă el liniştit.

– Numaidecât...

Lindemann dădu uşor din cap şi trecu în cealaltă odaie. Se aşeză pe scaun lângă fereastră şi îşi fumă tihnit ţigara.

În sfârşit, doamna Degenhard se întoarse.

– Unde am rămas?

– „Pricina schimbării hotărârii tale"... – repetă ea cu glasul tremurător.

Lindemann o întrerupse cu un „exact!"

„... pare a fi o scrisoare – urmă el – în care ţi s-a comunicat că aş avea de gând să mă căsătoresc cu o indigenă. Te încredinţez deci că a fost vorba de o mistificare şi că nu m-am gândit nici o clipă să dau o succesoare mamei tale neuitate..."

Maşina încetă să ţăcănească şi Lindemann întrebă cam supărat, ce se întâmplase iarăşi.

Doamna Degenhard făcu o sforţare şi reîncepu să scrie. Faţa ei era înspăimântător de palidă, dar industriaşul dictă înainte:

„Toată scrisoarea aceea, de la început şi până la sfârşit, nu-i decât minciună. Autoarea ei e o persoană ce se găseşte în serviciul meu, şi care, din motive de neînţeles, a încercat să mă împiedice de a strânge în braţe singurul meu copil şi a-l avea mereu lângă mine, ca un

părinte fericit.Persoana aceea, care ne-a pricinuit amândurora ore de neliniște și dezamăgire, va părăsi casa mea în ziua de întâi a lunii viitoare..."

– Dar... cine-i? – întrebă doamna Degenhard, încercând să facă pe nevinovata.

În ochii săi se putea citi însă o teamă grozavă.

Otto Lindemann se prefăcu că nu aude întrebarea.

– Scrie, te rog! – zise el. „Persoana aceea va părăsi casa mea în ziua de întâia lunii viitoare. Ea însăși scrie această scrisoare..."

Industriașul se apropiase de fereastră și privi afară spre stratul de flori din fața casei... Deodată răsună un țipăt.

Lindemann se făcu că nu aude nimic.

„...îți scrie această scrisoare și îți confirmă cu asta că scrisoarea de atunci cu povestea căsătoriei mele apropiate n-a fost decât o minciună infamă."

Zgomotul mașinii de scris încetase și Otto Lindemann simți deodată că Lilian Degenhard era aproape de dânsul.

Se întoarse și o văzu în fața lui, tremurând de emoție și cu mâinile înălțate rugător spre dânsul.

– Iertați-mă, domnule Lindemann – îngăimă ea.

Pe fața-i galbenă de spaimă, buzele vopsite aveau ceva caraghios și respingător.

Lindemann rămase calm.

– Bucuros – zise el, privind-o țintă, te iert bucuros, căci nu sunt omul care să poarte pică cuiva. Dar... totul se va întâmpla așa cum am hotărât în scrisoarea aceasta. Falsificatorii și comedianții n- au ce căuta în casa mea, unde totul trebuie să fie limpede și curat, căci fiica mea va fi găzduită aci. Și în jurul ei nu vreau o atmosferă otrăvită de minciună.

Lindemann dădu să iasă, dar un hohot de plâns sălbatic, răsună la spatele său și-l făcu să se mai întoarcă odată.

– Fii cuminte, madam Degenhard – zise el cu gravitate. Hotărârea mea este irevocabilă... Ai pus totul pe o carte și ai pierdut jocul.

ÎN URMA STĂRUINȚELOR contesei Königsterch, Karla Lindemann și Sussy Lüders acceptară invitația de a petrece câteva

săptămâni ca musafiri ai ei, la „Castelul veseliei". Zilele curgeau senine și pline de soare pe frumoasa proprietate de pe marginea apei.

O bandă veselă se găsea adunată în jurul Mariei Tablad. Oamenii aceștia stăteau tolăniți ore întregi pe malul lacului, în costume ușoare, făceau baie, se plimbau pe apă cu barca, pescuiau cu undița – fiecare cu sportul lui preferat. Doar la masă se întruneau din nou, cu toții vioi, flămânzi, oacheși ca țiganii, scutiți de povara vieții de toate zilele și zburdalnici. Ai fi zis niște copii...

În ziua aceea, aproape toți musafirii primadonei se scăldaseră în lac și înotaseră în larg. Numai Sussy vâslea cu Iankos spre stâvilar.

În costumul ei subțire de plajă, din mătase imprimată, Karla stătea culcată într-un șezlong, lângă Maria. Părul ei lung flutura în vântul cald de vară. Fața ei, bronzată de soare, semăna cu a unui băiat vesel, fără griji.

Contele Königslerch și prințul Sassenfeld stăteau întinși pe iarbă lângă Maria și Karla, și se jucau cu cei doi „scotchterrier" Pat și Patachon, care alergau încolo și încoace, lătrând de bucurie și aducând bețișoarele pe care bătrânul Sassenfeld le arunca în apele limpezi și liniștite ale lacului, făcând haz de temperamentul lor vioi.

Deodată își făcu apariția micul *groom* Benjamin Bondstrasser, cu o telegramă.

– Dă-o încoace, Ben – strigă Maria Tablad. Iar îmi aduci desigur ceva, care să-mi strice cheful!

Întinse mâna, dar Ben clătină capul și, râzând, ridică telegrama, fără a ține seama de respectul ce-l datora stăpânei sale.

– Nu-i pentru d-voastră, doamnă contesă! – strigă micul bavarez grăsuliu, înclinându-se în fața Karlei, aruncându-i o privire languroasă. E pentru domnișoara Lindemann... Din Australia!

– Allo, Mignon! – zise Maria Tablad cu oarecare curiozitate. Ce legături ai cu străinătatea?!

Se uită la telegramă.

– Uite, scrie chiar Lindemann pe ea! – râse Maria, și e adresată Geisbergstrasse.

Karla nu scoase un cuvânt.Părea adânc tulburată și uitându-se spre Sassenfeld, ca și cum ar căuta ajutor de la dânsul, vârî telegrama în buzunarul costumului de plajă.

Tăcerea ei mică și indispuse pe cântăreață. Nu-i plăcea când cei din jurul său se învăluiau în mister.

Se ridică, fluieră câinii și se depărtă fugind, urmată de contele Königslerch și de câinii care hămăiau.

Ben, groomul, se îndepărtă agale și se înapoie în casă.

Prințul Sassenfeld rămas singur cu Karla, o întrebă încet:

– Ți-e frică de vești neplăcute?

Fata, de obicei atât de vioaie și de veselă, dădu din cap. Lui Sassenfeld i se păru că vede o lacrimă în ochii ei.

– Dar ce s-a întâmplat... dragă domnișoară?

Karla tresări, își cuprinse genunchii cu mâinile și zise, privindu-l în față:

– Tatăl meu vrea să se recăsătorească. Cu o femeie... o femeie care nu se ia în căsătorie. Și aci... (scoase telegrama din buzunar și o privi furios)... e desigur vestea nunții sale sau ordinul de a asista la această nuntă! Dar... eu nu plec! Nu plec pentru nimic în lume! L-am iubit atât de mult pe tatăl meu, și uite ce-mi face acum... nu!... nu plec!... Aș vrea să știu de unde îmi cunoaște adresa...

– Tatăl d-tale e Eduard Zeck?

Karla îl privi cu ochi scânteietori.

– Tatăl meu e Otto Lindemann! N-o să mă credeți odată?...

Spuse acestea râzând, cu râsul acela ispititor și misterios, care părea a spune: nu mă crede... îmi bat joc de tine...

Prințul se ridică oftând, se înclină ușor înaintea Karlei și făcu câțiva pași până la marginea lacului, privind îngândurat în apa gâlgâietoare. Karla văzându-se o clipă singură deschise telegrama.

Deodată scoase un strigăt de bucurie, alergă spre Sassenfeld și îl luă de braț. Apoi, aplecându-se ușor înainte, îl privi în față, radioasă.

– Nu-i adevărat! Totul n-a fost decât o minciună. Dumnezeu știe a cui! Bietul tăticu! Nici n-are de gând să se însoare! Mă așteaptă! Mâine îmi trimite bani telegrafic prin banca lui din Hamburg. Astă-mi prinde bine, căci nu mai aveam aproape nimic...

Bătrânul prieten al femeilor, prințul Sassenfeld, simțindu-și fata aceasta drăguță și vioaie atât de aproape, îi strânse brațul cum ar fi strâns brațul oricărei femei frumoase – dar resimți o emoție puternică și numai cu greu se putu reține de a o cuprinde în brațe.

Karla însă nu bănuia nimic. Rămase calmă și sprijinându-se de brațul lui, păși înainte, de-a lungul țărmului.

Deodată apăru Ben și anunță pe prefectul de poliție, Siebom.

– Rămâne aici patru zile – zise prințul către Karla. Vrea să meargă la vânătoare cu contele Königslerch.

– Păcat că trebuie să plec mâine. E atât de nostim, când domnul Siebom se uită la mine cu ochi severi, dojenitori sau când se străduiește să nu ia în seamă observațiile mele necuviincioase!... Dar de mâine încolo aștept în locuința mea din strada Geisberg sosirea vaporului cu banii trimiși de tata. Va fi o clipă măreață, căci tăticul e foarte generos...

– Trebuie să rămâi aici, domnișoară. Nu se poate să dezertezi! Ai făgăduit că vei sta opt zile cu noi...

– Din care șase au și trecut!... Dar iată că vine șeful copoilor berlinezi...

Sassenfeld râse.

– Iarăși o observație necuviincioasă – zise ea, cu o privire piezișă, strengărească... Știu... dar Sussy nu poate să-l sufere. O bagă în sperieți...

– De ce?

Karla dădu din umeri.

– Mititica e o fire sucită și puțin comună... Acum mă duc să-mi pun o rochiță.

Ocoli stratul mare de garoafe și dispăru într-o alee acoperită, în timp ce Siebom, în costum elegant de vară, se apropie, făcând semn cu mâna. Era vesel ca orice om în concediu.

– Nu era flirtul nostru comun? – întrebă el, salutând pe prinț și arătând spre locul pe unde dispăruse Karla.

– Contesa Zeck! – răspunse Sassenfeld rezervat, căci cuvintele „flirtul nostru comun" îl indispuneau grozav.

– Ex-contesa! – zise prefectul de poliție, râzând și clipind din ochi.

Stătea înfipt în fața lui Sassenfeld, cu picioarele răsfirate și cu mâinile în buzunare.

– Ce vrei să spui cu asta? – întrebă prințul încruntând sprâncenele.

– Vreau să spun că nu-i Ania Zeck.

– Cum? Nu-i contesa Zeck?... Bine, dar asta nu se poate... Crezi că e o... o aventurieră?

Siebom îl bătu pe umăr râzând.

– De fapt nu ea de vină, ci noi. A stăruit întruna că o cheamă Lindemann. E adevărat că felul în care a făcut-o!... E un drac de fată! Își bate joc de doi oameni onorabili și serioși, și chiar de întreg orașul...

– Cum?... Eu tot nu înțeleg...

– Nu face nimic!... Te voi lămuri mai târziu, când vom fi singuri, prinț. Văd că se apropie contele Königslerch cu soția sa, divina noastră Maria. Să păstrăm deocamdată tăcere, în această chestie.

Siebom salută pe contele și pe contesa Königslerch. Toți trei se îndreptară apoi spre casă, unde avea să se servească noului sosit o mică gustare.

Pe veranda mare, luminoasă, îi aștepta Karla. Fata îmbrăcase în grabă o rochiță roz și le ieși înainte zâmbind.

„Ce frumoasă e! – gândi prefectul de poliție. Dar un drac și jumătate. De mai bine de două luni de zile ne duce pe toți de nas!"

O salută cam rece, fără urmă de cordialitate, iar Karla gândi: „Doamne, ce toane mai are și omul ăsta! Ca o primadonă! După ce s-a purtat vreo două săptămâni ceva mai cumsecade, iată că devine iarăși nesuferit! Numai de ar fi Sussy aici".

– N-ați dormit bine domnule prefect? Pareți foarte prost dispus. S-ar zice că nu merg treburile, că acțiunile sunt în scădere la bursa crimelor! Nu mai sunt infractori și nu mai aveți pe cine aresta...

Siebom se înclină ironic în fața ei și zise cu o privire scrutătoare:

– Dimpotrivă, domnișoară Lindemann! Acțiunile sunt în urcare căci din păcate... dumnealor au întotdeauna grijă să ne dea de lucru!

– Foarte frumos din partea lor. În timpurile acestea de șomaj general...

– Suntem hărțuiți din toate părțile! Până și din Australia ni s-au cerut informații.

Spunând aceste cuvinte, Siebom se uită țintă la ea și observă că devenise cam roșie la față. Dar Karla ridică sfidător capul și înfruntă privirea lui cu căutătura aceea strengărească, care îl scotea din fire.

– E vorba de delicte grave sau ușoare, domnule prefect?

„S-a mai pomenit așa îndrăzneală?" – gândi el, înciudat.

Ei însă îi zise:

– Parte așa și parte așa... Între altele, am avut și o chestie cu o fată zburdalnică, care a pricinuit bietului ei părinte griji și neliniște mare... Dar acum...

– Zău! – îl întrerupse Karla. Cum poate fi o fată așa de rea!

Îndrăzneala ei îl exasperă. Era doar destul de inteligentă, această Karla Lindemann, ca să știe despre cine este vorba.

– A mai făcut și alte pozne mititica asta! – zise prefectul.

Și-i vorbi cu un ton grav despre inducerea autorităților în eroare, despre tragerea pe sfoară intenționată... Domnișoara Lindemann se dădu înapoi, speriată.

Siebom era mulțumit. În sfârșit o înfundase pe drăcoaica blondă din fața lui! Se întoarse către Könnigslerch, spre a întreba la ce oră va avea loc plecarea a doua zi. Nici n-o mai luă în seamă pe Karla. Fata nu se arătă de loc tulburată. Cu mersul ei ușor și sprinten, se îndreptă spre prințul Sassenfeld, care stătea la fereastra mare a verandei și se uită la ea.

Karla îi vorbi în felul ei obișnuit, glumeț și fără sfială, dar spre marea ei mirare, băgă de seamă că prințul răspundea pe un ton rece, aproape nepăsător.

Când fata încercă să se uite la el, Sassenfeld întoarse privirea într-altă parte.

Karla lăsă capul în jos, uluită, se gândi însă că poate se înșelase și întoarse vorba despre o plimbare cu barca, pe care aveau de gând s-o facă.

Fu refuzată fără nici un înconjur.

Speriată, îi întoarse brusc spatele și se îndreptă spre Maria Tablad, care, la o altă fereastră, își aranja glastrele de cactuși și le uda cu grijă.

Cântăreața îi dădu imediat o a doua stropitoare și-i zise:

– Dă-mi o mână de ajutor, Mignon! Rândul acesta trebuie udat numai puțin, al doilea ceva mai mult. Așa. Și acum povestește-mi te rog ce-i cu Australia?

Karla tresări, dar Maria Tablad n-o băgă de seamă.

– Mă interesez foarte mult de continentul acesta, căci pe lângă un turneu în America de Nord, mi s-a oferit și unul în India și

Australia: Sidney-Brisbane-Adelaida-Melbourne. Înțelegi dar că sunt foarte curioasă să aflu ce fel de relații ai acolo.

– Foarte bune, foarte apropiate, contesă... Tatăl meu locuiește în New South Wales, nu departe de Sidney...

– Minunat, Karla dragă – zise Maria Tablad cu entuziasm Și ce face tatăl dumitale acolo? Caută aur?

Karla râse.

– Nu. Are o fermă, „Colina lui Lindemann".

Acum nu mai ținea de loc să puie în curent lumea aceasta aristocrată că tatăl ei avea o crescătorie de porci!

– „Colina lui Lindemann"? Așa! Acum înțeleg de unde ai luat pseudonimul Lindemann! – zise Maria Tablad. Drept să-ți spun, n-am idee de Australia. Se vorbește și se scrie atât de puțin despre ținuturile acestea. Dar îmi închipui că e țară foarte interesantă.

– Cred că e o țară la fel cu celelate – răspunse Karla –, doar mai mult pământ și mai puțini oameni, albi și colorați... Orașele însă sunt la fel cu ale noastre... Jazzuri, teatre, baruri, unde femei sulemenite își dau aere, iar cavalerii, legănându-se pe scaune înalte, cu mantaua pe umăr și jobenul într-o parte, fac pe milionarii și susțin că buna cuviință e un lucru ieșit din modă...

Maria Tablad râse.

– Mignon, trebuie să plecăm împreună. Cucerirea Australiei în tovărășia d-tale va fi amuzantă căci soarta ți-a încredințat misiunea glorioasă de a scoate din minți pe toți bărbații!... Ceea ce mă împiedică să primesc numaidecât oferta unui turneu din Australia e mai ales situația economică de acolo, despre care se spune că ar fi mai catastrofală ca a noastră... Încetări de plăți... Falimente bancare... Polițe protestate. E adevărat că așa ceva avem berechet și aici. Dar când citești ziarele de acolo, devii melancolică și pesimistă.

– Nu trebuie să fim îngrijorate de starea economică generală, zise Karla. Cred că în Australia se poate trăi tot așa de bine ca și aici.

– Ce scrie tatăl d-tale în această privință?

– Oh, lui îi merge bine! Și vrea să vin acolo, ca să mă bucur și eu de succesele sale.

– Ce spui! Nici n-aș fi bănuit că se mai află un colțișor pe lume unde să meargă bine agricultorilor!

Contele Königslerch se apropie de ele, luă pe soția sa de braț și întrebă amabil:

– Despre ce vorbiți, Marie?

– Despre Australia, Ernst Friedrich! Țara aceasta necunoscută mă atrage mult... Aș vrea să plec acolo cu Mignon!

– Cu Mignon?... Ei bine, oricât ne-ar plăcea s-o mai vedem aici, n-avem dreptul să ne opunem la plecarea ei – zise contele zâmbind și înclinându-se ușor înaintea Karlei.

Și apucându-și soția de mijloc, zise:

– Tu însă Maria, vei rămâne aici. Pe tine nu te las să pleci de lângă mine.

În clipa aceea îl strigă Sassenfeld. Cei doi domni, însoțiți de Siebom, intrară în sufragerie. Maria și Karla rămaseră pe verandă.

– Are dreptate – zise cântăreața, urmărind pe soțul ei cu privirea. Trebuie să rămân aici... Sănătatea lui e cam zdruncinată... Cine știe cât îl voi mai avea...

– N-ar putea să vie cu noi?

– Nu, copila mea! N-ar suporta o călătorie atât de lungă pe mare. Trebuie deci să renunț la realizarea visului meu. După cum vezi, căsnicia îți impune și obligații.

Cele două femei se îndreptară, braț la braț, spre sufrageria din spatele verandei. Acolo, Siebom bea un bulion și mânca pateuri.

Prințul Sassenfeld și contele Königslerch îi țineau de urât, amândoi obosiți de baie și de căldura de afară.

La intrarea Karlei și a Mariei, conversația încetă subit și cei trei domni își ațintiră privirea spre tânăra fată, uitându-se atât de scrutător la ea, încât Maria se întoarse și ea spre însoțitoarea ei, îi lăsă brațul și o privi mirată.

– Ce-i cu Mignon? – întrebă cântăreața nedumerită. Ce vreți de la dânsa? De ce vă uitați așa la ea?

– Cui nu-i place, să se uite la ceva frumos, Maria? – răspunse soțul ei amabil.

Și se ridică, pentru a le oferi două scaune.

Contesa se așeză lângă el, în timp ce Karla se strecură spre ușă.

Afară o întâlni pe Sussy, care se înapoia tocmai de la plimbarea cu barca, pe care o făcuse cu Iankos Zéla. Îi era cald și fața ei ardea

de dragoste și de soare. Vroia să se arunce în brațele Karlei și să-i comunice o veste importantă, când deodată se opri.

– Ce-i cu tine Karla? – întrebă ea cu o privire speriată. Ai o figură foarte ciudată!

Prietena își puse brațul în jurul gâtului lui Sussy și zise încet:

– S-a isprăvit cu gluma noastră...

– Te-au prins? – strigă Sussy.

Karla îi închise gura cu mâna și privi speriată în juru-i.

– Siebom nu mai poate de indignare și Sassenfeld pare jignit. Iar Königslerch se minunează cu ochii săi albaștri de copil. În clipa aceasta o pun în curent și pe Maria Tablad.

– Mă tem că nici eu n-o să scap cu față curată – oftă Sussy, abătută.

– Probabil că nu...

– Ei vezi! Nu ți-am spus eu dinainte? Ne și văd...

– ... duse la Parchet! Da, știu, – încercă să glumească Karla.

Dar Sussy suspină adânc.

– Nenorocirea a venit prea devreme – zise ea apoi cu tristețe. Era atât de frumos aici! De ce nu ne-a mai lăsat soarta așa vreo săptămână, două... Iankos!... Cred că ne iubim...

– Mă bucur! – zise Karla, punând brațul în jurul umerilor prietenei sale.

Se suiră în dormitorul lor comun, care se afla la etaj. Acolo Karla o înștiință pe Sussy de telegrama ce o primise de la tatăl său și despre dorința lui de a o avea cât mai curând lângă dânsul.

– Închipuie-ți, dragă Sussy, toată povestea cu privire la căsătoria tatălui meu a fost o simplă născocire. Nimic nu-i adevărat! Cineva din personalul său a vrut să se vâre între mine și tăticu...

Pe când vorbea, Karla își strânse repede lucrurile și începu să împacheteze.

– Asta ți-a comunicat-o în telegramă? Da? Dar bine, trebuie să fi costat o avere!

Karla dădu din cap.

– Îmi trimite și bani telegrafic. Șase miișoare!

Sussy, care scotea tocmai niște pantofi dintr-un dulăpior, se așeză pe podea și holbă ochii la Karla.

– Şase... mii? – întrebă ea uimită peste măsură. O, Karla, tăticul tău e un om şi jumătate! Dar de unde are el atâţia bani?

– Ei... ştii doară...

– De n-ar fi Iankos...

Sussy şovăi o clipă, îngândurată, apoi adăugă:

– ... m-aş duce cu tine!

– Dar vezi că este! – strigă Karla, aruncând un teanc de cărţi în cufăr. Şi va face din tine o soţie fericită!

– O, Karla! Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva!... Picul meu de fericire va trebui să mi-l iau aşa, pe furiş... Iar de căsătorit, mă voi căsători cu un funcţionăraş modest şi sfios sau cel mult cu un mic negustor... Ceilalţi au nevoie de bani şi de relaţii...

– Nu fii atât de modestă, mititico! Cu modestia nu ajungi departe. Iankos te iubeşte, deci ia-ţi-l! E liber! Îmi închipui că şi tatăl său va fi mulţumit dacă vei face dintr-un scripcar boem un burghez aşezat, care să-l ajute la vânzarea uleiurilor lui...

În clipa aceea se auziră ciocănituri în uşă şi Maria Tablad intră în odaie.

– Cum? Îţi faci bagajele, Mignon? – întrebă ea, oprindu-se mirată în mijlocul odăii. Dar ce s-a întâmplat?

Karla se făcuse roşie ca focul.

– Telegrama, contesă... – îngăimă ea. Trebuie să primesc nişte bani...

– Prostii!

Maria Tablad râse şi se aşeză într-un jilţ.

– Banii vor veni încoace şi d-ta rămâi aici.

– Va trebui să mă legitimez.

– Asta o poţi face şi aici, la poştă, draga mea. Dar am să-ţi spun eu ceva. Vrei s-o ştergi, să baţi în retragere...

– Contesă... d-voastră ştiţi...?

– Da, ştiu – răspunse Maria râzând, şi vreau să rămâi dârză, să nu abandonezi partida. Sussy ştie despre ce e vorba, nu-i aşa?

– Desigur! – răspunse aceasta, cu ochii strălucitori de bucurie.

– D-ta, frumoasa şi blonda mea Mignon, ai jucat puţină comedie! Ei şi! Ţi-ai permis o glumă cu noi ceilalţi şi ţi-ai îmbrăcat o haină care, deşi nu-ţi aparţine, îţi vine minunat de bine. Totul depinde acum de felul cum îţi vei juca rolul mai departe...

Karlei aproape nu-i veni să creadă urechilor. Luă mâinile Mariei Tablad și o privi în față, radioasă:

– Așadar, nu sunteți supărată pe mine, contesă?... Nu mă părăsiți?! În cazul acesta nu-mi mai pasă de nimic și de nimeni...

– Nici de domnul prefect de poliție?

– Nu, și nici chiar de prinț... – răspunse Karla râzând.

– Amândoi sunt îndrăgostiți de d-ta! – zise Maria, și dacă aș fi bărbat... dar n-am nevoie să-ți fac o declarație de dragoste!... Ei, și ce ai de gând să faci acum?

– Vroiam să plec de aici! – mărturisi Karla. Să mă duc mai întâi la Berlin, iar de acolo pentru o lună la Wiesbaden. Aici aveam de gând să trăiesc iarăși ca domnișoara Lindemann, fără a mai gândi măcar că aș putea fi luată drept contesa Zeck.

– Vai, dragă Mignon, chiar așa fără ceremonie nu vrem să înmormântăm pe femeia încântătoare care a fermecat întreg Berlinul cu atitudinea ei misterioasă. Îți propun să mai rămâi aici. Banii și celelalte îți vor fi expediate încoace... Cel mult, îți pot da un concediu de câteva ore. Șoferul nostru te va conduce în oraș cu mașina și seara te vei întoarce înapoi. Ești de acord?

– Da! – răspunse Karla zâmbind fericită și strângând mâna Mariei. Numai să nu-mi facă mizerii domnii...

– Domnii se vor feri s-o facă, dacă vei ști să rămâi stăpână pe situație!

Cu toate aceatea, în după amiaza-aceea relațiile dintre Karla și adoratorii săi fură cam încordate, ceea ce o întristă pe tânăra fată.

Își schimbă însă numaidecât dispoziția, când primi o scrisoare – de la Daniel Sendart:

„Eu nu te pot uita. Mi-e cu neputință să-mi regăsesc calmul și cumpătul obișnuit. Am mereu chipul d-tale în fața mea. Ești în mine, Karla, și în jurul meu. Am uitat tot ce a fost înainte de a te întâlni. Inima mea și întreaga mea ființă îți aparține. Când îmi dai voie să te revăd?

Dan"

Servitorul Friederich Lenz îi trimisese scrisoarea, comunicându-i că fusese predată împreună cu un buchet de trandafiri roșii, de o frumusețe rară. Friederich își exprima părerea de rău că domnișoara nu se putea bucura de serviciile lui, adăugând că-i îngrijea apartamentul cu cea mai mare grijă. Domnul Daniel Sendart – comunică

tot Friederich – mai fusese de trei ori, cerând să vorbească cu domnișoara Lindemann, și regretă foarte mult că nu o găsise acasă. Părea chiar a nu crede că domnișoara era întradevăr plecată...

Inima Karlei zvâcni de bucurie.

În zadar mintea fetei începu să se certe cu inima, căci Dan era doar logodnicul contesei Ania Zeck – o femeie nefericită, la suferințele căreia ea, Karla, nu voia să contribuie. Dar e atât de greu să-ți poți înfrâna propria ta bucurie...

Totuși Karla nu răspunse la scrisoarea lui Daniel Sendart și nu-i mulțumi măcar pentru trandafiri.

A doua zi plecă la Berlin. Contele Königslerch o duse chiar el în capitală, în automobilul său de curse. În fața casei din strada Geisberg, Karla se despărți de el și urcă în grabă scările, spre locuința sa.

Friederich auzind soneria, crăpă prudent ușa, dar zărindu-și stăpâna, o deschise numaidecât.

– Domnișoara noastră! – zise el fericit.

Apoi o ajută să-și scoată pardesiul, aprinse lumina în fața oglinzii și o conduse pe Karla în cameră.

– Vreți poate să luați ceva, domnișoară? – întrebă el. Cafea, ceai...

– Cafea și un corn cu unt, Friederich – răspunse Karla. Și te rog să nu lași pe nimeni să intre. Am de scris câteva telegrame și nu vreau să fiu deranjată.

Dar abia își băuse cafeaua și ședea fericită în fața trandafirilor primiți, îmbătându-se de parfumul lor dulce, când auzi soneria de la intrare.

Peste o clipă auzi gălăgie mare la ușă.

Cineva vorbea tare, pe un ton poruncitor, iar glasul blând și pașnic al lui Friederich încerca în zadar să-l potolească. Clopoțelul răsuna întruna, cu o stăruință obraznică.

Zgomotul devenind din ce în ce mai mare, Karla se sculă în cele din urmă și alergă în hol, ca să vadă ce se întâmplase. Abia făcu câțiva pași, când un glas, pe care Karla, tresărind de emoție, îl recunoscu ca fiind al lui Dan, strigă fericit:

– Uite-o aici, mincinosule! N-am văzut-o intrând în casă? Domnișoară, trebuie să-ți vorbesc neapărat!

Clopoțelul tot mai suna.

– Ia te rog, degetul de pe butonul soneriei – zise Karla râzând. Pe urmă vom vedea...

– Oh... iartă-mă! – răspunse Dan speriat, dând drumul butonului. Apoi, salutând-o respectuos, zise încă o dată:

– Trebuie să-ţi vorbesc, domnişoară Lindemann!

– Asta ai mai spus-o şi adineauri. Bine, atunci poftim înăuntru.

Karla făcu o sforţare spre a rămâne calmă. Vizitatorul ei scoase un suspin de uşurare şi îşi atârnă pălăria de cuier.

– Feciorul acesta al d-tale – zise el cu o privire furioasă spre Friederich – mă minte întruna spunând că eşti plecată. De mai multe zile mă învârtesc mereu în faţa locuinţei d-tale, fără ca să fi izbutit o singură dată să dau ochi cu d-ta. Adineauri însă te-am văzut intrând în casă!... Un om bătrân şi onorabil ca dânsul ar trebui să respecte mai mult adevărul.

Karla râse.

– Servitorul meu a spus adevărul. M-am întors chiar adineauri dintr-o mică călătorie şi i-am spus că nu vreau să fiu deranjată. Ai făcut însă atâta tărăboi...

Karla se îndreptă spre camera sa, urmată de Dan. Abia intraseră, când tânărul închise repede uşa şi, oprindu-se în faţa tinerei fete, o privi cu ochi strălucitori.

– Te iubesc, domnişoară. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dragostea ce o simt pentru d-ta mă înnebuneşte.

– Într-adevăr aşa şi pare – răspunse Karla liniştită. În urma mărturisirii d-tale nu-mi rămâne decât să te rog să mă părăseşti. Afară de cazul când te-ai hotărât să pui frâu entuziasmului.

– Ceea ce şi fac – răspunse el uimit. Altminteri te-aş fi cuprins demult în braţe!

– Văd că tot am nevoie de Friederich – se revoltă ea, întinzând mâna spre sonerie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l chema pe nesuferitul acela! Voi fi cuminte, ţi-o făgăduiesc.

– În cazul acesta îţi dau voie să şezi. Karla făcu semn spre un scaun, care se afla destul de departe de al ei.

– Ei, acum, spune ceea ce ai de spus!

– Te iubesc, domnişoară! Şi am de gând să ţi-o spun mereu până ce mă vei crede în sfârşit.

Karla clătină capul, iar privirea ei deveni serioasă şi tristă.

– Nu te mai gândeşti deloc la Ania? – întrebă ea încet.

Ochii lui se înseninară.

– Cum m-aş mai putea gândi la ea? Mi-a trimis o scrisoare, prin prietenul meu Tom, care studiază aici la Universitate...

– Şi ce-ţi scrie? – întrebă Karla, vădit tulburată.

– Nişte fraze confuze şi în mare parte de neînţeles – ca toate scrisorile ei de altfel –, dar un lucru e limpede şi anume că dintr-un motiv oarecare îmi redă libertatea.

– Îţi redă libertatea... – repetă Karla, privind îngândurată pe uşa deschisă a balconului în strada plină de soare. Dar ştii d-ta, Dan Sendart, cât a costat-o pe Ania această hotărâre?

– Oricum, rezultatul rămâne acelaşi. Sunt liber! Nu dedu de aici că aş fi frivol, nesimţitor ori fluşturatic. Cu Ania şi cu mine s-a întâmplat un lucru întâlnit foarte des dincolo, în America. Am studiat împreună, am jucat tenis, am vâslit şi am făcut excursii pe jos. Am dormit amândoi sub acelaşi cort şi eram ca frate şi soră, doi buni tovarăşi. Dacă depindea numai de mine lucrurile au fi putut rămâne aşa toată viaţa. Dar într-o zi Ania mi-a propus să ne logodim. Era o fată frumuşică şi inteligentă, deşi puţin exaltată. Îmi era dragă... şi am consimţit bucuros... Nu iubisem până atunci şi nu ştiam, deci, ce e dragostea adevărată...

Daniel Sendart se sculase şi se apropiase puţin de Karla, păstrând totuşi, respectuos, o oarecare distanţă. O privi îndelung. Se uită la capul ei frumos, cu părul auriu, la profilul ei delicat... la genele ei negre ce apăreau pe obrajii rumeniţi de soare, ca o umbră de melancolie duioasă.

Karla ridică ochii spre el.

– Şezi, te rog, domnule Sendart – zise ea încet, dar de astă dată ceva mai aproape, căci am de vorbit serios cu d-ta şi vreau să-ţi răspund la declaraţia d-tale de dragoste...

Tânărul se aşeză tăcut lângă ea.

– Uite ce e, domnule Sendart: eu ştiu de ce Ania vrea să-ţi redea libertatea. Sunt însă de părere că face o mare greşeală şi că-şi jertfeşte dragostea fără nici un rost. Căci trebuie să ştii că te iubeşte cu patimă. Iar ceea ce se numeşte „vina" ei, poate că în ochii unui bărbat nici nu este vină. Mie însă nu-mi este îngăduit să-ţi dezvălui

misterul. Numai Ania singură o poate face. Şi o va face în curând... în două, trei săptămâni, poate.

– Nu înţeleg nimic...

– Te cred! Lasă că vei înţelege mai pe urmă. Ania îţi va scrie şi-ţi va cere să-i răspunzi. Şi după ce vei fi lămurit, îţi voi da şi eu un răspuns...

– Până atunci: „Mă simt măgulită de încrederea ce mi-o arăţi, dar..."

– Exact! – zise Karla.

– Ce crude sunteţi voi femeile!

– Domnule Sendart, de fapt nici nu ne cunoaştem încă! Tot ce ştii d-ta despre mine e că sunt o fată uşurateică şi nesocotită, care s-a purtat... aşa cum s-a purtat. În privinţa d-tale însă, eu nu ştiu absolut nimic.

– Ba da! Ştii lucrul de căpetenie: că te iubesc!

– Da – zise ea zâmbind. Mi-ai spus-o astăzi de câteva ori.

– Dragostea asta a venit ca furtuna...

Karla se uită la el. Privirile lor se întâlniră şi câtva timp nu se mai despărţiră. Clipă frumoasă, ruptă din veşnicie, când ochii vorbesc graiul dragostei... Cei doi tineri se simţeau atraşi unul către altul, cu o putere aproape irezistibilă.

Dar Karla, care pălise de emoţie, se ridică încet şi cu capul întors, întinse lui Dan mâna.

– Peste trei săptămâni... – zise ea şovăitor.

Dan îi luă mânuţa în mâinile sale şi o duse drăgăstos la buze. Privirea de adineauri îl făcea nespus de fericit.

– Peste trei săptămâni voi veni să-mi iau răspunsul. Peste trei săptămâni toate tainele trebuiesc lămurite. Peste trei săptămâni, vreau guriţa ta roşie, Karla...

A DOUA ZI, după înapoierea ei la „Castelul veseliei", Karla primi banii trimişi de tatăl ei. Când sosi ştirea de la bancă, prefectul de poliţie era tocmai acolo.

Se găseau în hol şi după plecarea factorului Siebom făcu semn spre două jilţuri de piele, rugând-o pe Karla să-i acorde o convorbire.

– Uite despre ce vorba, domnişoară... În ce te priveşte pe d-ta, am stabilit în mod neîndoios că eşti domnişoara Karla Lindemann. Aş vrea însă să ştiu unde se află contesa Ania Zeck, al cărei rol ai ştiut să-l joci cu atâta îndemânare.

– Din păcate, asta nu v-o pot spune, domnule prefect.

– Adică nu vrei să mi-o spui...

– Vă jur că nu ştiu unde se află contesa Zeck în clipa de faţă...

– Aşa! În clipa de faţă!... Pui accentul pe cuvintele din urmă. Va să zică o cunoşti pe Ania Zeck?

– Foarte vag.

– De când o cunoşti?

– Data exactă nu o ştiu, domnule prefect... Din iulie, mi se pare.

– Susţii prin urmare că până atunci n-ai cunoscut-o?

– Da.

– Domnişoară Lindemann – zise Siebom, privindu-şi mai întâi unghiile, şi ridicând ochii spre ea. Cred că nu-i nevoie să-ţi atrag atenţia asupra faptului că prin această convorbire vreau să te scutesc de un interogatoriu oficial.

Karla, căreia această convorbire îi era extrem de neplăcută, dădu din umeri.

– N-avem încă nici o veste din partea contesei Ania Zeck – urmă Siebom. După cum ştii, toată lumea presupunea că dintr-un capriciu oarecare, contesa îşi luase numele de Karla Lindemann. Nimeni, aici în Berlin, n-a cunoscut-o mai de aproape pe această tânără contesă. Puţinii, care au văzut-o în treacăt, ar fi fost gata să jure că d-ta – Karla Lindemann – ai fi contesa Zeck. D-ta însuţi nu erai cunoscută aici şi nici nu erai înscrisă la biroul populaţiei. Numai telegrama tatălui d-tale, prin care ne cerea informaţii, ne-a lămurit în sfârşit că d-ta nu eşti contesa Zeck, ci în adevăr Karla Lindemann, fata care îşi anunţase plecarea în Australia.

Siebom tăcu, uitându-se la tânăra fată, care îşi dădea cea mai mare osteneală ca să pară calmă şi nepăsătoare.

– De ce ai jucat comedia aceasta? – întrebă el brusc.

– Dintr-un capriciu, domnule prefect!

– Scuză-mă, domnişoară, dar sunt nevoit să mă îndoiesc de exactitatea acestei afirmaţii. Am impresia că încerci s-o acoperi pe

contesa Zeck, s-o ajuţi să se pună la adăpostul cercetărilor poliţiei. Că trăieşte, asta ai recunoscut-o şi d-ta adineauri.

– Da. Trăieşte.

– Şi are motiv să se ascundă?

Karla dădu din umeri, fără să răspundă.

– Domnişoară Lindemann – zise prefectul de poliţie grav –, răspunde, te rog, la întrebarea mea! Are contesa Zeck motiv să se ascundă?

– Cred că... da – îngăimă Karla.

Ochii ei frumoşi îl priveau cu disperare.

Siebom se strădui să fie necruţător.

– Vom fi deci nevoiţi să te supraveghem, să controlăm corespondenţa d-tale, să te urmărim pretutindeni. Căci după toate probabilităţile, contesa Zeck a săvârşit o faptă pedepsită de lege, iar d-ta – nu te superi – eşti înţeleasă cu dânsa, i-ai înlesnit fuga şi aşa mai departe...

Siebom o observă cu ochii săi ageri. Dar Karla îşi regăsise cumpătul. Se uită la prefectul de poliţie cu un aer batjocoritor şi dădu din umeri.

– În cazul acesta nu va rămâne decât să mă arestaţi! – zise ea tăios.

Siebom zâmbi.

– Nu-i vorba de arestare, domnişoară. Ţi-am spus că te vom supraveghea.

– Dacă vi se pare necesar, n-aveţi decât să mă supravegheaţi.

– Nu vrei mai bine să destăinuieşti...

– Nu. Mi-am dat cuvântul. Supravegherea va lua sfârşit odată. Ania Zeck mă va dezlega de făgăduiala pe care i-am făcut-o.

– Fie! Mi-ar părea rău dacă ai avea de suferit de pe urma acestei atitudini. Scrisorile d-tale vor fi controlate – după cum ţi-am mai spus. Se va stabili, de asemenea, de la cine primeşti trandafirii frumoşi, în fiecare dimineaţă.

Karla îl privi mirată şi zise, dând din cap:

– În fiecare dimineaţă? Exageraţi! O singură dată – ieri – am primit un buchet de trandafiri roşii!

– Şi astăzi din nou, după câte mi s-a comunicat prin telefon.

– Aşa? Şi astăzi?!

Un zâmbet de fericire lumină fața ei smeadă. Siebom băgă de seamă și se înfurie.

– De la cine sunt trandafirii? – întrebă el înciudat.

– De la un tânăr! – răspunse Karla mândră. Detectivii d-voastră vor izbuti desigur să descopere în curând numele lui.

Siebom se sculă. Părea amărât, uitându-se la fata tânără și zveltă, care se sculase la rândul ei.

– O vorbă deschisă, domnișoară, ți-ar cruța multe neplăceri... – începu el căutând încă o dată s-o înduplece.

Karla îl întrerupse amabil, dar hotărât.

– Domnule prefect, mi-ați fost atât de simpatic...

– Când nu apăruse încă tânărul cu trandafiri.

– Găsiți vreo legătură între aceste două lucruri? – întrebă ea.

Și, o clipă, ochii ei avură iarăși expresia aceea strengărească, cu care îl vrăjise din primul moment.

– Nu ți-e frică? De obicei fetele și femeile se cam tem de poliție.

– Eu nu! – zise Karla râzând.

– Firește că nu! Îl înnebunești și-l nenorocești chiar pe prefectul de poliție în persoană...

Siebom se îndepărtă repede în timp ce Karla îl urmări cu o privire în care se oglindea mirare și o oarecare spaimă. Se duse în grabă la Sussy pentru a-i povesti cele întâmplate.

O găsi pe prietena sa cu fața scăldată în lacrimi și rupând cu dinții în mii de bucățele o mică batistă fină de dantelă cumpărată anume pentru șederea ei la „Castelul veseliei".

– Iarăși ploaie, draga mea? – observă Karla din pragul ușii. Să sperăm că până mâine barometrul dragostei tale se va urca din nou la vreme frumoasă și la soare. Ce se aude cu scripcarul tău?

– Scripcar? Îți interzic să vorbești așa despre dânsul! – strigă Sussy revoltată. Se vede că habar n-ai de muzică!

– Nu, n-am! Dar presupun că nu pentru asta verși torentele astea de lacrimi!

Sussy izbucni într-un hohot de plâns și se trânti pe pat.

– Îți bați joc de mine... Și Iankos...

– Ei, ce ți-a mai făcut iar? – întrebă Karla, mângâind părul prietenei sale.

Cu glasul întretăiat de lacrimi și pe jumătate înăbușit de pernele în care Sussy își vârâse căpșorul ei brun, fata răspunse:

– Iankos și Maria Tablad... Aș jura că e ceva între ei... Au cântat împreună, el la vioară și ea din gură. Maria a cântat admirabil... dumnezeiește! Dar el nu trebuia să se uite la ea!... O iubește! Sunt sigură de asta! – adăugă ea, cu multă durere în glas.

– Dacă ar fi să te cred pe tine, omul acesta ar trebui să aibă o inimă ca un fagure, cu zeci și sute de chilioare! Mai întâi m-a iubit pe mine. Pe urmă pe fiica unui profesor universitar. După aceea pe jupâneasa Mariei Tablad. Acum a venit rândul Mariei însăși. Sussy, ascultă-mă pe mine, lasă-l pe omul acesta nestatornic și caută-ți pe altul, mai serios...

– Tu râzi și glumești! – strigă Sussy, indignată. Dar pentru mine nu există decât un singur bărbat pe lume... Iankos!

– În cazul acesta, dea Dumnezeu să te căsătorești cât mai curând cu dânsul și să redevii ființa cuminte și deșteaptă ce ai fost mai înainte, căci, ți-o spun serios, ai ajuns nesuferită!

– Ce n-aș da să pot fi și eu nepăsătoare ca tine.

– Nepăsării mele îi datorez cinstea de a fi pusă sub supraveghere polițienească. Te asigur că nu-i tocmai plăcut. Și-au pus în cap că m-aș fi înțeles cu Ania Zeck și că cine știe ce avem de gând să comitem împreună.

– Karla! – zise prietena ei înspăimântată și uitând cu totul de durerea ce-i pricinuise gelozia. Nu cumva mă vor aresta și pe mine?

– Da. Mâine sosește duba verde, o ridică pe fata brună și-o duce în casa roșie din Piața Alexandru. Apoi...

– Fii serioasă o dată, te rog!

– Sussico, cel puțin una din noi să păstreze un pic de bună dispoziție. Știi ce-aș dori acum? Să fiu la tăticu, în Australia! La negrii săi cu părul lânos, la lianele și orhideele sale – de care pomenește în scrisorile lui –, la arborii de pâine și palmierii de acolo... Cât n-aș da să mă găsesc acum pe mare, pe un transatlantic care să plutească în minunatul golf de lângă Sidney. Să nu mai știu nimic de Berlinul acesta înfricoșător cu prefectul lui de poliție, cu contesa Zeck și toate celelalte...

– Vezi! – răspunse prietena ei cu un suspin de ușurare. În sfârșit începi să deschizi și tu ochii! Nu poți deveni criminal sau infractor

așa cu una cu două, când nu ai dispoziții din naștere pentru așa ceva! Noi... suntem de viță prea bună și prea onorabilă...

ÎN UNA DIN ZILELE URMĂTOARE, contele Königslerch și musafirii săi făcură o excursie mai lungă pe lac, cu o barcă cu motor. În cele din urmă, traseră la țărm la un restaurant mic și curat, unde toată societatea începu să danseze după sunetele unui gramofon.

Sussy era în cea mai bună dispoziție, căci Iankos nu dansa decât cu ea. Doar o singură dată invită la dans și pe amfitrioana lor, îndeaproape supravegheat de ochii ageri ai fetei. Era o datorie față de buna Maria Tablad, care oferea tuturor acestor oameni, obosiți de munca încordată a unui an întreg, o ospitalitate largă și o vacanță atât de plăcută.

Un ministru numit de curând, elegant și încă foarte tânăr, care se afla de două zile la „Castelul veseliei", se și îndrăgostise la nebunie de Karla Lindemann.

Domnul Schott – așa se numea proaspătul ministru – se ținea scai de ea, îi purta șalul, îi aducea dulciuri și flori și avea întotdeauna ceva interesant de povestit, fiind foarte versat în literatură și muzică și un sportiv pasionat.

– Prințul Sassenfeld și prefectul de poliție Siebom, holteii aceștia cam bătrâiori, nu prea văd cu ochi buni noua lor concurență – zise Sussy, când se găsi o clipă singură cu prietena sa, la o măsuță a restaurantului. Ia uită-te cum se încruntă prințul. Totuși e prea bătrân, Karla!

– Și eu sunt prea frivolă pentru dânsul. Dacă te-ai fi uitat bine, ai fi văzut că mă ocolește de când s-a convins că nu sunt decât Karla Lindemann.

– Cu toate acestea te iubește...

– Siebom mă supraveghează. Cred că citește fiecare scrisoare, fiecare carte poștală, înainte să ajungă în mâinile mele...

– Asta o spune el numai așa... N-are nici un drept s-o facă...

– De unde știi tu ce drepturi are un prefect de poliție! Cartea poștală a lui Dan Sendart a sosit „din greșeală" în corespondența lui Siebom...

– De fapt, cine e acest Dan Sendart?

Karla se înroși.

– Știi că-l cunosc foarte puțin.
Sussy o privi țintă.
– Îl iubești! – zise ea apoi, hotărât.
– Prostii! E logodit!
– Cu atât mai rău! Biata de tine.
– Nu mai vorbi de dânsul!
– Semn rău!... Nu vorbești niciodată despre acest Dan. Se vede că n-ai încredere în mine. Dar dacă e logodit, lasă-l! Tu n-ai nevoie să te bați cu alte fete pentru un bărbat! Ai de unde alege!
Sussy arătă cu mâna spre sală:
– Un prinț, un ministru, un prefect de poliție, doi liceeni, un student – toți te adoră... Iată-l tocmai pe ministrul tău. Iar vine cu o porție de înghețată. Mă tem că are să te transforme într-o frumusețe orientală de o sută cincizeci de kilograme!
Karla râse, dar prietena ei urmă:
– Un bărbat așezat, cu o situație frumoasă. Te și văd făcându-ți voiajul de nuntă în Australia, ca soție de ministru...
– N-am ce face cu un bărbat așezat! Aș vrea un tânăr zvelt, cu părul brunet...
– Dan Sendart! – strigă Sussy. Vezi numai să nu faci prostii!
Karla zâmbi. În inima ei mai răsuna glasul emoționat al lui Dan: „Peste trei săptămâni vreau să-ți sărut guriță roșie, Karla..."
Ministrul veni cu o porție de înghețată de ananas. Karla, mulțumindu-i, mai păstra încă zâmbetul duios, cu care se gândise la Dan Sendart. Ambasadoarea Rusiei, cu ochelarii pe nas, trecând cu Maria Tablad pe lângă masa lor, dădu din cap în semn de dezaprobare.
– E foarte cochetă, acesată contesă Zeck.
– Își zice Karla Lindemann – o îndreptă cântăreața, făcând pe ascuns semn cu capul prieteni sale răsfățate.
– Ceea ce dovedește că e o persoană inteligentă – răspunse rusoaica. Totuși e prea cochetă!
Prefectul de poliție veni s-o angajeze pe Sussy pentru dansul următor. Cu acest prilej, zise Karlei că ar dori să fie cavalerul ei, la înapoierea în barcă și că își rezervase locul lângă dânsa.
– Supraveghere polițienească? – întrebă Karla.
Siebom râse.

– Desigur, domnişoară.
– Barca are multe locuri. Pot şedea unde vreau eu! – strigă ea.
– Dar tot lângă mine – zise el.
Karla indignată, întoarse capul în altă parte şi întâlni privirea inteligentă a ministrului Schott.
– Mie îmi daţi voie să stau lângă d-voastră, domnişoară? – întrebă el.
– Da, bucuroasă! – strigă Karla, aruncând prefectului de poliţie o privire triumfătoare.
Întoarcerea, sub clar de lună, fu ca în poveşti. Karla şedea tăcută şi visătoare, vrăjită de frumuseţea din jurul ei, între cei doi domni, care încercau în zadar să-i vorbească. În cele din urmă, amândoi se resemnară şi începură să discute între ei despre politică şi criza economică.
Karla se gândea la Ania Zeck. Oare unde se afla acum biata fiinţă rătăcitoare? Cele trei săptămâni trecuseră de mult şi nu primise nici un răspuns de la ea. O mai fi încă la Berlin? Sau plecase în Statele Unite şi se prezentase poliţiei, după cum avusese de gând să facă?
Tot drumul, Karla se gândise la Ania, aşa că nu se miră deloc când, la sosire, micul servitor Ben, care venise în grabă asă ajute doamnelor ca să coboare din barcă, îi şopti la ureche:
– Aţi primit o telegramă, domnişoară!
– O ai aici?
– Nu, e în casă. Pe tava de aramă din hol. E din America!
Siebom, care îşi atârnase de braţ mantaua albă a Karlei şi păşea lângă ea, îl îndreptă:
– Din Australia, vrei să spui.
Dar Ben, care venise în ajutorul Lunii cu o făclie, dădu din cap, hotărât.
– Nu, domnule prefect, din America! Dacă vă spun eu!
Karla se întoarse cam supărată spre Siebom:
– Nu puteţi şti chiar totul, domnule prefect!
Când ajunseră în vestibul, Ben care se grăbise să se întoarcă în casă, le ieşi înainte şi întinse Karlei telegrama.
– Veşnic de faţă! – zise Karla aruncând o privire dojenitoare spre Siebom, care nu se urnea de lângă dânsa.

– Bineînţeles! Supraveghere poliţienească, domnişoară! – strigă el, privind cu interesul cel mai viu la telegrama pe care o deschidea Karla.

Dar abia citise şi fata, galbenă la faţă, se prăbuşi într-un jilţ, cu un suspin adânc.

Siebom vru să se retragă discret, dar Karla îl strigă şi îi înmână telegrama. Prefectul de poliţie se aşeză lângă ea şi citi:

„Fericită şi liberă. Tâlharul n-a murit, uşor rănit numai. Mă înapoiez cu primul vapor în Germania, în braţele lui Dan. Ania Zeck, Realstown".

Când citi numele din telegramă, Siebom tresări:

– E de la contesa Zeck?

– Da.

– Ce însemnaă toate astea? – întrebă el, lovind hârtia cu palma.

– Nu vă pot spune nimic aici – răspunse Karla arătând spre persoanele din jurul lor. Ar trebui să fim singuri. Mâine dimineaţă la zece, vă convine? La această oră ceilalţi vor fi cu toţii pe malul lacului.

– Voi aştepta sus în salonaşul de la etajul întâi – zise prefectul de poliţie. Lucrul prezintă mare interes atât pentru mine cât şi pentru d-ta.

– Bine. Voi fi punctuală. Sper că supravegherea d-tale va lua astfel sfârşit.

– Aşa? Crezi? – întrebă el, clipind şiret din ochi. Mi-ar părea rău, căci în fond e foarte plăcut. Aş dori ca slujba mea searbădă şi plină de răspundere să-mi ofere multe recreaţii de soiul acesta!

Karla nici nu mai asculta ce spunea Siebom. Inima ei era sfâşiată. „Mă înapoiez în Germania, în braţele lui Dan..." aşa scria Ania. Şi Ania era logodnica lui Dan...

Karlei îi era milă de contesă. Ar fi dorit ca rivala ei să devină fericită, cât de fericită, dar fără Dan!

Pe Dan îl voia pentru dânsa. Al ei era, o simţise din prima clipă...

A doua zi dimineaţa, Karla Lindemann se întâlni cu prefectul de poliţie în salonaş, după cum se înţeleseseră.

Se aşeză lângă el şi-i puse telegrama despăturită. Karla avea pe faţă aerul grav şi potolit.

– Domnule prefect – zise ea, vă datorez o explicaţie. Mi-a părut foarte rău că n-am putut vorbi numaidecât sincer şi deschis cu d-voastră, dar dădusem Anici Zeck cuvântul meu de onoare că până la primirea unei ştiri de la dânsa, din Realstown, nu voi spune nimănui nimic despre taina pe care mi-o încredinţase... În orăşelul acela, situat în apropiere de New York, Ania Zeck a împuşcat un bărbat care o atacase...

– Bravo! Are curaj! – strigă el, fără voie.

Dar numaidecât reveni.

– Asta o spune Siebom. Prefectul poliţiei nu poate fi întotdeauna de aceeaşi părere cu dânsul.

– Unui bărbat energic şi vânător pasionat ca d-voastrtă, fapta contesei îi impune negreşit. Dar ea, care-şi închipuia că ar fi ucis pe atacator, suferea nespus de mult de pe urma acestei întâmplări. I se părea chiar că săvârşeşte un păcat faţă de logodnicul său dacă nu se desparte de el. Voia să dispară, să fie uitată de dânsul, căci după părerea ei nu era decât o criminală...

– De aceea a înscenat toată afacerea asta cu sinuciderea, testamentul şi celelalte?

– Da. Logodnicul ei trebuia să creadă că Ania nu se mai află printre cei vii, să fie liber şi fericit.

– Bine, dar contesa era doar în legitimă apărare, când îl împuşcase pe bandit. Nu înţeleg de ce a luat lucrurile atât de tragic, complicându-le fără nici un rost. În orice ţară din lume ar fi fost achitată...

– Şi după cum reiese din telegramă, Ania Zeck nici nu l-a omorât pe agresor. L-a rănit doar uşor. Când îl văzu însă prăbuşindu-se, a cuprins-o groaza şi a fugit, fără să mai privească îndărăt.

– Şi nu s-a oprit decât în Germania?

– Contesa avea deja biletele de vapor în buzunar!

Prefectul de poliţie dădu din cap, îngândurat.

– Ciudat lucru! În America, biletele se vând cu puţin timp înainte de plecare.

– Şi contesa se găsea tocmai înaintea plecării – zise Karla enervată. Eu nu vă pot spune altceva, decât ceea ce mi-a povestit ea.

– Continuă, te rog, domnişoară!

– A doua zi dimineața vaporul plecă. Ania ajunse în Germania, țara unde se născuseră părinții săi.

– Ce căuta ca în Germania? În care oraș s-a dus?

– Voia să se căsătorească la Stuttgart cu... Daniel Sendart.

– Bărbatul acesta pare a te interesa foarte mult, domnișoară – zise el.

Atacul venise atât de neașteptat încât fata tresări și îngălbeni subit.

– Ce vă face să credeți asta? – întrebă ea semeț, cu ochi scânteietori.

– Schimbi fețe-fețe ori de câte ori e vorba de dânsul.

– Păcat că nu v-ați făcut detectiv, domnule prefect!

– E o meserie înrudită cu a mea... Dar te rog să ierți observația de adineauri. D-ta îl cunoști pe logodnicul contesei Zeck?

– Da.

– Cum arată? E bărbat frumos, nu-i așa?

Karla se înroși și nu izbuti să-și ascundă tulburarea.

– Ei? – întrebă el cu un zâmbet aproape părintesc.

– E un băiat drăguț și simpatic – zise ea în cele din urmă, plină de convingere.

– Ai putea să mi-l descrii puțin?

– E înalt, zvelt, brunet.

– Mda... N-are nimic deosebit?

– Ba da, are niște ochi minunați – răspunse ea.

– Când o fată tânără se interesează de un bărbat e rar să nu i se pară că are privirea expresivă – zise prefectul de poliție bătând nervos cu degetele în masă... Poate că....

– De ce îmi puneți toate aceste întrebări – zise Karla supărată. După ce îmi luați un interogatoriu în toată regula mai îmi faceți și observații, care...

– Dacă ai știi ce drăgălașă ești când te aprinzi, domnișoară!

– Nu suntem aci ca să ne facem complimente, domnule prefect! Ați isprăvit cu întrebările?

Karla vroia să se scoale și luă telegrama de pe masă, dar Siebom întinse mâna și ceru voie să mai vadă odată formularul.

Îl cercetă cu luare aminte, apoi zise zâmbind:

– Contesa Ania Zeck, această blondă misterioasă, e plină de contraziceri...

– Când am văzut-o, era roşie – observă Karla.

– Roşie??

– Da.

– Drace! Şi când a fost asta?

– Acum vreo trei săptămâni.

– Mda, Foarte interesant. Altminteri cum e? Frumoasă, plină de farmec tineresc?

– Nu-i frumoasă – zise Karla, cu multă hotărâre în glas. E slabă, prăpădită şi are ochii mari, nespus de trişti.

– Nu mai spune! – zise prefectul de poliţie, cu o urmă de îndoială sau de batjocură în glas.

Aşa cel puţin i se păru Karlei şi fata îl privi dojenitor.

– Nici despre farmec tineresc nu poate fi vorba, domnule prefect. O femeie care se frământă aşa cu gândul şi are tot timpul remuşcări, e întotdeauna posomorîtă... Bine înţeles, însă că acum când a scăpat de acest vis urât şi-şi vede împlinită dorinţa, iar Dan... (glasul Karlei începu să tremure) dacă Dan o strânge din nou în braţe şi logodna lor nu se mai desface, atunci poate că Ania va părea frumoasă. Bucuria şi fericirea înfrumuseţează pe oameni...

Siebom o privi îndelung. Karla stătea o ochii plecaţi, în timp ce inelarul de la mâna ei dreaptă făcea cercuri şi figuri pe placa de sticlă a mesei.

– Ai invidia-o mult, dacă acest Dan... – întrebă el încet, cu o privire plină de duioşie.

Karla se înroşi din nou, dar dădu energic din cap.

– Asta n-ar trebui s-o faci, domnişoară Lindemann – zise el cu jumătate de glas. Nu-l cunoşti şi nu poţi să ştii dacă merită interesul d-tale!

– Ba da! – răspunse ea cu convingere. E un băiat bun şi cinstit.

Siebom surâse trist.

– Prefectul de poliţie al unei metropole nu poate avea această încredere oarbă în bunătatea firii omeneşti. Ea stă bine numai femeilor tinere şi drăguţe. Ţi-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-ai da prilejul să-l cunosc pe tânărul acesta. Sunt prietenul dumitale, domnişoară Lindemann, de asta îmi închipui că nu te îndoieşti. Aş vrea

deci să știu dacă acest Dan merită să te gândești la el. Ai putea să mă prezinți ca pe o rudă.

– Știu că îmi vreți numai binele – zise ea. Voi aranja lucrurile în așa chip încât să-l puteți vedea pe Dan Sendart și să vorbiți cu dânsul. Sunt sigură că veți fi și d-voastră încântat de dânsul. E cel mai caracteristic reprezentant al tinereului modern, de care veacul nostru are motiv să se mândrească.

– Se prea poate.

– Și acum înapoiați-mi, vă rog, telegrama.

Karla întinse mâna după hârtie, dar Siebom reciti încă odată cele câteva rânduri, apoi zise:

– Într-adevăr e foarte ciudată, această Ania Zeck! Ia privește, afirmă că scrie din Realstown lângă New York și telegrama a fost expediată din orașul Mexic. Distanța între ambele orașe e cam mare.

– Din Mexic? – întrebă Karla mirată.

Se uită și văzu că Siebom spusese adevărul.

– Da, aveți dreptate... E expediată din Mexic în ziua de 15 iulie... Ce curios!

– Curios, într-adevăr! De altminteri am să-ți fac o rugăminte: n-ai putea să-mi lași telegrama?

CÂTEVA RÂNDURI însoțeau de astă dată trandafirii roșii:

„Karla! Cele trei săptămâni au trecut de mult. Ce ne pasă de Ania?... Numai în brațele d-tale îmi pot regăsi liniștea. Mâine după amiază la patru, voi fi la d-ta.

Dan"

De câteva săptămâni cele două prietene se aflau iarăși în locuința lor din strada Geisberg și Karla, care primise prin avion cele dintâi scrisori de la tatăl său și de la Semmelberg, se gândea acum serios la plecare.

– Mi-e dor de tata! – zise ea către Sussy. Totuși mi-e și mai greu să plec de aici. Tu, în primul rând, apoi Maria Tablad, soțul ei, Siebom – care are acum o atitudine atât de părintească –, Iankos, Sassenfeld – prințul se poartă din nou drăguț cu mine – și...

Tăcu, dar Sussy se uită la ea supărată.

– L-ai uitat pe Dan, care face o risipă nemaipomenită de trandafiri, dar rămâne veşnic invizibil şi e pe cale să-ţi fure minţile!

– Exagerezi, draga mea – zise Karla râzând. Ne vedem mai rar...

– Vrei cumva să tăgăduieşti că de multe ori nici nu asculţi ce-ţi spun, fiindcă eşti cu gândul la acest mare necunoscut? Vrei să tăgăduieşti că şezi în fiecare dimineaţă în faţa trandafirilor lui – extaziată, transfigurată...

– Uiţi că am învăţat grădinăria la mătuşa Mally şi că port un interes deosebit florilor frumoase. Dan îmi trimite de fiecare dată alt soi de trandafiri.

– Mincinoaso! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că ştii să te prefaci atât de bine! – zise prietena indignată.

– Când sunt atacată, mă descurc şi eu cum pot... Apropo, am uitat să-ţi spun că nu pot merge cu tine şi cu Siebom astăzi după amiază la muzeu... Eu... Este... Vine croitoreasa mea...

„Pe care o cheamă Dan! – gândi Sussy, înciudată. Mă voi scuza faţă de Siebom şi îi voi surprinde pe amândoi aci. Trebuie să-l văd pe omul acesta înainte de a se întâmpla o nenorocire! Auzi sminteală: să te îndrăgosteşti de logodnicul alteia! Lasă că vedem noi..."

Pe când Karla se afla la poştă, prietena ei telefonă lui Siebom:

– Nu putem veni azi după-amiază, domnule prefect, spre marea noastră părere de rău... Vine cineva în vizită la noi.

– Păcat, domnişoară – răspunse Siebom. Dar cine e musafirul, dacă-mi este permis să întreb?

– Sunteţi grozav de curios, domnule prefect!

– Da, sunt curios din meserie, domnişoară! Ei, cine-i?

– De fapt – răspunse Sussy oftând, n-ar trebui s-o spun... dar ca prietenă... înţelegeţi... sunt îngrijorată. Karla spune că vine croitoreasa. Croitoreasa însă nu obişnuieşte să facă atâtea mofturi. La nevoie, îi cere să vie altă dată... Mă tem că-i domnul cu trandafiri...

Siebom nu răspunse numaidecât.

– Allo, allo, mai sunteţi la aparat? întrebă Sussy.

– Da, mai sunt aci. Şi-mi pare fireşte grozav de rău că nu ne vom vedea astăzi. Şi domnului Iankos Zéla îi va părea rău.

– Vine şi dânsul?

– Desigur! Cum nu ştiai?

– Nu – răspunse Sussy trist.

Apoi, hotărându-se:

– Ştiţi ce, domnule prefect? Voi veni singură. Dacă vă mulţumiţi numai cu mine?...

– Foarte drăguţ din partea dumitale, domnişoară... Vom merge numai noi trei...

– Minunat! – strigă Sussy.

Se cunoştea însă că nu era tocmai sinceră. După o clipă de şovăire adăugă:

– Sper că nu veţi fi prea ocupat, domnule prefect!

Siebom zâmbi. Prefectul de poliţie petrecea de minune şi nu se grăbea de loc, cu toate că în anticameră mai multe persoane îi aşteptau iscălitura.

– Aş avea ce-i drept destul de lucru... Dar îmi vine greu să renunţ la societatea unei domnişoare atât de drăguţe...

– Dacă aveţi atâta de lucru, domnule prefect, mă pot duce numai cu Iankos Zéla – zise fata, deodată, hotărât.

– E foarte drăguţ din partea dumitale că ţii seamă de obligaţiile mele şi îţi rămân îndatorat – răspunse Siebom. Ne vom vedea deci cu alt prilej.

Îndată ce termină convorbirea, prefectul de poliţie ceru legătura cu violonistul.

– Iankos, îţi vin astăzi cu un ordin, nu cu o rugăminte. Scuză-mă, dragul meu, dar nu se poate altminteri. Te vei duce astăzi, neapărat, la Muzeul Pergamon cu drăguţa noastră prietenă, Sussy Lüders...

– Imposibil, domnule prefect. Trebuie să cânt la hotelul Adlon... A sosit un prinţ japonez...

– Ei, şi! Alteţei sale asiatice îi va cânta un altul! Orice amendă eventuală o voi plăti eu! D-ta te vei duce cu domnişoara Sussy...

– M-aş duce cu dragă inimă, domnule prefect, dar nu se poate!

– Nu vreau să mai aud nici o obiecţie! Voi vorbi numaidecât cu direcţia hotelului Adlon.

Puţin timp după ce un tânăr zvelt şi foarte elegant, în haine gri de vară, intră în casa din strada Geisberg, numărul 12, se opri peste drum de aceeaşi casă un automobil din care coborî prefectul de poliţie.

Siebom se adresă portarului Marschand, care îl salută cu o familiaritate respectuoasă:

– La domnișoara Lindemann.

– Știu, știu, domnule prefect! – răspunse Marschand binevoitor.

– Tânărul acela în gri, care a intrat adineaori aci, tot pentru domnișoara Lindemann a venit? – întrebă Siebom, netezindu-și mănușile.

– Da, domnule prefect – răspunse portarul.

După un salut scurt, șeful poliției berlineze urcă scările spre locuința adoratei sale.

Servitorul Friedrich Lenz îi deschise ușa.

– Domnișoara mă așteaptă – zise prefectul de poliție, îndreptându-și părul în fața oglinzii. Nu-i nevoie să mă anunți... A mai venit cineva, nu-i așa, Friedrich?

– Da, domnule prefect.

– Cine?

Chipul bătrânului servitor se posomorî.

– Un domn, Daniel Sendart – zise el.

Se vedea că nu era tocmai încântat de această vizită.

– Așa – dânsul, șopti Siebom.

– Îl cunoașteți, domnule prefect?

– Eu? Nu... Dar mă bucur că voi avea prilejul să-l cunosc. E băiat drăguț, nu-i așa?

Friedrich făcu o mutră îngăduitoare și dădu resemnat din umeri.

– O fi pentru cucoane, domnule prefect! Un tânăr spilcuit... Și plictisitor... Ca să spun drept, mi-e necaz pe el...

– Și mie, Friedrich.

Domnul prefect își aranjă ținuta...

Karla, salutase pe Dan Sendart cu zâmbet de bucurie.

Dan luă mâna pe care i-o întindea fata în amândouă mâinile sale și cu multă gingășie, ca și cum ar ține un lucru de mare preț, o duse încet la buze.

Ochii săi o priviră cu dragoste și admirație. Inima Karlei bătea furtunos. Își retrase totuși mâinile și făcu un pas înapoi.

Ar fi vrut să spuie ceva – orice, de pildă: „Ce mai faci?" sau „Șezi, te rog!" – dar, de emoție, nu fu în stare să rostească un cuvânt. Fata aceasta frumoasă, pe care atâția bărbați o adorau, nu putu face altceva decât să se uite la el și să-i zâmbească.

– Karla – zise el drăgăstos – am venit. Cele trei săptămâni au trecut. Iubirea mea, între timp, a devenit mai curată și mai pătimașă totodată. Te iubesc mai mult decât orice pe lume...

Karla își regăsise în sfârșit cumpătul. Oferi lui Dan un jilț și se așeză lângă el.

– Nu-i chip de vorbit un cuvânt rezonabil cu dumneata – îl ceartă ea. Nu sunt obișnuită cu ritmul acesta american. Abia ne cunoaștem. Nu știm nimic unul despre altul. N-am vorbit decât foarte puțin împreună. Și totuși ai vrea ca să mă arunc numaidecât în brațele dumitale...

– Da, Karla! – răspunse el, suspinând adânc. În dumneata e mântuirea a tot ce a fost...

– Și ce a fost atât de grav? – întrebă ea mirată.

– Multe, de care astăzi mă căiesc. Mai ales chestia cu Ania...

În clipa aceea, ușa se deschise și dl Siebom se ivi în prag, cu statura-i zveltă și chipu-i inteligent.

– Bună seară, Karla... ei, ce zici de surpriza aceasta? Unchiul Theodor din Rathenow. Cum, nu mă mai cunoști, drăguțo?

La început Karla crezu că Siebom înnebunise. Apoi își zise: lua-l-ar dracul! În cele din urmă își aminti că prefectul de poliție vroia să-l cunoască pe Dan...

„Fie, gândi ea! Dan îi va place și lui. Era nostim și oarecum neobișnuit, să joci puțină comedie având de partener un prefect de poliție".

– Unchiule, e foarte drăguț din partea ta c-ai venit să mă vezi, zise ea.

Și apucându-l de mijloc pe robustul domn Siebom, se învârti, abia ținându-și râsul, prin toată camera. – Asta e cea mai bună dovadă cât de dezvoltat e la d-ta simțul familial. Ce mai face mătușa și cei șapte copii ai tăi?

– După câte văd, tot atât de zburdalnică și neastâmpărată ai rămas – zise el gâfâind.

Își trecu mâna prin cele câteva fire de păr ce le avea pe cap, apoi adăugă:

– Dar văd că nu ești singură. Sper că nu te deranjez!?

– De loc. Îmi dai voie să-ți prezint pe domnul Daniel Sendart din Statele Unite ale Americii... Unchiul meu Sieb...

Vroia să spuie Siebom, dar își aminti că numele acesta era prea cunoscut, și zise: „Siebert".

Dan Sendart, auzind începutul numelui și observând șovăirea ei, tresări. Cunoștea după fotografiile din ziare capul acesta de bărbat interesant și imediat își dădu seama că se află înaintea prefectului de poliție din Berlin.

Își pierdu cumpătul pe loc. Se simți stânjenit. Parcă nu mai era cel dinainte.

De ce-o fi jucând ea comedie? Nu pricepea, de ce îl dădea pe Siebom drept unchiul ei din Rathenow...

Stătură de vorbă. Servitorul aduse vin, țigări migdale sărate, furscuri...

Siebom, vădit mulțumit, fu amuzant și spiritual, tutuind pe frumoasa Karla Lindemann și îngăduindu-și din când în când câte o mângâiere, ca din partea unei rude apropiate. Așa-zisa nepoată trebui, de bine de rău, să se împace cu această situație.

Dan era complet eclipsat de acest holtei bătrân, vesel și îngrijit, care făcea pe unchiul din provincie.

– De ce ești atât de tăcut, domnule Sendart – îl întrebă Karla, cam contrariată. Ce-i cu d-ta? De ce nu iei parte la conversație? Sau pentru d-ta nu există decât un singur subiect? – întrebă ca cu o privire piezișă și strengărească.

Dan se uită la ea și zâmbi silit.

– Știți, am subiectele mele favorite...

– Povestește-ne ceva despre America – interveni Siebom. Cum e situația economică pe acolo? Ești negustor, domnule Sendart?

– Nu, agricultor – răspunse Dan. Părinții mei au pierdut moșia cu puțin înainte de moarte. Eu am făcut totuși studii practice, la diferite ferme din nordul Americii. Apoi am studiat câtva timp economia politică... seara, căci ziua eram la... la magazin.

– Ce fel de magazin? întrebă pretinsul unchi Theodor.

Dan Sendart își mușcă buzele și se uită înciudat la o mică gravură din perete.

Apoi deodată, ridicând semeț capul, zise cu glas aspru și răgușit.

– Magazinul unui giuvaergiu din Regent Street!

Siebom privi scrutător la Dan. Se prefăcea că se gândește.

– Din Regent Street? – zise el. Stai! Dacă nu mă înșel, acum câteva luni la un bijutier din strada aceea s-a comis...

Dan se făcu alb ca varul. De emoție, ochii i se întunecară și păreau a cere Karlei ajutor. Când întâlni privirea ei sinceră și afectuoasă, Dan răsuflă ușurat.

– Într-adevăr toate ziarele din lume au pomenit despre excrocheria aceasta – zise el cu gravitate. A fost un furt de bijuterii în stil mare, a cărui victime au fost chiar patronii mei. Cazul pare aproape de necrezut.

– Dar ce a fost? Povestește-ne și nouă! – strigă Karla. Afacerile criminale mă pasionează...

– Tot nu te-ai schimbat – o întrebă „unchiul", clipind șiret din ochi. Nu ți-a trecut pofta de aventuri romantice?

– Ba sunt complet vindecată, unchiule, și chiar o dușmană înverșunată a tuturor aventurilor!... Trebuie să știți, domnule Sendart, că am făcut odată o poznă, iar onorabilul meu unchi Theodor din Rathenow m-a ajutat să ies din încurcătură. Am fost chiar „supravegheată" de poliție! Nici nu bănuiești ce zace în mine, ce porniri simt uneori...

– Trebuie neapărat să ne cunoaștem mai de-aproape – răspunse Dan, care începu să-și revie încet.

Zâmbetul afectuos, cu care însoți aceste cuvinte, îl revoltă pe prefectul poliției.

– Sunt de aceeași părere! – zise Karla, răspunzând la zâmbetul tânărului cu o privire prietenească. Acum spune-ne ce s-a întâmplat patronilor dumitale.

– Când s-a petrecut cazul acela senzațional, nu mai eram în slujbă acolo... Eram de patru zile corespondent pentru limbi străine la Automobil Clubul Statelor de Nord...

Unchiul Theodor dădu din cap.

– De ce-ai părăsit d-ta serviciul la firma aceea de bijuterii? – întrebă el.

– Am fost dat afară fiindcă nu mă purtasem destul de respectuos față de unul din șefi – mărturisi Dan, fără înconjur. Cei trei „Brothers" erau niște oameni ciudați. Vedeau în oricine un hoț și un mișel, și îl tratau ca atare. Cu timpul, bănuiala lor continuă nu mai era de îndurat, ceartă trebuia să izbucnească într-o bună zi.

Siebom scrută figura lui Dan.

– Vroiai parcă să povestești nepoatei mele afacerea aceea.

– Da, bucuros, dacă vă interesează... Într-o zi o doamnă foarte elegantă, din cea mai bună societate internațională, ducesa de Devonshire, veni la magazin și aduse la reparat un colier de smaralde de o valoare imensă. O dată cu aceasta, aristocrata engleză aduse spre păstrare perle, lanțuri de aur, cât și diadema duceselor de Devonshire, o bijuterie neprețuită, în care se găsește montat unul din cele mai mari diamante din lume. Fusesem de față când au fost predate nestimatele acestea și cunoșteam tezaurul blindat, care avea să le adăpostească. Peste trei zile, potrivit dorinței șefilor mei, părăsii firma, iar peste o săptămână se întâmplă lucrul de necrezut: bijuteriile ducesei fură furate și împreună cu ele unsprezece coliere de mare valoare, aparținând unor doamne din aristocrația dolarilor...

– Și cine... cine a săvârșit spargerea? – întrebă Karla.

– Nu se știe nici până azi. Cuvântul „spargere" de altminteri nici nu se potrivește aci... De fapt a fost vorba de o escrocherie rafinată... Într-o zi pe la amiază se prezentă un pretins secretar al ducesei, cu legitimație în regulă, și ceru domnului Mason – din partea ducesei – să-i arate tezaurul, în care erau păstrate bijuteriile, spre a se încredința că se aflau în siguranță.

– Și apoi? – stărui Karla.

În tot timpul acesta „unchiul" Theodor fuma țigară după țigară, urmărind cu atențiune expresie feței lui Dan Sendart.

– Pe când Jim Mason se afla jos, în tezaur, cu pretinsul secretar, un servitor îl înștiință că ducesa de Devonshire intrase tocmai în magazin. Perfect! – zise vizitatorul. – Domnule Mason fiți vă rog atât de bun și poftiți pe ducesa aci, ca domnia-sa să se încredințeze personal de perfecțiunea și eficacitatea măsurilor de siguranță. Jim Mason se întoarse grăbit în magazin, spre a conduce el însuși pe ducesă. Când se înapoiă cu dînsa, secretarul se făcuse nevăzut. Ușile tezaurului erau încuiate, cheile complicate lipseau și când, după ore de muncă încordată, un lăcătuș specialist deschise seifurile, acestea fură găsite goale. Perlele și diadema ducesei, cât și bijuteriile celor mai bogate femei din America fuseseră furate. Cu toate că au trecut

mai multe săptămâni de atunci, până astăzi nu s-a putut da de urma nici unuia din aceste giuvaere dispărute în chip atât de misterios.

Dan tăcu și sorbi o înghițitură de vin de Bourgogne.

– E foarte interesant să te auzim tocmai pe d-ta vorbind despre afacerea aceasta – zise Siebom.

– Tocmai pe mine? Ce vreți să spuneți cu asta? – întrebă Dan, tulburat.

Fața i se acoperi iarăși de o paloare înfricoșătoare.

„Unchiul" Theodor îl privi cu răceală.

– Vreau să zic că și d-ta cunoscând încăperile, persoanele care au jucat vreun rol în această afacere senzațională, ne-ai putut descrie totul în chip atât de amănunțit și de vioi.

Dan sorbi din nou o înghițitură de vin, dar de astă dată mâna care ținea paharul tremura ușor.

– Foarte interesant! – zise Karla visător, cu capul în palmă. Oare unde-or fi pietrele și perlele acelea minunate? Care tăinuitor bătrân și lacom le ascunde în casa lui de fier?

– Odată va trebui să iasă și asta la iveală – răspunse Daniel Sendart. La cea dintâi încercare de a vinde vreuna din bijuteriile furate, se va găsi o urmă care va duce la descoperirea făptașului și a complicilor săi.

– Crezi într-adevăr? – întrebă „unchiul" Theodor, privind scrutător fața tânărului american. Un colier de perle, aparținând doamnei Mabel Astor, a fost vândut în orașul nostru.

– Zău? Dar de unde știți d-voastră... de unde știi asta, unchiule? – se îndreptă Karla repede, cu o privire speriată spre Dan.

Acesta însă băgase de seamă greșeala ei. O expresie de amărăciune i se ivi în jurul gurii, și ochii săi priveau cu tristețe la Karla.

Ce urmărea ea cu jocul acesta nerod? Dan nu înțelese decât un singur lucru: toate femeile erau false. Și fata asta frumoasă de lângă el...

– S-a găsit într-adevăr o urmă aici la Berlin? – întrebă Sendart.

Siebom dădu din cap, îl privi țintă pe Dan și zise:

– Autoritățile urmăresc pe un tânăr, care a descins într-o pensiune din strada Bamberger, cu un geamantan mic din piele de crocodil...

Dan Sendart apucă iarăși paharul cu mână tremurătoare.

– Pare că vinul e după gustul d-tale? – îl necăji „unchiul" Theodor.

– Vinul e... foarte bun... dar... cred că e timp... să mă retrag... Sunt așteptat...

Dan se sculase. Nu se uită la Karla, ci privi țintă la domnul Siebom...

Karla simți o dezamăgire adâncă.

Așadar, s-au dus orele, care promiteau a fi atât de frumoase! Dan nici nu se mai obosea să-i arunce o singură privire. Chiar și Siebom, care la început fusese atât de vesel și de amuzant, devenise deodată țeapăn și plicticos.

„Unchiul" Theodor se sculă și el.

– Dacă îmi dai voie, te însoțesc – zise el către Sendart, cu un zâmbet silit.

Dan se înclină în tăcere și se făcu și mai galben la față.

Prefectul de poliție profită de prilej pentru a strânge încă odată în brațe pe domnișoara Lindemann și a-i smulge o sărutare, dar Karla se dădu înapoi, supărată.

– Astâmpără-te, unchiule! – zise ea.

Apoi își luă rămas bun de la Daniel Sendart. Tânărul nu-i sărută mâna... Și nici nu se uită la dânsa.

Jos, în fața porții, Dan vru să se despartă de unchiul Theodor, dar acesta zise:

– Automobilul meu m-așteaptă peste drum... Îmi dai voie să te iau cu mine?

La aceste cuvinte, Dan se redresă.

– N-ar folosi la nimic, dacă aș refuza, domnule prefect de poliție! Primesc amabila d-voastră invitație. Ceea ce a trezit interesul d-voastră pentru mine, e desigur blestematul acela de geamantan. De trei ori a fost căutat la mine de către oamenii d- voastră. Mi-a fost încredințat și l-am predat... Mai mult nu pot să vă spun nici d-voastră...

Străbătură în tăcere strada, se suiră în automobilul elegant, iar peste câteva clipe erau în drum spre prefectura poliției.

KARLA NU MAI PRIMI trandafirii roșii. Nici o scrisoare de dragoste, nici măcar vreo veste de la Dan Sendart.

Se frământă cu gândul... Ce să se fi întâmplat oare? Ghicise el comedia pe care i-o jucaseră ea și Siebom și i-o luase în nume de rău?

Nu cunoștea adresa prietenului ei, astfel că nu putu nici ea să-i scrie.

– Ești în toane foarte proaste – constată Sussy. Se vede că te-ai certat cu americanul tău. Ce vrei! aparține altcia!

– Lasă-mă în pace – răspunse Karla. Îl cunosc prea puțin, ca să mă pot certa cu dânsul! Tocmai în după-amiaza aceasta, aveam de gând să vorbesc cu el mai mult. A trebuit să vie Siebom să joace comedia neroadă cu unchiul Theodor din Rathenow, ca să strice totul! Prea era străvezie!

– Poate că e mai bine așa!

Karla oftă.

– Mi-a dor de tata și de dragostea lui. El m-ar înțelege numai-decât! Luna viitoare am de gând să plec...

– Vai, Karla!

– Sunt hotărâtă – zise Karla. Nu știu încă, ce vapor să iau. Vreau o călătorie lungă pe mare. Mi-e dor de liniște, de un cămin al meu.

– Te-ai săturat dar de aventuri? Ți s-a urât tocmai acum când ai putea s-o duci atât de bine aci, în cercul prietenilor. Te simți atrasă de țări îndepărtate... Te și văd soția profesorului Semmelberg, cercetând pricina guturaiului la insularii Oceanului Pacific...

– Ce tot îndrugi, Sussy? Dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, numai Dan mi-a plăcut. Dacă l-ai cunoaște Sussy... Și dacă aș putea să-ți spun tot...

– Deschide-ți sufletul, draga mea, și dă-i drumul clocinței tale...

– Sunt nevoită să tac.

– Intră atunci la trapiști, draga mea, acolo poți să taci toată vremea! Să știi că prietenia noastră e grav amenințată din pricina acestei purtări ciudate a ta!

În după-amiaza acelei zile Karla se duse în bucătărie și-l concedie pe servitorul Friedrich Lenz.

Bătrânul lăsă capul în jos. Când auzi însă de călătoria la Sidney, ochii lui începură să strălucească și deveni parcă mai tânăr și mai vioi.

– Luați-mă cu d-voastră, domnișoară! – se rugă el. V-aș însoți atât de bucuros! Aici e aproape cu neputință de găsit astăzi un serviciu!... Zău, domnișoară, aș fi fericit, să pot pleca cu d- voastră!

Karla îl privi scrutător. Vorbea oare serios?

– Ce ar spune tatăl meu, dacă mi-aș aduce un servitor cu mine. El nu-i un boer la fel cu ceilalți stăpâni pe care i-ai avut. Tata crește porci, Friedrich!

Servitorul șovăi o clipă, mirat, apoi zâmbi:

– Păi, atunci îl vom ajuta și noi să-i crească! Tatăl d-voastră va fi mulțumit să aibă la dânsul în curte un om destoinic și de încredere. Eu sunt de la țară. Iar în ce privește călătoria, o pot plăti din punga mea. Am făcut economii.

– Serios, Friedrich? La vârsta d-tale vrei să întreprinzi o asemenea călătorie?

– Desigur! – zise el, luminându-se la față. Am 63 de ani, dar sunt încă destul de voinic. Mai pot munci! Apoi în felul acesta n-ar trebui să mă despart de d-voastră, domnișoară, și ați avea în mine un ajutor în timpul călătoriei.

Karla chibzui. Un servitor pe vapor – asta avea să facă desigur efect, și Karlei Lindemann îl plăcea tot ce era fast și lux... De altfel, omul vroia să-și plătească singur călătoria...

Karla ședea pe masa de bucătărie, ajutând lui Friedrich, să curețe zarzavaturile pentru cină. Servitorul acesta era încă în toate puterile lui, și dacă se simțea în stare să mai plece în lume la vârsta lui...

– S-a făcut! – strigă ea deodată, întinzându-i mâna. Te iau cu mine! Ai grijă să-ți procuri toate hârtiile, pașaportul și celelalte. Luna viitoare plecăm.

Pe înserate, Sussy se înapoie acasă, nu fredonând un cântec și cu o mie de nebunii în cap ca de obicei, ci gravă și așezată, cu ochi mari, visători.

– Ce-i cu tine? Aproape să nu te recunosc! Pari schimbată! – zise Karla mirată.

Sussy se redresă și răspunse cu niște ochi ce străluceau de bucurie:

– Ca o mireasă! M-am logodit cu domnul Krafft ten Hoff.

– Sussy! – strigă Karla încântată, e adevărat? Îți doresc din toată inima să fii fericită.

O luă în brațe, dar Sussy se desprinse, se așeză și o pofti pe Karla să facă la fel.

– Trebuie să-ți povestesc cum s-au petrecut lucrurile. De fapt, eu i-am făcut propunerea.

– Tu? – exclamă Karla. Ești cu adevărat o fată modernă!

Sussy dădu din cap, foarte mulțumită de sine.

– M-am dus acasă la dânsul, deoarece vroiam să mă conving dacă era adevărat ceea ce-mi povestise o doamnă la Cafeneaua Elitei – anume că Iankos locuiește împreună cu o actriță celebră.

– Și ai crezut tu asta? – întrebă Karla râzând.

– Bărbații sunt răi și Iankos are atâtea admiratoare... S-ar fi putut întâmpla. Din fericire însă nu era adevărat. Iankos aproape nici n-o cunoaște pe această Dorothea Döller, despre care doamna spunea că ar fi prietena lui. Actrița locuiește la etajul doi, iar el la parter. Am băut două cocteiluri cu dânsul și o cafea turcească, în odaia lui orientală, minunat de frumoasă. Iankos a încercat să devină mai intim, eu însă m-am apărat și am făcut tărăboi. I-am impus atât de mult, încât mi-a spus: „Sussico, pe tine te iau de soție! Cu tine, pot să petrec o viață întreagă, fără să mă plictisesc! Face o verighetă numai să pot privi ochii tăi mari scăpărători".

– Dar spuneai adineaori că tu ai fost aceea care...

– Da, căci chestia aceasta cu verigheta o spusesă numai așa, într-o doară, după cum am putut constata mai pe urmă, în cursul convorbirii ce a urmat. Atunci am făcut pentru a doua oară scandal, am spart „fără voie" un pahar și am azvârlit o cutie de țigări în capul lui Iankos. Ei, și cu asta l-am dat gata. „Da, mititico, de tine am nevoie! – zise el. – Tu vei face șampanie până și din uleiurile unsuroase ale tatălui meu. Și, drept să-ți spus, m-am săturat de mult să mai cânt în cafeneaua goală..."

– Minunat! – strigă Karla. Ai putea să scoți o broșură: Cum devii soție. Motto: Fă scandal, sparge pahare și azvârle cu cutii de țigări în cap...

Sussy dădu energic din cap.

– Să știi că față de bărbați, e cel mai bun sistem. Dragostea duioasă îi lasă reci – aveai dreptate, dar un temperament vijelios, o fire hotărâtă, se vede că le impune!... Acum, Karla, mai am o știre pentru tine.... Dar te rog să fii cuminte... L-au arestat pe Dan!

Karla Lindemann sări în sus, apăsă pumnii încleștați pe piept și holbă ochii.

– Doamne sfinte! – strigă Sussy, silind-o să se așeze din nou pe scaun. Nu te îngrozi așa! Crede-mă că monstrul acela nu merită să verși o singură lacrimă pentru dânsul. A participat la un furt de bijuterii în valoare de multe milioane.

Karla, care șezuse, zdrobită, pe scaun, își îndreptă spatele:

– Asta nu-i adevărat – zise ea, hotărît. Chiar dacă toată lumea ar fi împotriva lui, eu tot voi ține cu dânsul. Am încredere în el.

Vorbea cu atâta convingere și atâta căldură, încât Sussy o privi mirată.

– Karla – zise prietena, cu glasul coborît, degeaba te opui. Dan face parte din altfel de lume, din lumea tâlharilor.

– E bărbatul pe care-l iubesc – răspunse Karla. Nu vreau pe un altul.

– Ai înnebunit, se vede! Ce legătură poate fi între tine și escrocul acesta! – o ceartă Sussy.

Karla se mulțumi să zâmbească și privi afară pe fereastră. În ochii ei se putea citi un dor nespus.

– Sunt sigură că-i nevinovat! – zise ea încet, și te rog, Sussy, să nu mai vorbești despre el în felul acesta!

Sussy se sculă și se opri în fața prietenei sale, frângându-și mâinile.

– Karla, gândește-te bine: e la închisoare! Deocamdată ce-i drept, numai în prevenție, dar... o știu chiar de la Siebom.

– Oh, Siebom! Un prefect de poliție! Omul acesta nu vede pretutindeni decât criminali și borfași!

În clipa aceea se auziră niște ciocănituri în ușă. Friedrich intră și zise:

– Domnișoară, o doamnă așteaptă afară... Nu vrea să-și spună numele.

– Cum arată?

– E înaltă, slabă, poartă un voal gri. Nu pot să-i deosebesc bine fața.

Karla rămase înmărmurită.

– Să poftească! – zise ea.

Și după ce ieși servitorul, spuse prietenei sale:

– Lasă-ne singure, Sussico!

– Ce sunt secretele astea? – se supără cealaltă. – Bine, te las. Între timp voi telefona lui Krafft ten Hoff... Acum nu-i mai zice Iankos Zéla.

Dar Karla era prea tulburată ca să mai audă ce spunea Sussy. O împinse pe aceasta în camera de alături și încuie ușa, lucru care o supără și mai mult pe Sussy.

„Voi asculta la ușă" – își propuse ea.

Dincolo, convorbirea se desfășura pe un ton ridicat. Sussy înțelese numaidecât că alături se afla contesa Ania Zeck care întreba de logodnicul ei.

– Dan – unde-i Dan? – striga Ania. De patru zile rătăcesc prin Berlin și-l caut în zadar. D-ta îl cunoști – spune-mi unde se află!

Sussy dintr-o săritură fu la telefon și ceru cu glasul stins circumscripția polițienească, care se găsea la câțiva pași. Numai de- ar veni agenții repede, repede și Karla să nu spună contesei unde se afla Dan.

Căci Sussy știa de la Siebom că și Ania Zeck avusese un rol în furtul acela de bijuterii; și că era căutată de poliție.

În odaia de alături, cele două fete tinere stăteau față în față. Pe chipul Karlei se putea citi compătimire pentru rivala sa, dar tot odată și hotărîrea de a lupta pentru câștigarea bărbatului iubit.

– Unde e Dan? – strigă cealaltă din nou. Se ascunde aici, la d- ta! Simt că se află aci! Am primit la Stuttgart, la post-restant, câteva scrisori de la dânsul. Ne înțelesesem mai dinainte să-mi scrie acolo. În scrisorile acelea Dan spune că ar fi găsit în d-ta pe femeia visată... Ei bine, vei rămâne și mai departe femeia visurilor sale. Dar numai a visurilor sale! Căci tovarășa lui de viață, aceea căreia îi aparțin zilele și nopțile lui, voi fi eu!

Ania, iritată, se trântise într-un jilț. Karla o întrebă dacă n- ar voi să ia ceva.

Vizitatoarea scutură cu mândrie capul și strigă din nou:

– Unde e Dan?

Karla nu vroia să divulge ceea ce auzise despre Daniel Sendart, dar văzând-o pe contesă atât de enervată, răspunse:

– Nu e aci, mi s-a spus însă... mi s-a spus că...

– Ce ți s-a spus?

Karla era stăpânită de milă și de îngrijorare în același timp.

– Că e arestat – șopti ea în cele din urmă, aproape fără voie.

Ania sări în sus, îngrozită.

– Cum? Arestat? Dar pentru ce?

– Nu știu. Am aflat-o și cu abia adineaori de la prietena mea.

– Unde e prietena d-tale? Vreau să vorbesc cu dânsa.

– La ce bun? – întrebă Karla. Nu știe nici ea mai mult decât mine și decât d-ta. După câte se pare această arestare e în legătură cu un furt mare de bijuterii, care a fost săvârșit la New York...

La auzul acestor cuvinte, Ania tresări. Se sili totuși să-și păstreze calmul.

– Și tocmai Dan să-l fi pus la cale, furtul acela? Un om atât de pașnic și de cuminte! – zise ea cu oarecare ironie în glas.

Karla răsuflă ușurată. Așadar mai era cineva care credea în nevinovăția lui Dan Sendart!

Se uita la Ania Zeck și zâmbi. Dar pe figura palidă și pătimașă a contesei se citea o expresie batjocoritoare, care nu-i plăcu de loc.

„Îmi era atât de simpatică – gândi ea. Acum însă n-o mai înțeleg. Firea ei pătimașă și nervoasă mă speriе. Și îl iubește pe Dan... Dar – cum ar putea Dan s-o iubească!"

– Te rog, domnișoară Lindemann – reîncepu contesa – povestește-mi tot ce știi despre logodnicul meu! Unde-i prietena d-tale! E aici, în casă?

În clipa aceea, ușa se deschise și în prag se ivi Sussy între doi agenți de poliție, care se îndreptară cu figuri grave spre contesa Zeck.

În mâna unuia din agenți se afla semnalmentul hoților urmăriți pentru furtul de bijuterii din Statele Unite. Omul compară fotografia pe care o avea în mână cu tânăra, care-și dăduse vălul la oparte și îl privea îngrozită.

Făcu semn camaradului său. Acesta se apropie mai mult de străină, îi puse mâna pe umăr și rosti tăios cuvintele:

– Te arestez, Maria Feodorovna Modarzeff!

– Am pierdut partida! – murmură ea, palidă, dar resemnată.

Aruncă apoi o privire plină de ură către cele două prietene, care se îmbrățișau, speriate.

– Vipere, ce sunteți! – strigă ea, urmând pe cei doi agenți care deschiseră ușa.

Cine e atunci contesa Zeck? – se întrebară Karla Lindemann și Sussy Lüders. Răspunsul îl primiră abia după două săptămâni, când Maria Feodorovna Modarzeff se hotărî în sfârșit să facă mărturisiri complete.

Arestata făcuse parte dintr-o bandă de răufăcători din New York, care își zicea „Gentleman Club". Clubul acesta se ocupa numai cu furturi de bijuterii, își avea membrii în toate metropolele de pe glob, iar Maria Feodorovna era o colaboratoare îndemânatecă și isteață, care lucra ba în Europa, ba în America și era căutată în zadar de ani de zile de către poliția internațională.

În cursul unei călătorii pe mare, de la Chili la New York, Maria Feodorovna făcuse cunoștința unei tinere distinse, contesa Zeck de aceeași vârstă cu dânsa care, bine înțeles, nu bănuia cu cine avea de a face. Într-o zi, pe când făcea baie, contesa avu un accident mortal și Maria Feodorovna Modarzeff schimbă numaidecât hârtiile ei proprii cu ale Aniei Zeck. De atunci trăia sub numele aristocratic împrumutat, fără ca cineva să bănuiască vreodată adevărata ei identitate.

Pe când juca rolul de studentă sub numele de Ania Zeck, Maria cunoscu pe Daniel Sendart, care pe vremea aceea era angajat ca șef de recepție la magazinul de bijuterii Matson Brothers și se împrieteni numaidecât cu dânsul. Prin Daniel Sendart, căruia îi aduse o brățară spre modernizare, cunoscu prăvălia și tezaurul, unde peste câteva săptămâni avu loc furtul.

Tot fără știința lui, Daniel Sendart avea s-o ajute și la plasarea bijuteriilor ducesei de Devonshire. Maria Feodorovna îi dădu în păstrare un geamantan mic cu fund dublu, în care, fără ca el să știe ceva, se afla diadema scumpă furată de la Matson Brothers și un colier de perle. În despărțiturile de sus, geamantanul nu conținea decât manuscrise – pretinsa lucrare de doctorat a logodnicei sale „Despre arta pură și arta decorativă în Statele Unite ale Americii de

Nord". Când Dan întreprinse voiajul ce-l proiectase în Germania, a fost rugat de contesa Ania Zeck să ducă și valiza pe care o avea în păstrare de la dânsa. Dan se achită de această însărcinare ducând, imediat după sosire, valiza cu teza de doctorat, unui colaborator berlinez al „Gentleman Clubului", care locuia sub masca unui savant într-o pensiune din strada Bramberger. De aci bijuteriile trebuiau să treacă apoi în alte mâini.

Auzind aceste lucruri Karla Lindemann se îngrozi. Cum se poate ca străina aceasta simpatică cu zâmbetul trist și fața obosită și a cărei soartă tragică o zguduise atât de adânc, să nu fie decât o escroacă! Toate povestirile ei, simple născociri! Karla își dădu seama că se lăsase înșelată de o hoață rafinată.

Cele două prietene, Karla Lindemann și Sussy Lüders, au fost și ele chinuite cu tot felul de interogatorii, dar în curând se dovedi că nu știuseră nimic despre acest furt și n-aveau nici o legătură cu dânsul.

Nevinovăția completă a lui Dan Sendart ieși și ca la iveală, în urma depoziției Marici Feodorovna.

– N-am putut să-ți cruț aceste neplăceri – zise prefectul poliției într-o zi, când Karla, în urma unui interogatoriu, căzu istovită pe un scaun.

Fata ridică însă ochii spre el, cu un zâmbet rușinat:

– Neplăcerile acestea sunt pedeapsa bine meritată pentru ușurința și nesocotința mea.

– Deci te pocăiești? – întrebă Siebom, oarecum mirat. Ca vechi polițist ar trebui să mă bucur. Și totuși, dacă nu ne-ai fi jucat această festă, n-am fi prins-o nici până astăzi pe Maria Feodorovna Modarzeff, vestita excroacă și hoață de bijuterii, căutată cu înfrigurare de polițiile din lumea întreagă!... Și, totodată, n-aș fi avut prilejul să fac cunoștința încântătoarei contese Zeck, care nu era în fond decât o fată tânără, dornică de aventuri, și care a dus de nas până și pe bătrânul și încercatul prefect de poliție Siebom!

O privi cu ochi sclipitori.

– Aș putea eu să-ți vorbesc diseară între patru ochi, Mignon? – întrebă el încet. Iartă-mă că-ți spun și eu așa. Dar pentru noi toți ești un fel de Mignon – copilul fără patrie – fără cămin – care nicăeri nu se simte acasă...

– Ba da! Am și cu un cămin! – răspunse ca cu convingere. De cealaltă parte a oceanului, la tata!

– Am dori foarte mult să te putem reține aici, în bătrâna Europă!... Atunci cum rămâne, domnișoară...? Discară...

– Vreți să ne întâlnim la Maria Tablad?

– Nu, nu! Seara asta trebuie să mi-o dăruiești mie, numai mie!... Îți convine Wansee?... Cunosc acolo un colț retras...

Karla și Siebom se întâlniră la ora șase seara, și se așezară apoi pe terasa unui mic restaurant, cu vederea spre lacul presărat cu bărci și vaporașe.

Karla purta rochia albastră de vară și pălăria mare cu trandafirul galben, cu care se îmbrăcase când Siebom o poftise pentru întâia oară la biroul său, a doua zi după ce făcuseră cunoștință în casa Maricei Tablad. Siebom era foarte tăcut, aproape timid, dar ochii lui străluceau.

– Ce-i cu Dan? – întrebă el deodată. – Te vei căsători cu el?

Karla se înroși, căci nu se așteptase la această întrebare. Dădu ușor din cap:

– Impresiile din ultimile zile au fost atât de urâte și dureroase! Știu acum că Dan e nevinovat, că a fost bănuit pe nedrept... Totuși mărturisesc că au fost clipe, când cu însumi m-am îndoit de nevinovăția lui!... Nu știu dacă mă puteți înțelege... Mi-e teamă să iau o hotărîre.

– Cu toate acestea vrei să întreprinzi o călătorie atât de lungă?

– Da. Mi-e dor de tata, de ochii lui, de brațele sale atât de dragi. Și mai ales de sufletul lui. Tata mă înțelege. Numai el poate pricepe neastâmpărul pe care îl am în sânge...

O clipă domni tăcere. Priviră amândoi spre lac, ale cărui ape erau aurite de ultimele raze ale soarelui.

Deodată Siebom se întoarse spre dânsa:

– Rămâi aici, Mignon! – o rugă el. Fii soția mea. Voi căuta să-ți citesc în ochi orice dorință. Inima mea îți va fi cel mai bun cămin. E cu neputință să nu simți cât de tare te iubesc!

Siebom vorbise cu mult căldură în glas. Ochii lui o priveau cu duioșie.

Dar Karla dădu din cap, zâmbind trist.

– Dar ce-ați face cu mine, dragă domnule prefect? – încercă ea să glumească. O fată frivolă și neroadă ca mine! Dacă numai ați vedea ce perdaf îmi trage tata în ultima lui scrisoare, din pricina comediei pe care am jucat-o, ca pretinsă contesă Zeck! – D-voastră, un om superior, așezat... Nu, credeți-mă, ar fi o greșeală pe care ați regreta-o repede!

„Prea târziu! – gândi el. Am întâlnit prea târziu femeia pe care am visat-o întotdeauna!... Dragostea mea nu mai poate găsi răsunet în inima unei fete tinere ca dânsa..."

Rămaseră amândoi îngânduraţi şi tăcuţi. Peste puţin timp se înapoiară în oraş.

Când sosi acasă, Karla găsi pe Sussy cu fața scăldată în lacrimi.

– S-a isprăvit! – zise aceasta plângând. Krafft iubește pe o altă femeie. I-am azvârlit verigheta în nas...

– Pentru a treia oară de când v-ați logodit! Așa că, lucrul nu e chiar atât de grav – o liniști Karla, cu oarecare ironie. Pun rămășag că mâine logodnicul tău va veni să-ți înapoieze verigheta!... E timp să faceți nunta, pe cinstea mea!

– Niciodată nu mă voi căsători cu el! – strigă Sussy. Îl urăsc din suflet pe mincinosul acesta!

– Vai, mititico! – oftă Karla. Începi să devii plicticoasă. Mai născocește și tu altceva, nu veșnic aceleași catastrofe cu drăguțul tău!

În aceeași clipă intră servitorul, vădit indignat, și aduse pe tava de argint o carte de vizită pentru stăpâna sa.

– Scuzați, domnișoară, că vă deranjez atât de târziu! Dar domnul acesta nu vrea să plece nici în ruptul capului înainte de a fi primit. Nici nu înțeleg cum a putut să pătrundă în casă la ora asta!

„Daniel Sendart" citi Karla pe cartea de vizită, și inima ei începu să zvâcnească furtunos.

– Ce vrea domnul Sendart atât de târziu? E ora unsprezece! – zise ea.

Friedrich Lenz dădu din umeri.

– Poftește-l înăuntru și întreabă-l! – strigă Sussy energic.

Și își șterse repede urmele lacrimilor.

Dan intră palid la față și tulburat.

– Ania a murit – zise el, îndată ce închise ușa. Maria Feodorovna Modarzeff a trecut pe lumea cealaltă!

Cele două prietene se sculaseră și îl priviră cu spaimă în ochi. Dan însă era atât de zguduit, încât simți că se sfârșește. Se așeză la masă, sprijinindu-și capul în palme.

Fetele se așezară lângă el și Karla îi mângâie încetișor brațul.

– E poate mai bine așa, Dan – zise ea cu glasul stins. Viața ei era oricum zdrobită.

Dan dădu din cap.

– Mi-a fost foarte dragă odată... Și Ania m-a iubit... Moartea ei mă zguduie adânc. Fuseserăm prieteni buni pe vremuri.

– Mulțumesc pentru o prietenie dintr-asta, care îți aduce închisoare și alte lucruri plăcute de soiul acesta. Mai bine lipsă! – strigă Sussy revoltată. Lasă că lumea n-a pierdut nimic cu moartea unei asemenea ființe și nici d-ta, Daniel Sendart!

– Să lăsăm morții să se odihnească și să nu-i mai vorbim de rău – zise Karla cu gravitate, înlănțuindu-și prietena cu brațul. Oricum, Maria Feodorovna a fost o ființă nenorocită. Noi am cunoscut-o prea puțin, ca să ne putem da seama cum de a ajuns pe calea pierzaniei... Dar din ce a murit?

– De un acces de cord. Se bănuiește însă că-i vorba de vreo otravă necunoscută...

În clipa aceea zbârnăi telefonul, cu toată ora înaintată.

– Desigur că e logodnicul tău dezlogodit – zise Karla ironic. Ia du-te și împacă-te cu el, Sussy...

Rămase singură cu Dan. Cei doi tineri se uitară unul la altul.

Dar privirea lor nu mai era pătimașă, ca altă dată. Între ei stătea umbra Mariei Feodorovna.

LOGODNA lui Sussy cu Krafft ten Hof fu celebrată în „Castelul veseliei" – câteva zile înainte de plecarea Karlei.

În jurul celor două fete tinere și voioase erau adunați: Maria Tablad și soțul ei, contele Königslerch, prințul Sassenfeld, ministrul Schott, prefectul de poliție Siebom, toți cei ce îndrăgiseră pe fata aceea înaltă, blondă, zburdalnică, pe care o primiseră cu atâta bunăvoință în cercul lor, împreună cu prietena ei micuță și brună, sărbătorita de azi.

Toți se uitau la Karla cu părere de rău.

– Rămâi aci, Mignon! – răsună la masă glasul limpede și melodios al Maricei Tablad.

Marea cântăreață ridică paharul și îl apropie de cel al tinerei sale prietene. Ceilalți se sculară în picioare cerând în cor:

– Rămâi aci, Mignon!

Karla, râzând, ciocni paharul cu toată lumea, apoi întoarse capul spre ușa deschisă a balconului, prin care pătrundea aerul îmbălsămat al unei seri calde și luminoase de sfârșit de vară.

Întinse amândouă brațele, ținând în sus paharul cu vin auriu, iar ochii ei negri visători priveau în zare.

– Nu pot să rămân... Mă cheamă depărtarea – aventura! Undeva mă așteaptă norocul! Aș rămâne bucuroasă – dar trebuie, trebuie să plec...

– EI, CE S-AUDE cu tine și cu Dan? – întrebă Sussy pe prietena sa, în ultima seară ce o petrecură împreună.

– N-ar fi trebuit să întrebi, Sussy – zise Karla încet. Dar fiindcă m-ai întrebat... N-am mai auzit nimic despre dânsul de mai bine de o lună de zile. Probabil că o jelește pe Ania... Eu nu însemn nimic pentru dânsul.

– Nu se poate!... Ai mai primit doar trandafiri roșii din partea lui.

– Da. Acum o lună. Salutul lui de adio – răspunse Karla cu amărăciune. De atunci nu mi-a mai scris nici un cuvânt. Nici nu mai e în Berlin... L-am trimis pe Friedrich la gazda lui... I-a spus că Dan ar fi plecat de câteva săptămâni, nu știe unde.

– Ei, și tu?

– Eu?... Îl iubesc, așa cum nu iubești decât o singură dată în viață. Nu-l pot uita...

– El însă te-a uitat pe tine foarte repede! – zise Sussy mânioasă. Zău, Karla, ar trebui să fii și tu mai mândră! Nu te mai gândi la dânsul!

– Îl visez în fiecare noapte – zise Karla, privind îngândurată la lumina roșie a lămpii. Și chiar de nu l-aș mai vedea niciodată, el va rămâne veșnic în sufletul meu!

A doua zi, Karla Lindemann porni la drum. Era însoțită de servitorul ei credincios, Friedrich Lenz, care se pregătise cu o bucu-

rie de copil pentru această călătorie în Australia – mare eveniment din viața sa.

La gară se adunaseră toți prietenii. Sussy vărsă lacrimi amare și plângea cu hohot la pieptul logodnicului său, în timp ce Maria Tablad o strângea în brațe pe iubita sa Mignon. Prefectul de poliție Siebom își luă rămas bun, grav și resemnat, iar prințul Sassenfeld sărută ceremonios mâna Karlei. În ochii lui însă se putea citi o emoție adâncă:

– Contesă Zeck – femeie încântătoare, ce ești! – zise el cu glas încet. Ai răscolit bietele noastre inimi de holtei. Nu ne uita, pe prietenul Siebom și pe mine, cavalerii d-tale credincioși...

– Vă iubesc, vă iubesc pe toți! – strigă Karla, apucând adânc emoționată mâna prințului și salutând încă odată cu ochii pe fiecare din prieteni. Ați fost atât de buni cu mine!... Cu o fată nebunatică și zvăpăiată! Vă iubesc din tot sufletul și nu vă voi uita niciodată!

După o clipă chipul ei frumos apăru la fereastra compartimentului, uitându-se la toți cu acel zâmbet strengăresc și duios, cu care Karla cucerise atâtea inimi.

Privirea ei însă rătăcea mereu, și mereu zadarnic, de-a lungul peronului, ca și cum ar mai fi așteptat pe cineva...

Veniseră atâția s-o vadă înainte de plecare, să-și ia rămas bun de la ea – numai el, Dan, nu.

S-o fi uitat oare cu totul?

Ochii i se umplură de lacrimi. Era mâhnită că pleacă din țară, că se despărțea de prietenii ei buni, mai ales de micuța Sussy care plângea toată vremea de îi se rupea inima – dar mai ales o durea gândul că Dan fusese singurul care nu venise s-o vadă înainte de plecare.

Trenul se puse în mișcare... Ceata prietenilor pieri în negura depărtării.

Karla părăsi fereastra suspinând și se duse să pună puțină orânduială în darurile de adio, împrăștiate pe bancheta.

I se aduseseră bomboane, fructe, jucării, cărți de citit în timpul călătoriei lungi pe mare, și flori... Numai trandafiri roșii nu se găseau printre ele...

Îmbarcarea avu loc la Bremerhaven. Inima Karlei tresări când vaporul uriaș se depărtă de țărm. Fata strânse, oftând, mâna

bătrânului servitor, care stătea lângă ea, cu ochii înlăcrimați, și flutura batista, luându-și rămas bun de la țara lui.

Apoi urmă călătoria minunată pe mare. Karla făcu cunoștințe noi, iar societatea veselă de pe bord, minunile țărilor și mărilor străine o ajutară să învingă durerea pricinuită de despărțire.

Când se iviră cele dintâi stânci ale Australiei, inima Karlei zvâcni cu tărie. Tânăra fată stătea tot timpul cu binoclul la ochi, temându-se ca nu cumva să scape ceva din frumusețile deosebite ale acestui continent necunoscut.

Într-o dimineață, pasagerii vaporului cu care călătorea Karla fură treziți din somn ceva mai de vreme ca de obicei. „Stewardul" ciocăni la ușile tuturor cabinelor, anunțând: „Se zărește Sidney!"

Vaporul intră în apele albastre ale golfului Woolemoloo și orașul acesta, pe care Australia îl numește mărgăritarul său, se întindea dinaintea lor scăldat de lumina soarelui de dimineață și strălucind de o frumusețe ca-n povești.

Pe culmile din zare se putea deosebi o vegetație bogată a cărui verde închis contrasta plăcut cu albastrul adânc al cerului.

Bătrânul Friedrich Lenz, care suferise crunt de pe urma răului de mare și care stătea acum lângă Karla, zise suspinând adânc:

– O sosire ce te face să uiți toate necazurile și chinurile vieții!

În jurul lor se auzeau strigăte de admirație din toate părțile. Călătorii erau cuprinși de o adevărată beție.

– Ce țară minunată! – exclamă o englezoaică.

Măgulit de această apreciere, un locuitor al orașului Sidney, care se întorcea în patria sa, atrase luarea aminte a doamnelor de pe bord asupra tuturor frumuseților locale.

– Vedeți d-voastră vilele acelea încântătoare, sub stâncile de pe țărmul mării? Acolo locuiesc bogătașii din Sidney! Priviți vă rog drumurile râpoase din față. Ele duc spre platoul însorit, pe care e clădită cea mai mare parte a orașului. Clădirea albă, sclipitoare, pe care o vedeți acolo, mai înaltă ca toate celelalte, e palatul guvernatorului! Oh! Ladies! Orașul acesta, căruia îi faceți cinstea să-l vizitați, e cel mai frumos oraș din lume!

Vaporul trase la țărm în portul Darling și peste câteva minute Karla se afla în brațele tatălui său.

– Fetița mea! Ce bucuros sunt că te am iarăși lângă mine! – exclamă el fericit, strângând-o la piept. Să știi că de acum nu te mai las să pleci!

– Nu te voi părăsi niciodată! – răspunse Karla, lipindu-se drăgăstos de părintele ei. Dar știi că arăți minunat, tăticule! Sunt mândră de tine!... Ne vom înțelege de minune – niciodată n-am simțit-o atât de lămurit ca în clipa aceasta. Și vom rămâne strâns uniți ca două suflete stinghere ce suntem.

– Oho! Suflete stinghere? – repetă el râzând. Asta sună a elegie și marș funebru! Și nu se potrivește de loc cu firea ta și nici cu Australia.

Lindemann se întoarse apoi către Friedrich și îi întinse mâna.

– D-ta ești desigur servitorul credincios al fiicei mele. Fii binevenit Friedrich, în cel mai mic continent și în casa Lindemann! Îți urez să găsești aci o a doua patrie.

Semmelberg, care stătuse deoparte se-nclină în fața Karlei și, stângaci ca întotdeauna, îi trânti peste picioare geamantanul ei mare și greu. Karla se dădu la o parte, țipând de spaimă.

– Profesore – zise ea strângându-i mâna –, numai noi doi nu ne-am schimbat de loc!

– Constatarea e justă – zise el –, dar întrucât mă privește trebuie adăugat „din păcate", iar în privința d-tale, „slavă Domnului"... Și acum vom avea plăcerea să-ți arătăm opera tatălui d-tale...

Dar Otto Lindemann îi tăie vorba...

– Lasă că mai avem timp pentru asta!

Își luă fiica de braț și, însoțiți de profesorul Semmelberg și de Friedrich, făcură mai întâi o plimbare prin Sidney.

Pe înserate, se suiră în mașina elegantă, cu șase locuri, a lui Otto Lindemann – care așteptase în fața hotelului „Nord". Străbătură Paramatta, plină de grădini superbe și după o călătorie de câteva mile spre nord ajunseră la Colina lui Lindemann.

Când automobilul se opri în fața vilei impunătoare, elegante, prin a cărui verandă, împodobită cu palmieri și flori, se zărea holul mare și feeric luminat, Otto Lindemann rugă pe fiica sa să coboare din mașină.

Dar Karla se opuse.

– Nu ne trebuie un hotel atât de luxos! Să mergem acasă, tăticule! Cina cea mai modestă la tine o voi mânca cu poftă.

Tatăl ei, care coborâse din automobil, spuse zâmbind:

– Suntem acasă, puiule! Dă-te jos!

– Cum! – strigă Karla uimită, coborând grabnic din automobil. Aici? Asta e casa noastră? Dar bine, tăticule, de când ești milionar? Te credeam crescător de porci.

– Și una și alta e adevărat, Karla! Artistul Otto Lindemann a clădit o casă pentru fiica sa.

Mândru și fericit, Lindemann arătă copilului său întreaga clădire. Karla fu încântată, mai cu seamă de camerele ei. Bucuria ei era fără margini. Își îmbrățișă plină de recunoștință pe bunul ei părinte și începu să danseze cu el prin cameră.

– Acum, Karla, îmbracă-te pentru cină, zise domnul Lindemann, punând capăt manifestărilor ei zgomotoase și cam obositoare. Directorii și procuriștii mei iau masa diseară cu noi. Doamna Zeltner, noua mea menajeră, îți va ura bun venit în sufragerie.

Când Karla coborî într-o rochie lungă de mătase roșie, tatăl ei o aștepta, în haine de seară, la ușa sufrageriei. Otto Lindemann avea o ținută impunătoare, în timp ce Semmelberg, lângă el, părea o adevărată caricatură, cu toată îmbrăcămintea sa destul de elegantă. Directorii fabricii așteptau în fumoar pe șeful lor și pe fiica acestuia. Fură prezentați Karlei, care le strânse mâna. Apoi veni și doamna Zeltner, o femeie simpatică, mai în vârstă, care conducea acum gospodăria domnului Lindemann.

– Mai e cineva, care vrea să-ți spuie bună seara, puiule – zise el.

Karla se întoarse. Și deodată se făcu albă ca varul. Deschise ochii mari și întinse mâna, ca și cum ar fi vrut să se apere.

Dar mâna-ei fu apucată de mâinile calde ale lui Dan Sendart, care se uita la dânsa radios.

– Am vrut să te urmez peste mări și peste țări – zise el încet, împrumutând cuvintele poetului. Am făcut bine, Karla?

Ea dădu fericită din cap.

– SFÂRȘIT –